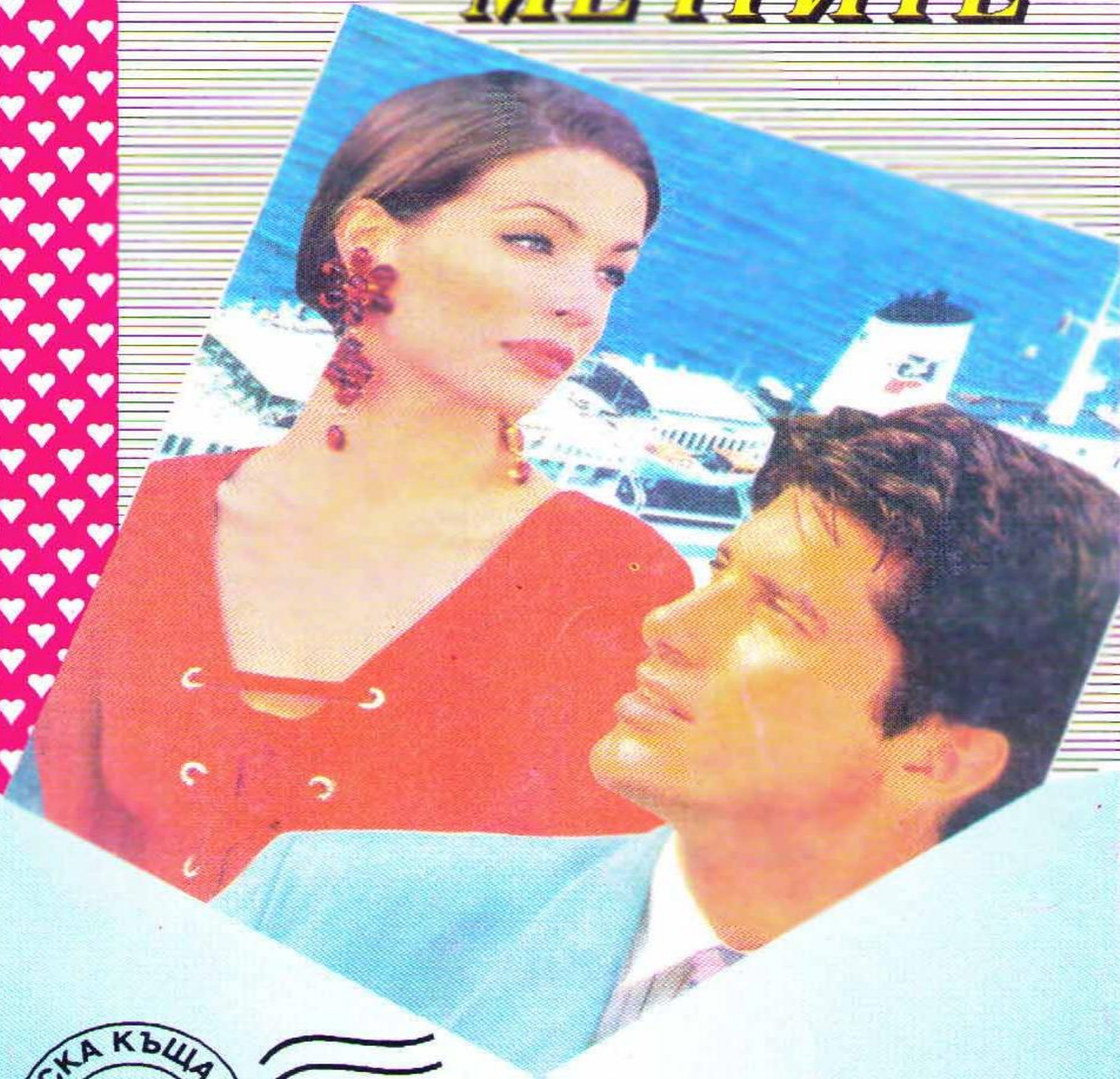

ХЕРМЕС

Гейл Дъглас
**КОРАБЪТ НА
МЕЧТИТЕ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"
12

*Нови
любовни романи*

ГЕЙЛ ДЪГЛАС

КОРАБЪТ НА МЕЧТИТЕ

Превод: Поля Мандулева

chitanka.info

Загубила рано родителите си, Кейтлин Гранд от романа „Корабът на мечтите“ израства при възрастната си леля, от която наследява, схващането, че животът трябва да се приема такъв, какъвто е.

На борда на луксозния кораб „Кралица Елизабет II“ тя среща Майк Харис — собственик на клиника, красив и интелигентен. Кейтлин обаче не приема желанието му да програмира живота си.

Майк е очарован от непредсказуемата госпожица Грант, но ще остави ли този път сърцето му да решава?

Ще се довери ли на съдбата?

На Айлийн.

За часовете след училище, в които пиехме какао, за дългите писма от Сидър Лейк, за хубавите съвети как да се обличам и как да се държа на срещи, за приятелското рамо, за тъпите вицове, за оживените разговори, за развлечението, за вдъхновението, за побутването в правилна посока, както и за редките случаи на подритване като начална скорост. За всичко това — благодаря.

ПЪРВА ГЛАВА

Майк Харис би могъл да се закълне, че палубата на „Кралица Елизабет II“ се бе раздвижила под краката му.

Интересно, помисли си той, когато пулсът му заби като на подплашен състезателен кон. Все и развълнувана от жеста, Кейтлин отвори очите си и се загледа в Майк, докато той се изправяше. Когато изпълненият с нежност израз на лицето му застраши и малкото останала ѝ самозащита, тя каза:

— Искате да кажете, като изключим това, че съм инат, безотговорна, наивна и кльоцава...

— Не сте кльоцава — възрази Майк, усещайки ускорения си пулс, докато потъваше в бездънните дълбини на влажните зелени очи на Кейтлин.

Кейтлин недоумяваше как може да е толкова болна и в същото време да тръпне от удоволствие.

— Добре, не съм кльоцава. — Тя потърси спасение в малкото ѝ останали възможности. — Само инатлива, безотговорна и наивна.

— И сладка — припомни ѝ Майк, като взе компреса и избърса с него слепоочията, страните и шията ѝ, докато с другата си ръка галеше косата ѝ.

Изведнъж нещо се случи с Кейтлин. Надяваше се, че се дължи на ефекта от хапчетата. Иначе не можеше да си обясни внезапното разнежване, което я обзе, странното усещане за освобождаване, безпрецедентното отпускане на напрежението, което подсъзнателно я бе тормозило. Тя знаеше, че всичко това бе част от нея през изминалите години...

Сънливостта ѝ нарастваше. С последни сили тя промълви:

— Вие самият сте прекалено сладък, докторе. — И след секунда добави: — За един тиранин.

Тя заспа в момента, в който Майк тихо се разсмя.

Той я гледа известно време, като си пожела Кейтлин да престане да събужда у него приливи на нежност. Нежност означаваше беда.

„Тръгвай! — заповяда си той. — Тя е добре. Вече не се нуждае от теб.“

Ала Майк не можеше да излезе от стаята, не можеше да я остави сама. Ето защо той свали сакото си и седна в креслото, с дневника на Кейтлин в ръце.

Беше изумен от подробностите, включени в описанията ѝ относно всеки аспект на пътуването, от невероятното пресъздаване на звуци, ухания, аромати, вкусове и начина на живот на борда на „Кралица Елизабет II“. Някои пътници и членове на екипажа оживяваха само с прочитането на една фраза, на места изпъкнала с приятелски хумор. Дори Ралф Ръш изпъкваше колоритно.

Колкото повече четеше, толкова повече се удивяваше от факта, че Кейтлин бе направила нещо повече от опит да сподели пътуването със своята леля и нейното обкръжение — като че ли тя преживяваше всичко по-скоро заради тях, отколкото заради себе си.

Би трябвало да го озаглави „Пътникът-заместник“, помисли си той, хвърляйки поглед към нея. После дълго я наблюдава как спи и още по-дълго разсъждава относно личността ѝ.

Чете до момента, в който попадна на висок мургав красив непознат, описан с лекота като една съвършена възможност за авантюра по море. Тя го бе забелязала за първи път на вълнолома...

Майк се облегна назад, притвори очи и пред него изплуваха всички мигове, прекарани с Кейтлин. Той се отдаде на мечтите си за това как биха изглеждали нещата, ако не е толкова адски предпазлив...

Когато се събуди, Кейтлин имаше чувството, че бурята е в разгара си. Както зимните вихри си играят с планинска колибка, така и корабът бе подхвърлян насам-натам.

Погледът ѝ обходи стаята и внезапно се закова на едно място. Тя премигна няколко пъти. Там беше Майк. Значи е останал и след заспиването ѝ. Защо пък не?

Той седеше в креслото на другия край на каютата, беше по риза, с крака върху малката масичка за кафе, а дневникът лежеше разтворен върху гърдите му. Беше заспал дълбоко.

Тя се подпря на лакът и се загледа в него, изненадана от това колко уязвим изглеждаше, колко млад и колко беззащитен.

Мислите ѝ отново се превърнаха в рояк от въпроси — какво го караше да е толкова педантичен, защо се претоварваше от работа, дали винаги оставяше нещата просто да се случват покрай него, вместо да ги направи по-вълнуващи за себе си? Може би беше вярно, че тя бръмчеше наоколо без цел и посока, но не е ли пък тъпо да вървиш по една тясна пътечка като кон с капаци, без да можеш да се насладиш на някои евентуални изненади?

Стори ѝ се, че в стаята е малко хладно. Сети се, че в дрешника има допълнително одеяло.

Ставайки от леглото, тя с радост забеляза, че отново се чувства стабилна на краката си; от морската болест нямаше и следа.

След като внимателно издърпа дневника от ръцете му и го сложи върху масичката, Кейтлин подпъкна одеялото около него и изведнъж трепна изплашена, тъй като пръстите му неочаквано се склупчиха около китката ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя, като се изправи. — Мислех, че сигурно ви е хладно. Не исках да ви събуждам.

Погледът, който ѝ отпрати, беше толкова съдържателен, че краката ѝ изгубиха стабилността си.

— Мечтаех си за вас — каза той след един дълъг миг. — За нас двамата.

Кейтлин не беше способна да каже нито дума. Сърцето ѝ биеше лудешки, пулсът ѝ отекваше право в ушите, а кръвта ѝ бушуваше неуправляема. Погледът на Майк се плъзна надолу към гърдите ѝ и тя осъзна, че се чувства, сякаш нажежена жар обгаряше тялото ѝ, а когато другата му ръка се спря върху бедрото ѝ, жаравата се възпламени и избухна.

Ръката ѝ все още беше заключена в нежната му, но здрава хватка, когато той потърси с очите си нейните, а със свободната си ръка поглаждаше бедрото ѝ.

— По-добре ли се чувствате? — почти шепнейки, попита той.

Кейтлин кимна утвърдително, все още неспособна да говори.

— Трябва да си тръгна — каза Майк, без дори да се помръдне. А пръстите му се затегнаха около кръста ѝ. — Не мога да се боря повече — произнесе той тихо. — Освен ако вие не искате това. Кажете ми да си вървя, Кейтлин. Кажете само думите и аз ще си отида.

Майк интуитивно усети напрежението у нея.

— Ти си права — затруднено каза той, като му се искаше тя да не трепери толкова силно. Стори му се, че отмалява. — Какво, по дяволите, си мисля, че правя? — Притегли я и я притисна до себе си.

Кейтлин отдръпна главата си назад и го погледна.

— Но аз нищо не съм казала!

— И не трябва, Кейтлин. Истина е. Няма причини, поради които да го правим. Не ми беше работа...

За първи път една ужасна мисъл споходи Кейтлин.

— Божичко, да не би да има някоя друга? Да не би да съм посегнала върху собствеността на друга жена? — Веднага щом го каза, тя разбра, че се е изразила неправилно.

Майк обви ръце около раменете ѝ и леко я отстрани.

— Чуй това, Кейтлин Грант. Никога не съм бил и няма да бъда собственост, на която и да е жена.

— Нямах предвид в този смисъл, Майк...

— И още нещо — продължи той, — никога не съм бил и надявам се да не бъда никога подлец. Когато правя нещо съществено с някого, не си играя на същото с друг.

Кейтлин се почувства като ограбена. Коя ли щеше да бъде жената, заслужаваща Майк? Защо толкова много я болеше при мисълта, че не може да бъде тя тази, която да се радва на неговата любов и лоялност?

Решена да не му позволи да заподозре мислите ѝ, тя се усмихна.

— Е, хайде да не се задълбочаваме чак толкова. Слава богу, успяхме да спрем, преди да сме отишли твърде далече. Мисля, че трябва да ти благодаря.

— Щеше да си ми повече благодарна, ако не бях толкова глупав, че да се възползвам от слабостта ти. Съжалявам, Кейтлин. Дали ми вярваш или не, но не останах тук заради това.

— А за какво? — попита тя едва чуто.

Майк не знаеше как да отговори. Щеше да звучи направо налудничаво, ако признае, че е останал, защото не е имал сили да си тръгне.

— Аз... започнах да чета дневника ти. Чудесен е. Сега знам защо онзи редактор в Сент Пийте помества колонките ти. Ти имаш дарба. — Той дълго я изучава с очи, а после поклати глава. — Можеш да се справиш с всичко, което пожелаеш, и то по-добре, отколкото много

други хора могат да си пожелаят дори. Чудно ми е защо не го правиш. — Без да дочака отговора, той я целуна по челото. — Сега поспи още малко. Ще намина към осем да видя как си. Ако се чувстваш във форма за Кралския ресторант, ще отидем да вечеряме.

Кейтлин присви очите си и замарширува към леглото, след което театрално се строполи отгоре и се сви в поза, сякаш готова за сън.

— Да, сър. Веднага заспивам, сър — изкозирува тя.

Майк тръсна глава и се засмя, след това се отправи към вратата, въпреки че нещо болезнено го стегна отвътре при изкушаващия вид на Кейтлин в леглото.

— Ще се видим в осем — повтори той дрезгаво и после спонтанно добави: — Довечера ще си поговорим повече относно твоите планове за Англия или да се изразя по-правилно — за плановете, които нямаш за Англия.

Кейтлин направи нацупена гримаса.

— Довечера ще се чувствам чудесно, но не трябва да минаваш да ме вземаш — извика след него тя, докато той отваряше вратата. — Мога да се оправям сама до ресторанта тези дни. Освен това не разбирам защо е необходимо да обсъждаме моите планове или липсата на такива за скитанията ми във Великобритания.

Майк отново се засмя и затвори вратата след себе си.

Кейтлин се изруга. Той не беше отговорил. Тя нямаше представа дали да го очаква в осем или не.

Прекара остатъка от следобеда в опити да се убеждава, че не я е грижа за това.

ВТОРА ГЛАВА

Майк погледна набързо рекламните материали в стаята си и разбра, че е късно да резервира маса, тъй като беше пристигнал в последния момент и не беше включен в никакъв списък за правене на резервации поне до времето на отплаване, някъде към четири. Решен да не рискува, той се запъти към ресторанта, където веднага откри управителя.

Човекът се представи като Дерек и върху лицето му се изписа израз на истинско съжаление.

— Много се извинявам, господине, но няма да можем да удовлетвори́м молбата ви за самостоятелна маса. Може би маса за двама?

Маса за двама ще е катастрофално — помисли си Майк. Сътрапезникът можеше да се окаже досадна и дори неприятна компания. И все пак...

— Съществува ли някаква госпожица Грант в списъка за тази трапезария? — попита той, учуден, че още не е свикнал с изненадите, които сам си поднасяше. Сякаш истинският Майк Харис стоеше отстрани и наблюдаваше как един самозванец го замества в живота.

Дерек изглеждаше унил.

— За съжаление, господине, преди не повече от десет минути бях помолен да осигуря маса за двама за госпожица Грант и господин Ралф Ръш.

Майк свъси вежди. Не му бе минало през ум, че Кейтлин може да има среща с някого.

— Госпожица Грант ли направи поръчката? — отново се учуди от въпроса си той.

— Всъщност господин Ръш се обади — отвърна Дерек, след което се поколеба, преди да продължи: — Мисля, че госпожицата не знае за това. Срещу името ѝ не бе посочен предпочитан партньор по маса, така че аз реших, че тя няма да има нищо против, ако изпълним молбата на господина — челото му се набръчка, докато преглеждаше

бележките си. — Тук има една друга дама, която е сама, госпожица... госпожица Бъни Кантръл.

Бъни, Майк мислено повтори името. А защо не цяла група? Не, не го интересуваха жени, които се казват Бъни. Не го интересуваха никакви жени. Попитал бе за Кейтлин само поради някакъв глупав, временен подтик и беше благодарен на Ралф Ръш, че го бе победил в състезанието, въпреки че се измъчваше, когато биваше побеждаван.

— А да имате случайно по-голяма маса с едно свободно място?

Поглаждайки брадата си, Дерек разучи схемата на местата.

— Всъщност да, има две маси с по осем места, като на всяка има по три двойки.

Майк погледна в схемата и посочи едно от местата, които Дерек бе показал.

— На тази маса ще е добре — той реши, че нещата се оправяха. Щом няма възможност да е сам, то нека се слее с навалищата.

Но както наблюдаваше Дерек да вписва името му, не можеше да си отговори защо бе избрал масата, която беше съседна на тази, запазена за Ралф Ръш и Кейтлин Грант.

Когато влезе в ресторанта малко след седем и половина, Майк директно потърси с поглед масата на Кейтлин.

Там седеше мъжът с карираното сако от вълнолома, който се бе хилил. Той беше сам. Очевидно Кейтлин не го познаваше, а още по-очевидно бе, че Ралф Ръш си е набелязал нея за партньор на вечерята, след като се бе забавлявал от конфузното ѝ положение пред гишето.

Сядайки на едно от местата на своята маса, Майк мислено се помоли неговите сътрапезници да позакъснеят. За малко поне той можеше да има цялата маса за себе си.

Не успя да се въздържи да не хвърли един поглед към Ралф Ръш. Той изглеждаше неспокоен — или по-скоро нетърпелив, — като непрекъснато поглеждаше към входа, а след това часовника; после отражението си в сребърния поднос пред него, приглаждайки отстрани червеникавата си коса в старомодна прическа стил „Помпадур“.

Часът стана осем, осем и половина, Ралф започваше четвъртото си картини и все още не беше си поръчал вечеря, а Майк започваше да се пита къде ли е Кейтлин. Вероятно се е изгубила, помисли той с

нежност, която така го смути, както никоя от реакциите, които бе проявил към тази жена още от мига, когато за пръв път я бе зърнал на вълнолома.

За негово леко разочарование, трите двойки пристигнаха и започнаха да се представят. Майк също каза името си, изправи се, за да се ръкува с всички и да разменят обичайните любезности, след това седна отново с тайната надежда, че няма да бъде включван повече в разговора. Не го биваше по празните приказки.

След като се наслуша на хвалби относно страхотни професии и изключителни съседни и чу за някои убийствени стоки на пазара, той се приготви за неизбежния въпрос. Не беше необходимо да чака дълго.

— А вие с какво се занимавате, Майк?

Отдавна знаеше какъв неловък момент щеше да предизвика един невпечатляващ отговор, но въпреки факта, че спокойно можеше да претендира за една респектираща кариера, настроението му не се промени. Той искаше да остане в сянка колкото може по-дълго. Съвсем скоро компанията щеше да знае кой е той и ако нещата се движеха по правилата, щеше да бъде бомбардиран от въпроси и леко завоалирани молби за съвети.

— Странно, е, че питате — отговори той. Не можеше да се въздържа да не поважничи малко. Опита се да си припомни наивната припряност в гласа на своя баща, която бе чувал толкова пъти през тежките години, когато Стю Харис беше обзет от идеи, а нямаше средства. — Ами занимавам се с едно нещо... страшно изгодна възможност за инвеститори... нещо, което се опитвам да завъртя успешно за известно време... — като обясняваше по този начин, без да казва нищо съществено, той забеляза няколкото чифта очи да гледат разсеяно някъде над него и разбра, че малобройната му публика е отвлякла вниманието си другаде.

Майк се изненада, че вместо удовлетворение, усети леко огорчение от успешната си игра. Неочаквано, точно като баща си, на него отчайващо му се прииска да убеди притежателите на много пари, че една приложима идея е точно толкова ценна, колкото и самите пари.

Сецайки се, че това време беше минало и че той имаше удоволствието да види как плодовете на собствените му успехи помагат на баща му да осъществи една своя мечта и да бъде най-сетне

доволен, Майк реши да се занимае с нещо приятно. С някой приятен човек. Кейтлин Грант.

Той сви вежди. Къде, по дяволите, беше тя? И защо, продължаваше да се озърта за нея?

Най-сетне тя се появи. Влезе леко като бриз, беше малко забързана и изключително красива, тюркоазна рокля обвиваше скромните, но съблазнителни форми, дължината ѝ беше няколко сантиметра над коленете, съвършените ѝ крака бяха все още голи и гладки, със златист загар.

Разтревожен от примитивната чувственост, която Кейтлин събуди у него, Майк се опита да събере мислите си. Ала когато тя се приближи и той улови полъха на парфюма ѝ, толкова свеж и ненатрапчив, като лятна дъхава трева, еротичното му въображение се развихри.

При вида на Майк Кейтлин напълно забрави, че трябва да следва Дерек, който щеше да я отведе до масата ѝ, и всяка разумна мисъл се изпари от главата ѝ.

Той стана, за да я поздрави — жест толкова автоматичен, че остана изненадан, като разбра, че се е изправил на крака. Кейтлин започваше да проумява, че Майк Харис всъщност е един безнадеждно старомоден джентълмен, който в сивите си памучни панталони, копринено памучен блейзер и бяла спортна риза изглеждаше дори още по-привлекателен. Тя леко му се усмихна.

— Здравейте, Майк! — гласът ѝ прозвуча по-меко и по-дрезгаво, отколкото възнамеряваше.

Той положи усилие, за да се получи учтивият, но безпристрастен тон, който бе решил да възприеме спрямо Кейтлин.

— Ето ви най-после тук — и добави с полуусмивка: — Тъкмо мислех да пратя издирваща група.

Кейтлин се загледа в него и разбра, че независимо от всички лекции, които си бе изнесла да бъде разумна, тя се беше надявала той да се окаже неин партньор по маса. Ала той беше седнал с други три двойки.

— Изглеждате изненадан, че се оправих да дойда дотук? — каза тя, като леко повдигна брадичката си, решила да се държи хладно.

След което я прониза една мисъл. Майк е имал намерение да изпрати издирваща група? Нима я е очаквал, нима е гледал кога ще

пристигне?

Виждайки, че изражението ѝ се смекчи и устните ѝ се разтегнаха в неочаквана усмивка, Майк разбра какво бяха разкрили думите му. Почувства се като глупак.

— Признайте, Кейтлин — опитваше се да се съвземе, като я подразни малко, — наехте си водач, нали?

Очите ѝ примигаха.

— Добре, признавам. Напуснах стаята си преди около половин час. След като направих три погрешни обиколки, помолих хората от екипажа да ме упътят. Един от тях се съжали и ме доведе точно до ресторанта.

И вероятно се надява после да те заведе в техния бар, допълни Майк наум и се изплаши от появилото се у него чувство за собственост. Той се засмя тихо и тръсна глава, показвайки отчайващо съчувствие към склонността на Кейтлин да се изгубва.

— Не опитахте ли да се ориентирате по схемите и указанията, окачени до асансьора на всяка палуба?

— В интерес на истината — започна Кейтлин, — тъкмо щях да предприема ново лутане, без да се възползвам от указанията, когато мисълта за вас и насоките ви относно географията на кораба ме накараха да се засрамя и да бъда по-разумна, което е удивително. Ами ето го — Кралският грил ресторант се намира на спасителната палуба. Колко просто!

Майк явно бе поласкан от нейното признание.

— И тъй, какво се случи? — попита той с усмивка.

Кейтлин се впусна в увъртени обяснения за това как в крайна сметка се е озовала в трапезарията, лутайки се напред-назад, преди да разбере, че е сгрешила.

— Това, което наистина ме обърка, бе, че там долу, има друга зала наречена Кралска, точно като тази тук — Кралска трапезария. Питам ви, честно ли е това? Докато се усетя за този малък трик, бях вече напълно объркана.

Майк слушаше разказа ѝ в захлас. Той не можеше да проумее как някой бе способен да се обърка толкова често, но и в момента това не бе толкова важно. Нищо не беше така важно сега, както прекрасният глас на Кейтлин, нейните изразителни очи и нарастващото желание вътре в него.

— Ето че аз самият хубавичко се забърках — промърмори той.

Кейтлин се сети, че все още държеше Дерек изправен до нея, докато тя дрънкаше глупости на Майк. Изпаднала бе отново под негово влияние.

— По-добре да отида на моята маса — каза тя тихо. Обърна се и се стъписа, като видя, че Дерек бе издърпал стола непосредствено зад нея и чакаше.

След това видя човека, който щеше да ѝ партнира за вечеря. Освен че носеше най-ужасния блейзер, който някога бе виждала, той се бе захилил повече от глуповато.

Майк седна на мястото си, а в същото време червендалестият мъж от масата на Кейтлин шумно се изправи, продължавайки да се хили безпричинно, за да ѝ протегне ръка за поздрав.

Приемайки хладната му и влажна ръка, тя долови прекалено силния мирис на евтин одеколон, примесен с дъх на алкохол.

Сърцето ѝ се сви.

— Ралф Ръш, на вашите услуги — каза мъжът, като се наведе над масата, сякаш искаше да говори поверително. — Името ми е Ръш, така както се казва и играта, но вие не се безпокойте, хубавице. Аз няма да бъда твърде нападателен, при все че тази вечер тук разгласих, а и се уверих, че точно вас съм определил за партньор на моята маса — Ралф удостои Кейтлин с едно подчертано намигане, блажен в своето незнание, че слива думите си, като говори. — Тъй че, хей, ако много се увлека или прибързам, хубавице, вие просто ме шамаросайте и аз обещавам, че ще задействам спирачките — той се изкиска самодоволно.

Кейтлин едва забележимо се усмихна, оттегляйки ръката си, и седна на стола, като погледна Дерек с израз, който казваше: „Как можяхте да ми спретнете това?“, а в отговор получи едно леко, извинително потрепване. След като Дерек се отдалечи, Кейтлин погледна озадачено мъжа срещу себе си.

— Казахте, че сте помолили да седнете с мен на една маса? Но как? Познавам ли ви отнякъде, господин Ръш?

— Първо, нека ви поръчам един коктейл. Какъв да бъде? Аз пия водка с мартини. Като шейк, разбира се, не размесени — с резервирана полуусмивка, с която той явно мислеше, че прилича на Шон Конъри,

Ралф щракна с пръсти, за да привлече вниманието на минаващия сервитьор.

Като се опита да не прояви раболепие, Кейтлин вежливо помоли за чаша минерална вода с надеждата, че сервитьорът ще я извини за грубостта на партньора ѝ.

— Минерална вода? — възкликна Ралф, след като младежът си отиде. — Евтино гадже! — той отново се разкикоти. — Шегувам се само. А сега слушайте каква е работата. Наричайте ме Ралфи. Не ме познавате, при все че ме видяхте, когато погледнахте през рамо там, пред контролното гише, на вълнолома — този път намигването му бе почти цинично. — Изглеждахте толкова хубавичка, като се изтърсихте на вашето „достойнство“. Тогава си казах, че трябва да се срещна с вас. И ето ни тук, хубавице. Вие и аз. Мисля, че ще сме една симпатична двойка за цели пет дни.

— Ето ни... — повтори Кейтлин като ехо с едва доловим глас. Тя бе разпознала този кикот най-накрая. Майк Харис ѝ бе помогнал, когато бе изпуснала дамската си чанта. Ралф Ръш се бе изсмял. И Ралф се оказа неин сътрапезник. А не Майк. Тя преглътна. — Вие и аз — продължаваха монотонно да се редят думите ѝ, — за пет... цели... дни.

Чувайки всяка дума, Майк трябваше да потисне усмивката си. Опита се да не бъде толкова доволен. В края на краищата какво значение имаше за него дали Кейтлин е ужасена от своя партньор?

„Никакво“, каза си той. „Абсолютно никакво значение нямаше.“

— Е, какво ще кажете, Кейт? — попита Ралф след десерта. — Да се отправим ли към дансинга на театралния бар? Ще се покълчим малко пред оркестъра, ще се разтоварим и ще им покажем как се прави. След това можем да посетим казиното. Чувствам се истински късметлия тази вечер.

Кейтлин отново успя да се усмихне любезно, въпреки че кипеше от гняв и безсилие. Бе чула как Ралф сърба супата си и бе видяла как рови в храната си, докато декламираше историята на своя живот. А сега той искаше тя да подлудее с него на дансинга? И след това да наблюдава превъплъщаването му в Джеймс Бонд на масата за блекджек?

Тя въздъхна. Не искаше да бъде твърде груба с човека. Ралф не беше лош. Но и тя не можеше да го издържа повече тази вечер. Ако не искаше да се мъкне след нея по време на цялото пътуване, тя трябваше

да пропуска храната или да си поръчва да ѝ я носят в стаята. Реши, че ще се спира с него извън Кралската трапезария, доколкото можеше.

— Съжалявам, но имам леко главоболие — каза тя съвсем откровено.

— О, хайде, Кейт. Главоболие? Какво пък е това? Хайде, промени решението си. Ще бъдеш доволна, че си го направила.

— Благодаря все пак — Кейтлин наистина я болеше силно глава и тя разбра това, като инстинктивно прокара ръка по мускулите на врата си и ги усети напрегнати. — Просто ще се разходя малко по палубата и след това ще се върна.

Очите на Ралф светнаха и тя започна да бие отбой.

— Имам предвид, че аз... аз...

За огромна изненада на Кейтлин, неочаквано до масата застана Майк и се обърна към нея.

— Кейтлин, пихте ли червено вино с вечерята?

Тя го погледна и отговори:

— Не — чудейки се дали морският въздух бе причината всички да се полудели. — Но какво... защо...?

— Тогава нещо друго трябва да ви е повлияло — прекъсна я Майк и се обърна към Ралф. — Съжалявам, че се намесвам по този начин, но ако не съумеем да пресечем мигрената на Кейтлин веднага, докато е още в началото, тя няма да може да се съвземе цяла седмица.

Ралф изгледа Майк, подозрително намръщен.

— Кой сте вие, приятелче?

Майк погледна с престорена изненада към Кейтлин, след това отново, се обърна към Ралф.

— Не ви ли е казала? Аз съм нейният лекар. Специализирам контрол на главоболията и така както тази жена изглежда в момента, щастливо съвпадение е, че се намирам на борда, за да се погрижа за нея — той протегна ръка към Кейтлин. — Хайде, млада госпожице. След като изпиете два аспирина и ви прегледам, на сутринта няма и да си спомняте за тази досада.

Замаяна, Кейтлин хвана ръката на Майк и се изправи на крака, готова да го последва навсякъде.

— Благодаря ви — каза тя, след като бяха вече извън ресторанта, минавайки през съседния салон. — Но как разбрахте, че имам нужда от спасител?

— Ами подслушвах — призна Майк, отваряйки вратата. — Черта на характера, ала какво да правя?

— В такъв случай благодарна съм заради тази особена черта. Но все още съм любопитна: защо ми се притекохте на помощ?

Майк се опита да обясни неочакваната си намеса.

— Не изглеждате много ентузиазизирана в компанията на Ралф, още по-малко за остатъка от вечерта с него. Освен това направихте тактическа грешка, като споменахте, че искате да се разходите по палубата. Ралф много се зарадва на тази възможност... — Майк смигна и добави: — „Хубавице“.

Той хвана Кейтлин под ръка и я придружи до една друга врата, която водеше навън.

— Може би звучи самонадеяно, но си помислих, че една-две обиколки по палубата с мен ще са по-приятни за вас, отколкото с моя съперник.

— Вашият какво? — в учудването си Кейтлин се извърна почти цялата към Майк, докато минаваше през отворената за нея врата. Тя се препъна в херметическата преграда, намираща се в основата на вратата, и залитна напред, но Майк я задържа.

— Моят съперник — повтори той, като мушна ръката на Кейтлин под своята и я поведе по палубата да се разхождат. — Искях да запазя маса за нас двамата, но Ралф вече го бе направил.

Той вдиша дълбоко свежия морски въздух, примесен със сладкия аромат на Кейтлин, след което се усмихна, чудейки се дали в парфюма ѝ нямаше като съставка някакъв наркотик, който така отпускате езика и ума му.

— Да не би да ви е хладно? — попита той. — Дори през август нощният въздух може да бъде студен, ако не носите връхна дреха. Ето, вземете моето сако — той понечи да го съблече, но Кейтлин постави ръката си на неговото рамо, за да го възпре.

— Добре съм — възрази тя. — Моля ви, наистина се чувствам добре. Поне ми е достатъчно топло. Но питам се дали аз забавям темпото, или светът прекалено се е разбързал? Какво става с прословутия спокоен корабен живот? Бихме ли могли да се върнем малко назад? Струва ми се, че съм изпуснала някои важни подробности.

— Например? — попита Майк, внезапно решавайки да заведе Кейтлин при релинга; разходката не му харесваше, защото той желаше да гледа очите ѝ и същевременно да се ориентира в обстановката.

Кейтлин неусетно следваше Майк, но когато стигнаха до едно усамотено място, където можеха да наблюдават как лунната светлина гали тъмните вълни на океана и ги къпе в бяло злато и усетиха милувката на нежния ветрец, тя трябваше да положи усилие, за да фокусира вниманието си върху разговора.

— Например — много се надяваше гласът ѝ да не звучи напрегнато — как се появихте с вашата измислена история точно в момента, когато направих погрешния тактически ход? — тя притисна с пръстите на едната ръка слепоочието си и продължи: — Освен това как, ако възнамерявате, разбира се, ще продължите да се правите на лекар през останалата част от пътуването?

На Майк му се удаде възможността да се скрие зад професионализма си. Той се освободи от ръката на Кейтлин.

— Така, сега се облегнете на перилата, докато аз отговарям на въпросите ви и направя нещо да облекча главоболието ви.

— Можете да прекратите играта, Майк — протестира Кейтлин. — Ралф вече не е тук — но тя направи грешката да срещне неговия поглед. Неотменното му въздействие я накара да приеме предложението му със сърцето си. Отпусна се назад, опряла лакти върху перилата на кораба, затвори очи и повдигна леко глава, подлагайки лицето си на благодатната хладина на бриза. Хрумна ѝ, че трябва да е била без ум, за да помисли привлекателния Майк Харис за свой спасител.

— Първо, аз не се появих с моята история, след като вие споменахте за разходка по палубата — започна Майк спокойно, като се опитваше да не се разсейва от начина, по който Кейтлин се отдаваше на чувствените наслади на нощта. — Сетих се за това по време на вечерята, когато започна да ви боли глава, точно тогава сервитьорът отнесе порцията ви печена патица — той спря за момент.

— Между другото какво ѝ беше на патицата? Изглеждаше страхотно, а вие едва я докоснахте.

Кейтлин отвори очи и наклони главата си настрани, окончателно убедена, че не може повече да се справя с бързо сменящите се

настроения и превключвания на Майк.

— Нищо ѝ нямаше. Беше чудесна, но прекалено много пикантна — послъга тя. Не искаше да признае, че ужасните маниери на Ралф на масата бяха убили апетита ѝ. — Как узнахте с такава точност кога започна главоболието ми?

— Аз не излъгах за това, че съм лекар — отвърна Майк. — Нито за това, че специализирам контролиране на главоболието, въпреки че специалността ми е малко по-широка.

Кейтлин го погледна с огромна изненада.

— Не се шегувате, нали?

— Не, не се шегувам. Чували ли сте за КПСЗ?

— Звучи като място, където ходят роботи, за да зареждат своите компютри — отбеляза Кейтлин.

— Не сте далеч от истината — каза Майк с тих смях. — Много роботи идват при нас, когато телата им се нуждаят от зареждане. И това, което обикновено разбират, е, че трябва да бъдат изцяло препрограмирани. КПСЗ означава Клиника за предпазване от стресови заболявания. Аз и моят колега основахме такава клиника в Манхатън и очевидно запълнихме една нужда, тъй като наехме много други млади колеги и разширихме дейността до цяло медицинско заведение с научни разработки. А сега, в случай че сте доволна от акредитивите ми за самоличност, госпожице Грант, нека да видим дали поведението ми на корабен лекар е в съответствие с предизвикателството на едно досадно главоболие.

Преди Кейтлин да може да възрази, пръстите на Майк бяха вече на челото ѝ и извършваха леки успокоителни движения, които в комбинация с въздействието от неговата близост караха краката ѝ да омекват и тя бе щастлива, че може да се подпира на бордовия релинг.

Истинска хипноза, помисли тя смътно, усещайки, че очите ѝ се затварят по тяхна собствена воля. Не беше ли тя човекът, който твърдо бе решил да избягва Майк Харис? Не беше ли си обещала да спазва необходимата дистанция, за да не се докосва до него и да не бъде докосвана?

Най-неочаквано всички тези планове и обещания бяха забравени. Оказваше се, че Майк Харис е водещият.

ТРЕТА ГЛАВА

От една страна, Майк бе изненадан от доверчивостта на Кейтлин, а от друга — не. Май че те двамата бяха стигнали до една неподозирана близост, без да прибегват до обичайните предварителни увертюри.

Стана му приятно, когато Кейтлин наруши тягостното мълчание.

— И така, вие... — тя преглътна с усилие и започна наново, като намираше трудно думите. Успокоителните докосвания на Майк елиминираха всички нейни дарби. — Вие притежавате верига от клиники, специализиращи в областта на стресовите ефекти?

— Повечето от тях са по-общи — отвърна Майк. — Но ние действително наблягаме на предпазните грижи за здравето. Аз по-скоро уча пациента как да не си докара сърдечно заболяване, отколкото да му препоръчвам троен сърдечен байпас, и всички, които работят в клиниките, споделят тази философия.

Като извършваше плавни движения с по три пръста на двете си ръце, започвайки с притискане от средата на челото навън, той спокойно продължи да говори.

— За да се върнем на въпроса как познах началото на вашето главоболие, Кейтлин, ще ви кажа, че забелязах две малки сгърчвания на това място. Никой, който е за първа вечер на океанско пътешествие, не би трябвало да ги получи. Ще е необходимо да потърсим причината или причините, изобщо да направим нещо.

Кейтлин се намираше в някакъв упойващ транс, за да може да възрази.

Майк прокара пръсти към слепоочията ѝ и започна бавни кръгообразни движения, като в същото време притискаше с палци мястото непосредствено над веждите ѝ. След няколко такива движения той обгърна лицето ѝ между дланите си.

— Стойте така — гласът му беше спокоен. — Мускулите на челюстта ви са напрегнати. Впрочем всички ваши лицеви мускули са стегнати. Отпуснете ги, Кейтлин. Вдишвайте бавно, издишвайте, ето

така — той се изкушаваше да се наведе по-близко към Кейтлин, виждайки как устните ѝ омекват и леко се разтварят, но успя да си припомни, че е тук, за да облекчи болката ѝ, а не да поставя началото на нещо, което не възнамеряваше да има край.

И все пак всеки мускул на тялото му се свиваше, обратнопропорционално на повишаващото се ниво на отпускане у Кейтлин, и той все повече се съсредоточаваше върху нейните подканящи устни, заинтригуван от повдигнатите им нагоре ъгълчета, привлечен от сладкия аромат, който почти можеше да вкуси. А какво удоволствие представляваше да докосва кожата ѝ, толкова мека, свежа и гладка като коприна...

Той плъзна ръцете си надолу и пръстите му замасажираха втвърдените сухожилия отзад на врата ѝ.

— Това е чудесно — промърмори Кейтлин, докато Майк продължаваше успешно да напипва и разтрива схванатите и напрегнати точки, които тя даже не подозираше, че съществуват.

— Шшт, не говорете! — каза той, когато тя поиска да прошепне нещо. — Говоренето изисква усилие. Вашата задача сега е да престанете да правите каквито и да било усилия. Отпуснете ръцете си от двете страни на тялото... — изчака, докато тя се подчини, и продължи нежно: — Точно така, Кейтлин. Вслушайте се в порещия звук на кораба, който се плъзга по водата. Опитайте се да усетите леката вибрация под краката и да я предадете на цялото си тяло. Поемете соления дъх на въздуха. Отпуснете се, мислете за приятни неща...

„Приятни неща“ — тихо повтори на себе си Кейтлин. За какво друго, освен за такива неща, би могла да мисли в този момент? А вълшебните ръце на Майк? Как би успяла да се предпази от тях да не ѝ стане твърде приятно?

Майк също имаше своите проблеми. Започвайки да масажира раменете на Кейтлин, все още загледан в устните ѝ, той я намираще все по-съблазнителна и по-съблазнителна, за да ѝ устои.

— Обърнете се! — каза той по-рязко, отколкото трябваше.

Кейтлин отвори очи и направи гримаса на недоволство, но силните пръсти на Майк упражниха натиск върху раменете ѝ и я насочиха в посоката, която той искаше. Тя се обърна с гръб към него. Странно, помисли си Кейтлин. Никой никога не беше ѝ казвал какво да

прави, не и успешно във всеки случай. Ако някой се осмелеше, тя просто се изсмиваше. От малка се беше научила да бъде независима. И добре се беше научила. Представляваше самата себе си и искаше да остане такава.

Защо бе толкова послушна с Майк Харис?

Той се зае с раменете ѝ. Пръстите му намираха и успокояваха местата на болка както там, така и в горната част на гръбначния стълб.

— Оплеска ли сте я — отбеляза той.

— О, благодаря, господине, това е първият комплимент, който получавам, откакто съм на кораба — отвърна Кейтлин, чудейки се защо тембърът на гласа му отново се бе изострил. Внезапно раздражена, тя се опита да се измъкне, ала ръцете му и този път упражниха убедителен натиск и тя бе принудена да остане така, както е. Наблюдаваше как огромният кораб пори вълните на океана, унесена в мисли за това как Майк бе направил същото с нейната съпротива, преди да промени настроението си толкова неочаквано. Гласът и поведението му нямаша нищо общо с нежните му ръце. Но тя бе доволна от тази промяна: Не искаше нейният самоконтрол да бъде нарушен.

— Възползвайте се от минералния басейн на кораба през следващите няколко дни — каза Майк, като умишлено искаше да звучи безпристрастно и неодобрително, подобно на лекар, изстрелващ препоръки към труден пациент. Едновременно с това през цялото време се надяваше, че тилът на Кейтлин няма да се окаже също тъй изкушаващ, както и устните ѝ. — Вземете няколко часа по аеробика, накиснете се в гореща вана, запишете се за масаж. Редовно получавате главоболие, нали?

Като се намръщи, Кейтлин смотолеви:

— Да, но невинаги е лошо — и подчертано добави: — Мигрените ми определено не са такива, че да ме изваждат от строя за цяла седмица.

— Късметлийка сте! — реагира моментално той. — Но се обзалагам, че доста често чувствате поне леко неразположение.

Кейтлин не отговори.

— Съдейки по начина, по който вечеряхте, смее да отбележа, че не се храните правилно, а това е една сигурна гаранция за

предизвикване на хронично главоболие. Да не би случайно да сте манекенка?

— Понякога — да — отвърна сухо Кейтлин, чудейки се кога ли се е съгласила на този кръстосан разпит и импровизиран медицински преглед.

— Така си и помислих — каза той, не осъзнавайки колко сприваво и ядосано звучат думите му. В този момент си бе спомнил за един друг модел, една осемнайсетгодишна красавица, чиито родители я бяха докарали насила в клиниката в Манхатън, отчаяни от неспособността си да я разберат защо гладува до смърт. Отбран екип от специалисти, в това число и един психиатър, беше спасил момичето, но Майк бе виждал много подобни случаи по време на своите стажантски години, докато живееше в клиниката и даваше спешни дежурства. Кандидат за такъв вид самоунищожение ли се явяваше Кейтлин? Не, той не вярваше в това — тя имаше толкова лъчезарно излъчване. И въпреки всичко, не се грижеше достатъчно добре за себе си. — Какво ви става на вас, жените, не мога да разбера? — попита той. — Наистина ли стремежът да бъдете слаби означава повече за вас, отколкото да сте здрави? Отколкото самият живот?

— И така, искате да кажете, че аз съм кльоцава? — на свой ред попита Кейтлин с нотка на раздразнение. Майк беше попаднал на едно много по-чувствително място с думите си, а не с пръстите, пренасяйки я за миг назад, в годините на нейното юношество, когато сковаващата душата ѝ самота ставаше още по-тежка от унижението, че беше висока и слаба, с изострени черти на лицето, а нямаше никой до нея, за да разсейва потиснатото ѝ самочувствие.

Защо някои — иначе разумни хора — вярваха, че обсъждането на нечии килограми е нещо нормално и приемливо, докато не биха и помислили да правят неуместни забележки относно неправилен нос или някакъв друг дефект по рождение?

Тя тръсна глава, за да се освободи от мислите си и се обърна с лице към Майк, търсейки причина да избухне. През целия си живот само се бе усмихвала и не бе наранила никого с лоша дума. Какво ѝ ставаше сега?

— Та това, което казвате, доктор Харис, е, че съм слаба като тръстика, така ли? Закачалка за дрехи? Без заоблени форми и никаква женственост? А ако и това не е достатъчно, може да се прибави, че аз

съм едно кълбо от нерви, което не може да се добере от точка А до точка Б, без да направи няколко безсмислени заобикаляния.

Стана ѝ неловко, че се държи по този начин, но вече беше започнала. Смътно си помисли дали просто не се опитваше да се дистанцира от Майк, който я притискаше по твърде много въпроси, и то по начин, който тя не искаше да възприеме.

— Защо, за бога, си губите изобщо времето с мен? — чу се тя внезапно да пита. — И що за пристрастен към работата човек сте? С натрапчивата идея, че трябва да излекувате целия свят? Че трябва да научите всички нас как да се организираме? Да ни покажете по какъв начин трябва да бъдем по-здравомислещи?

— Да. Не! — Майк стреснато погледна към Кейтлин Грант. Никога през своя съзнателен живот той не бе отговарял уклончиво или двусмислено. Никога не бе реагирал толкова спонтанно и само отбранително на нещо, казано от когото и да било.

И никога не бе се чувствал така силно изкушен от нечии женски устни.

— Не съм казал, че сте слаба, а още по-малко кльоцава — подчерта той, решен да не позволи на Кейтлин Грант да разколебае самообладанието му, но и в същото време — стъписан. Защо беше толкова лоша с него? — Казах, че сте кълбо от нерви и по отношение на напрежението наистина сте. Казах също, че вероятно не се храните правилно и продължавам да твърдя, че е така. Но за сведение, аз мисля, че вие сте великолепна и със сигурност щях да се чувствам по-удобно, ако не бяхте толкова женствена. Направо полудявам, като видя интелигентни човешки същества да се подлагат умишлено на гладуване, това е. Още повече че една разумно подбрана храна не води изобщо до увеличаване на теглото.

Ето, сега вече изнасяше лекция, помисли си с отвращение той, след което продължи в същия дух:

— Чухте ли ме, госпожице Грант? Казах, че сте великолепна. Точно така. И бихте били направо блестяща, ако само малко поналеете вашата фантастична фигура. А причината, поради която си губя времето с вас, както се изразявате, е, това вече не мога да го проумея. Защото вие сте проблем, Кейтлин Грант, този проблем, който винаги съм се старал да избягвам. Ако имах поне малко разум, щях да стоя колкото е възможно по-настрани от вас. Ала има нещо друго... —

изведнъж самообладанието му, на което винаги бе разчитал, изчезна. Просто се изпари. Не остана нищо, освен едно непреодолимо желание. — Ето това — каза той, като я притегли в прегръдката си, вземайки целувката, за която бе копнял от мига, в който бе зърнал тази жена.

Ахването на Кейтлин бе приглушено от устата му с едва доловим дъх на коняк. Твърде неочаквано, помисли си тя замаяна. Твърде бързо. Твърде внезапно. Как би могла да се съпротивлява? Как би могла да избяга от ръце, които я сломяваха, от силни пръсти, заровени в косата ѝ, от устни, безмилостно търсеци нейните? Колко бе приятно! Собствените ѝ ръце помагаха на човека, който я беше хванал в плен, като се увиваха около него и го прегръщаха отчаяно. Тялото ѝ предателски търсеше неговото, вместо да му устоява. Устата ѝ, Впрочем цялото ѝ същество се отзоваваше с готовност на тази агресия.

И внезапно, така рязко, както бе започнала, приятната атака свърши.

— По дяволите! — почти извика Майк, като отблъсна Кейтлин от себе си. — Аз не правя такива неща!

Трепереща, Кейтлин се бореше да си поеме въздух.

— А как точно аз предизвиках този драматичен дебют?

Майк я изгледа втренчено в продължение на няколко дълги мига, след това прокара пръсти през косата си.

— Дяволска работа — каза най-сетне той, зашеметен от факта, че той, Майк Харис, разумен и нормален човек, свободен, уважаващ женската независимост и равноправие, бе свел своето поведение до това на пещерен обитател. — В крайна сметка по-добре щеше да бъде да ви бях оставил на Ралф — прошепна Майк, като отново се взря в нея, осъзнавайки точно в този момент, че се бе забавлявал почти подсъзнателно с безумната идея да се опита да убеди нейния партньор по маса да се смени с него.

Очите на Кейтлин се разшириха и проблеснаха с брилянтни зеленикави пламъчета. Остра ярост я разкъсваше отвътре.

— Да ме оставите на Ралф? Като че ли съм ваша собственост, та да ме предоставите на него? Добре, нека да ви кажа това, докторе. Я си дръжте неандерталското мнение във вашия стетоскоп! Не желая да бъда третирана като награда в някакво си състезание между вас и онзи „Ралфи“, едва ще се докосвам до храната си и ще сядам на една маса, с когото аз си избира, и ще остана кльощава, защото така ми харесва.

Благодаря много. И между другото, започва да ми се струва, че въздухът на горната палуба е много разреден...

— Помощната палуба — вметна автоматически Майк и трепна. Моментът съвсем не изглеждаше подходящ, за да коригира корабната ориентация на Кейтлин. След като тя го погледна така, все едно че сам се бе изгубил, той добави неубедително: — Това е помощната палуба. Аз... аз просто... мислех, че знаете.

Кейтлин тръсна глава, като че ли да го проумее.

— Въздухът е твърде разреден. Може би трябва да помоля да бъда заведена долу в ресторанта, където се предполага, че трябва да съм — тя се опита да избута Майк и да мине покрай него.

Ръката му сякаш сама се протегна и я спря, а после я притегли към него.

— Вижте, не знам откъде да започна да се извинявам — каза той, обгръщайки я и с другата си ръка и пренебрегвайки усилията ѝ да се освободи. — Очевидно съм бил един самомнителен глупак. Моля ви, не променяйте мястото си на хранене, Кейтлин. Ще ми липсвате. Не ме карайте да обяснявам, защото не мога. Никога преди не съм се държал така. Но справедливостта изисква да ми позволите да докажа през следващите няколко дни, че не съм винаги побърканият глупак, когото видяхте тази вечер — Майк повдигна с показалеца си брадичката ѝ и се усмихна объркано. — В случай че успея да накарам Ралф да изчезне от вашата маса, мога ли аз да заема мястото му?

Гордостта и разумът на Кейтлин ѝ подсказваха, че е необходимо да направи всичко възможно, за да не попадне под чара на Майк, но тя не бе способна на това. Просто не бе способна.

— Защо справедливостта да го изисква? — попита, тя, макар да знаеше, че съпротивата ѝ е символична.

Отначало той не отговори.

— Не знам. Дайте ми една минута ще измисля нещо.

Започваше да разбира, че обърква Майк по същия начин, както той разстройваше нея. Кейтлин протегна ръка и докосна бузата му.

— Докато мислите, Майк, може би ще вземете под внимание и този въпрос: Наистина ли искате да прекарате следващите няколко дни в доказване на нещо на жена, която вероятно няма да видите повече, след като стигнем в Саутхемптън?

Майк не знаеше какво да каже. Кейтлин беше права. И все пак думите ѝ го накараха да се почувства невероятно тъжен. Никога да не я види отново? Той не можеше да си го представи, а това само по себе си нямаше никакъв смисъл.

Той се намръщи. Навярно мозъкът му бе превъртял. Кейтлин се наведе напред и целуна другата му страна.

— Струва ми се, че беше страхотна вечер. Вчера долетях от Флорида и опитах да отхапя твърде голям залък само за една нощ. Ужасно съм изморена.

— Вие сте от Флорида? — запита Майк без особена причина, само да отложи за малко тръгването ѝ.

— Не. Въпреки че живееш там.

— Живели сте? И вече не?

Кейтлин се усмихна и се приготви решително да тръгва, преди разговорът да е станал твърде приятелски. Веднъж вече бе уловена в клопка. Нямаше намерение това да ѝ се случи отново.

— Може би да, а може би не. Нося у себе си разпиляния дух на циганите. А сега наистина трябва да ви кажа „лека нощ“.

— Ще ви изпратя до каютата — предложи Майк.

— Повярвайте ми — отвърна Кейтлин, — ще се оправя.

Леко и неохотно тя се измъкна от ръцете му и се отправи към вратата, за да влезе вътре.

На половината от пътя се спря и се обърна да му се усмихне.

— Между другото благодаря ви, доктор Харис.

Той повдигна озадачено едната си вежда.

— За какво?

Кейтлин опита да имитира намигането на Ралф.

— Главоболието ми изчезна.

Към един и половина, на втория ден от пътуването, Майк седеше като на тръни.

Причината не бе само в напразното очакване да види Кейтлин, която не се появи нито за закуска, нито за обед, но и в това, че той бе заел мястото на Ралф Ръш. Самият Ралф в този момент продължаваше да се намества край голямата маса.

— Хей, защо да не бъда откровен с вас, докторе? — обърна се неочаквано той към Майк. — Оказва се, че имаме доста общи неща да обсъждаме с приятел четата от тази маса. Надявам се, че няма да имате нищо против да разменим местата си, нали?

Майк едва не зяпна от учудване.

— Но аз мислех, че искате да седите с Кейтлин?

— Ха, каква полза от някакво маце без чувство за хумор, при това с мигрена? Както и да е, Кейт съвсем не е оголена жица и няма да предизвика пожар, ако седнете на моя стол — Ралф се изкашля, явно забелязал смръщването на Майк и разбрал, че чисто търговският му подход се нуждае от малко замазване. — Това, което искам да кажа, е дали няма да е по-добре да сте до нея, в случай че тя се появи? Нали сте неин лекар и трябва да я наглеждате?

Въпреки че след една безсънна нощ Майк бе решил да стои колкото е възможно по-далеч от Кейтлин, той се изкушаваше. В края на краищата нямаше нищо нередно в това да има една привлекателна сътрапезничка? Безспорно той притежаваше воля да се наслаждава на компанията ѝ в следващите дни, без да позволи нещата да излязат извън неговия контрол.

И все пак тъкмо когато отваряше уста, за да приеме предложението на Ралф, Майк откри, че съвестта не му позволява да го стори. Той беше наясно какво преследва Ралф, но се оказваше, че човекът е твърде наивен. Точно като Стю Харис. Споменът за изплъзналите се мечти и разбитите надежди на баща му още живееше в него. Майк не можеше да седи спокойно и да гледа как Ралф се прави на глупак.

— Ралф, знам, че сте чули как тези приятелчета се надпреварват в хвалбите си за разни успехи в областта на инвестициите — направо се обърна към него Майк — и съм абсолютно сигурен, че се надявате да ги заинтригувате с някакъв ваш проект, но аз съм също толкова сигурен, че от това няма да излезе нищо. В най-добрия случай те ще ви смачкат фасона и ще ви накарат да се чувствате като нищожество, а в най-лошия — ще ви изслушат, ще си присвоят идеите ви и ще изчезнат с тях.

Ралф се ококори.

— Значи и вие сте се опарили, а?

— Косвено — отговори Майк с горчивина, чувство, от което никога не бе успял да се отърси напълно, въпреки че отлично знаеше, че личните му амбиции и решения, а оттам и успехите му, бяха пряк резултат от претърпените унижения на баща му.

— Е, хайде, и аз имам опит — каза Ралф със странен блясък в очите, който изведнъж промени целия му израз и сега той по-малко приличаше на палячо. — Вижте, докторе, не се нуждая от разрешението ви да седна на тази маса. На нея има място за осем души. Аз просто взех решение да се преместя тук. Проблемът е, че не ми се иска да засегна Кейт, като я оставя сама. Тя е хубаво момиче, в случай че харесвате кльощава интелектуалки. Аз обаче съм хвърлил око на онази секси блондинка отсреща, името ѝ е Бъни или... пак нещо такова симпатично...

— Печелите — каза Майк, внезапно проумял, че Ралф си знае работата. — Кога ще нападате, на вечеря ли?

— Разбран човек — каза Ралф с едно от своите още по-изкусни намигания. — А вие да се погрижите за Кейт, чувате ли? Странно, но се чувствам някак отговорен за нея.

Изглежда, Кейтлин умееше да събужда това чувство у хората, помисли си Майк, след което стана и напусна трапезарията. Все още мислеше за нея. Пропуснала ли беше двете хранения или бе предпочела да отиде на сухия, бюфет? Ралф Ръш ли я бе прогонил от Кралския ресторант? Или Майк Харис? Дали не е помолила да я преместят в друг салон за хранене? Да не се е изгубила? Да не би да има мигрена?

Лекторски бележки, помисли отчаяно Майк и с неудоволствие се сети, че би могъл да прегледа лекциите, които щеше да изнесе на кораба. Освен това можеше да изглади някои неща в речта, която щеше да произнесе в Лондон. Или пък да се запознае с предварителната информация за английските клиники, които бе поканен да посети.

Той се намуси. Нима си гледа по-лошо работата, от когото и да е друг от своите пациенти?

Не, реши той твърдо. Само дето имаше прекалено много енергия за изразходване, цял рояк от тъпи въпроси и объркани мисли за прогонване от ума си, а трябваше да повдигне малко и скапаното си настроение.

За да е чиста съвестта му, че не мързелува през време на пътуването, както беше обещал на колегите си от клиниката в Манхатън, той нахлузи едни къси панталони, направи бърз телефонен разговор със секретарката си и като се увери, че на домашния фронт всичко е под контрол, напъха листовите в пластмасова папка и се отправи към един от шезлонгите на палубата.

Към четири часа реши, че достатъчно бе седял на слънце и чист въздух и може да продължи прегледа на книгата в комфортната си каюта, където слънчевите отблясъци нямаше да му пречат да чете.

Прекося набързо големия салон, като мисълта му непрекъснато се връщаше към Кейтлин Грант. Колкото повече я гонеше от мислите си, толкова повече тя ги завладяваше. Вървейки, смътно долови някакъв монотонен глас по микрофона, а пред очите му изплува група хора, предимно жени, които със съсредоточено внимание наблюдаваха сцената в салона.

Той проследи погледите им и се спря като закован.

Там Кейтлин правеше пируети, демонстрирайки прекрасна, класически драпирана и без презрамки розова рокля от шифон.

Майк приседна в най-близкостоящия стол и се загледа в нея. Тя раздаваше щедро своята искряща усмивка и той започна да се чуди дали очарованието ѝ е предназначено специално за някого. Някой друг мъж например?

Положението става сериозно, помисли неволно той. Майк Харис — ревнив? А по-нататък какво?

Нямаше начин да го преодолее. Всеки път, когато Кейтлин поглеждаше към публиката и правеше опит да срещне нечии очи, Майк изпитваше неудържим порив да разбере кого точно гледа тя.

Тогава той започна да се пита как така Кейтлин се бе появила в това корабно модно ревю. Сети се, че бе срещнал да се споменава за него в програмата за деня, но не бе обърнал особено внимание, с изключение на това, че манекенки щели да бъдат танцьорките от нощното кабаре. Името на Кейтлин не фигурираше в списъка. Очевидно е била включена в последния момент.

Мрачното настроение, с което се бе борил целия ден, внезапно леко се подобри. Може би Кейтлин не бе помолила да я преместят в друг ресторант. Може би тя не го избягваше. Вероятно е репетирала през цялото време.

Първокласен манекен е, помисли си той, когато с дълги и грациозни крачки тя се приближи до неговото място. Уверена, лека и естествена, без никаква вдървеност и смущение. Страхотна.

Тялото на Майк реагира веднага. Споменът за това как я бе държал в обятията си предишната вечер добави още масло в огъня, който тлееше в него оттогава.

Кейтлин го забеляза и усмивката ѝ се разколеба за миг, след което отново стана лъчезарна.

Майк не знаеше как да тълкува тази реакция и объркването му беше просто един друг симптом на синдрома Кейтлин Грант, който, изглежда, го беше сграбчил здраво. Той се гордееше със способността си да разчита езика на тялото. Едно потрепване на миглите можеше да му разкаже за тайни, които никога не би могъл да знае. Едно силно ръкостискане, треперене на устни или поглед накриво бяха неговите ориентирани за разкриване на цял духовен мир у човека.

Въпреки това Кейтлин беше неразгадаема.

Той остана до края на ревюто, като през цялото време мислеше дали усмивката, с която го бе удостоила Кейтлин, носеше някаква особена топлина. Не можа да намери точен отговор, но бурно аплодира, когато Джонатан Колинс — директор на кораба, специално се обърна към нея, за да ѝ благодари.

Майк беше двойно по-впечатлен от представянето на Кейтлин, като чу обясненията на Колинс как управителят на корабния бутик я бил забелязал в магазина сутринта точно когато научил, че една от танцьорките-манекенки била нещо неразположена. Кейтлин се била съгласила да я замести. Задоволила се да каже само: „Звучи забавно.“ И наистина го била направила да изглежда така.

Когато аплодисментите стихнаха, Кейтлин се оттегли от сцената заедно с другите момичета. Майк отиде в магазина за цветя, намиращ се на борда, поръча един пъстър летен букет и помоли той да ѝ бъде изпратен след второто ѝ представяне.

Едва когато се прибра в стаята си, на него му хрумна, че такъв жест е толкова нехарактерен за Майк Харис, колкото всичко останало, което правеше от мига, в който Кейтлин Грант бе пристъпила към контролното гише на вълнолома в Ню Йорк.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майк стоеше до бронзовия бюст на английския монарх в Кралската зала, като слушаше разсеяно музиката на оркестъра в другия край на огромния салон и се опитваше да повярва, че съвсем случайно се е озовал близо до капитанското парти. Без особена причина.

Отпивайки от шампанското, той продължаваше да е раздражителен, като наблюдаваше предвзетите пози на хората и техните стеснителни усмивки, когато фотографът ги щракаше било за спомен, било за пари.

След като адреналинът му се повиши за трети път при появата на някой, който слабо приличаше на Кейтлин, Майк трябваше да признае, че гледа за нея, очаква я и желае нейното появяване.

Въпреки това той бе много озадачен. Какво имаше в тази жена? Защо мисълта за нея го преследваше непрестанно? Защо, когато погледнеше очите ѝ, освен прекрасния им цвят и форма, той виждаше и скритата уязвимост в тях, която трогваше сърцето му? Какво бе това невероятно спокойствие, излъчвано от Кейтлин, което сякаш звучеше като отговор на някаква тайнствена необходимост вътре в него?

Толкова дълбоко се беше замислил, че видимо се стресна, когато Кейтлин най-сетне влезе в салона. Моментално разбра защо тя така го омагьосваше. Сега дъхът му спря. Мислил си бе, че каквото и друго да облече след розовия шифон, с който се яви на модното шоу, то ще бъде по-малко ефектно. Но, изглежда, умението ѝ да бъде зашеметяваща този път бе по-силно от всякога. Роклята ѝ — малайски саронг — изпъстрена с множество цветя, падаше на дупли около тялото ѝ и беше завързана небрежно на едното ѝ рамо, оголвайки заинтригуващо другото.

Майк видя как фотографът помоли Кейтлин да позира за снимка и когато тя се приготви, той остана поразен. Повече от ясно бе, че Кейтлин отлично познава тялото си — доказваше го по начина, по който се нагласяше: инстинктивно, без усилие и мисъл, с изключителна естественост.

Оглеждайки салона непосредствено след снимането, Кейтлин съзря Майк и усмивката ѝ внезапно стана по-лъчиста. Това накара сърцето му да подскочи. Тя се отправи без колебание към него.

— Благодаря за цветята — каза, щом застана до него. — Много са красиви. Приличат на откъснати от буйна цветна градина, диви, но прекрасни.

Точно като Кейтлин Грант, помисли си Майк и каза гласно:

— Бяхте страхотна на шоуто този следобед. Организаторите му сигурно са си помислили, че само по някакво чудо са се сдобили с такъв манекен.

Доволна от комплиментите на Майк и в същото време очарована от това как тъмната му коса и златистият загар на лицето подхождаха на съвършено бялата му риза и черното вечерно сако, Кейтлин успя само да промърмори нещо за благодарност. Тя си мислеше, че е подготвена за неговото въздействие. Преди да напусне каютата си, се бе заклела да контролира добре чувствата си, ако случайно го срещне и заговори с него, но сега не беше сигурна, че ще може да се справи дори и с неколкominутен разговор с Майк, без да се запъва и изчервява и изобщо да се държи като глупачка.

Когато сервитьорът се приближи с шампанско към тях, у Майк автоматически се прояви острото чувство за покровителство, което Кейтлин неизбежно провокираше в него.

— С риск да досадя на моята нова пациентка, бих искал да ѝ предложи сок или безалкохолна напитка — каза той с обезоръжаваща усмивка. — Освен ако не греша, мога да се досетя, че днес не сте имали време да се храните както трябва, а пиенето на шампанско на гладен стомах ще ви причини отвратително главоболие.

Кейтлин се протегна за чаша шампанско само за да покаже, че е независима, но веднага осъзна, че се държи като дете. Отдръпна ръката си.

— Прав сте — призна тя неохотно. — Няма да е добре. Мисля, че един джинджър ейл ще е подходящ за мен.

Обръщайки се към сервитьора, Майк учтиво предаде поръчката ѝ, а тя с възхищение забеляза маниера му, контрастиращ на дебелашкото щракане с пръсти на Ралф Ръш. Може би за стотен път съжаляваше, че бе обезкуражила Майк в намерението му да разменят местата си с Ралф.

— Казах ли ви, че снощи изглеждахте очарователно? — запита Майк.

— Благодаря. А аз казах ли ви, че вие самият изглеждате фантастично? — отвърна му Кейтлин.

Настъпи тишина. Никой от двамата не знаеше какво друго да каже.

Най-после Майк пое дълбоко въздух.

— Е, всичко това е в кръга на шегата. За какво да си говорим сега?

Той спря за момент и отново продължи:

— Чувствам се неловко с вас, Кейтлин. Целувката, тъпото спречкване... как могат двама непознати да се дразнят един друг по такъв начин?

За секунда Кейтлин го изгледа в недоумение.

— Определено сте откровен — каза тя накрая, след което тонът ѝ стана закачлив, — но аз размишлявах над проблема, анализирайки го, все едно че съм лекар във вашата клиника. Диагнозата, която поставих, е, че ние с вас страдаме от МШ, което може да бъде овладяно само чрез свръхдоза ИРМ.

Устните на Майк трепнаха, готови да се засмеят.

— Не познавам този синдром, нито начина на лечение, доктор Грант. Бихте ли имали добрината да ми обясните?

— Разбира се, доктор Харис. МШ, както може да се досетите, означава Морски шемет, а ИРМ — Изключително рационално мислене.

— А прогнозата? — попита Майк, който не беше уверен в предложената теория, при все че искаше да вярва, че малкият театър, който те разиграваха, се дължеше просто на романтичната нагласа.

— Една морска авантюра е като самия кораб — каза Кейтлин безгрижно, въпреки че усмивката на Майк разгорещаваше кръвта ѝ. — Ще продължи до момента, в който стигне следващия пристан, и няма да се усетиш, когато отново е на път.

— Кълна се, че сте права — каза Майк с пресилена сериозност. — И двамата знаем, че ако позволим бедата да се задълбочи, ще бъде безкрайно глупаво, нали?

Кейтлин кимна утвърдително.

— Практически — фатално.

— Не сме подходящи един за друг — отбеляза Майк.

На Кейтлин не ѝ стана приятно да чуе тази очевидна истина от устата на Майк, но се засмя и каза:

— Изобщо не сме. И разликите между нас са много по-съществени, отколкото... — Търсейки някаква аналогия, за да продължи, тя получи вдъхновение от песента, която оркестърът изпълняваше в момента. — Отколкото например начина, по който аз произнасям „думат“, а вие съответно „домат“.

— Много по-съществени — неволно повтори Майк, съгласявайки се. Той беше изненадан, че Кейтлин знае думите на толкова стара песен, шлагер в джаза. — Само една малка подробност...

— Да? — въпросът на Кейтлин прозвуча с неочаквана надежда.

Майк прикова погледа си върху нейния.

— Останали сте с впечатлението, че изговарям „домат“, а всъщност аз казвам „думат“ — точно като вас — той се засмя и добави с убеждаващо провлачване: — Вероятно и останалите разлики между нас са точно толкова несъществуващи.

Кейтлин преглътна с усилие. Какво целеше Майк? В края на краищата той беше този, който каза, че не си подхождат.

— Музиката е страхотна, нали? — вметна тя, опитвайки се да неутрализира напрегнатата атмосфера. Сервитьорът поднесе газираната ѝ напитка и тя с удоволствие пое освежителна глътка, преди да продължи и да прозвучи в собствените си уши като пълна въздухарка: — Харесва ми ритмичният стил на тяхното свирене. Изпитвам чувството, че всеки момент тук Фред ще завърти Джинджър във вихрен танц.

Подтикнат от нещо съвсем непознато, Майк взе чашата на Кейтлин и заедно със своята ги постави на близката маса, без да забелязва стъписаното ѝ изражение. След това я хвана за ръката, поведе я през тълпата към дансинга и там я обърна с лице към себе си.

— Не съм Астер, но мисля, че мога да докарам стъпките — каза той, като постави едната си ръка на кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Вие... вие трябва да престанете с това! — протестира Кейтлин, въпреки че тялото ѝ имаше свое собствено мнение по въпроса и се притискаше инстинктивно към неговото.

— Не, Кейтлин — прошепна Майк с устни, галещи ухото ѝ. — Вие трябва да престанете.

Внезапно пресекналото дишане на Кейтлин не ѝ даде възможност да отговори веднага, но тя успя да го превъзмогне и изстреля яростно:

— Какво точно трябва да престана да правя?

Майк я прегърна по-здраво и я завъртя няколко пъти, преди да отговори.

— Начинът, по който ме гледате, е нашият най-голям проблем. Да не говорим за погледа ви по принцип, който е цяло бедствие за един мъж, опитващ се да запази някакво хладнокръвие. Но все пак мисля, че това не е ваша грешка.

— Колко толерантно от ваша страна — каза Кейтлин с мрачна ирония. Ала не изглеждаше убедително сърдита.

— А тази примамливост в гласа ви — нима не я долавяте? — подразни я той. — Леката дрезгавост, бездиханност, вълнението, което сякаш всеки момент ще се излее и ще опустоши всичко... — Майк я завъртя отново, след това пак, и пак, стегнатото му бедро се притискаше в нейното, нежният натиск на ръцете му я водеше, погледът му като магнит бе уловил нейния, докато тъмните му очи се превърнаха в единствената фокусираща точка за нея във въртящата се зала.

Най-накрая той забави стъпките и притегли Кейтлин по-близо, като обсипа с ефирни целувки ухото ѝ.

Изплашена от изгарящата топлина, разливаща се в нея, Кейтлин се опита да събере сили, за да се противопостави на ефекта от думите му, на докосването, на близостта на устните му; искаше да успокои блъскащия се пулс точно под ухото ѝ. Но беше разтопена, изпълнена с променливи желаниа, неспособна да призове и най-малката съпротива в себе си.

— Да, точно така — каза Майк раздразнено, тъй като играта му се обръщаше срещу него, самоконтролът му се изплъзваше, и то благодарение на обсадата, която бе започнал толкова необмислено. И все пак беше започнал и не можеше да се оттегли просто така. — Не мога да повярвам на цялото това размекване, отстъпчивост и женска податливост от моя страна. Карате ме да забравям кой съм, Кейтлин Грант. Карате ме да забравя всичко.

Той я отведе до един притулен ъгъл на дансинга и нежно целуна извивката на ухото ѝ, след това се отдръпна, без да престава да я гледа право в очите. Пусна ръката ѝ и вече можеше да обгърне тънката ѝ талия с дългите си пръсти.

Кейтлин смътно долови, че кръстосва ръцете си на врата на Майк. Все още можеше да съзнава, че от танца, в който я бе завъртял този мъж, получи световъртеж и трябваше да се облегне на него, ако не искаше да изгуби равновесие.

— Не е честно — прошепна тя. — Вие сте този, който започва пръв.

— Изглежда, в безизходно положение сме — каза Майк, плъзгайки ръцете си надолу към ханша ѝ, тъй като оркестърът засвири латиноамерикански ритми, а Кейтлин инстинктивно взе да се полюшва в такт. — Никой от нас не иска да поеме отговорността за тази необикновена морска болест, от която страдаме — продължи той, невярващ, че гласът му все още можеше да звучи нормално, когато кръвта се вълнуваше във вените му и в ушите си чуваше бучене като от разбеснял се тайфун. — Никой от нас явно не е подготвен да я спре.

— Но някой трябва да го направи — отчаяно каза Кейтлин.

В следващия момент това наистина стана.

— Хей-хей-хей, вижте кой е тук! — изкукурига познат глас зад Майк.

Майк не откъсваше поглед от Кейтлин.

— Може би ако се престорим, че не го забелязваме, той ще изчезне — промълви той тихо, така че само тя да го чуе.

— Не вярвам — също тихо каза Кейтлин. — Ралфи не е човек, който изчезва.

Майк трепна, когато една месеста ръка се стовари върху рамото му.

— Хей, Майки! Кейт! Радвам се, че сте се отървали от мигрената — Ралф продължаваше да танцува разсеяно с окичената с бижута пухкава блондинка, докато говореше. — От това, което виждам, е ясно, че вие двамата сте май нещо повече от лекар и пациентка, а? Значи нашата малка сделчица се осъществи по правилата, нали, докторе?

Кейтлин погледна въпросително към Майк.

Майк съжаляваше, че не бе споменал за размяната на местата досега, а Ралф трябваше да го изтърси по тоя начин. Кейтлин ясно бе

дала да се разбере, че не желае да бъде обект на собственост, на когото и да е.

Сякаш да влоши ситуацията, Ралф усети неудобния момент и се възползва погрешно от него, като се ухили на Кейтлин с овчата усмивка на човек, който е доволен, че се е отървал от нея и я е предоставил на друг.

— Радвам се да ви видя права и здрава, Кейт — каза той с допълнителна доза сърдечност. — Досещам се, че докторът добре се грижи за вас, особено сега, когато сте партньори по маса.

— Наглеждам дамата отблизо — обади се Майк, отправяйки съблазнителна, но загрижена усмивка към Кейтлин.

Новата приятелка на Ралф изпрати сияен поглед на Майк, като потупа бухналата си фризура и тежко завъртя пълните си бедра в стил румба, въпреки забързания джазов ритъм, в който превключи оркестърът.

— Мисля, че не съм виждала приятелите ти — с напевен глас на хористка каза тя. — Какво ще кажеш за едно запознанство, Ралфи?

— Ъ-ъ — изразително каза Ралф и шеговито ѝ се закани с пръст. — Тебе смятам да оставя за себе си, Бъни.

Бъни, повтори Майк на ума си, значи това беше Бъни. А можеше да се случи да седи с нея на една маса вместо с Кейтлин. Той се усмихна. Там, „горе“, някой все пак го харесваше.

Решавайки, че едно бягство е най-подходящо в случая, той взе ръката на Кейтлин в своята и се втурна в умел джайв като истински професионалист от петдесетте години. Както всичко останало, с което се бе захващал, когато беше тийнейджър и трябваше да се научи да танцува, той работеше старателно, за да усвои всяка стъпка, която добрата му майка му показваше. Беше се научил, и то нелошо. Малко демодирано, но добре. И за негова радостна изненада, сега танцуваше правилно.

Кейтлин все още се държеше, въпреки че по време на вихрения танц гледаше Майк така, сякаш не можеше да повярва, че е попаднала в клопката на един луд. Музиката спря и той отново я завъртя в прегръдката си.

— Фантастична сте — каза той, като я притисна към себе си. — Къде сте се научили да танцувате така добре?

— Тук — каза тя, не смогвайки да си поеме дъх. — Сега. Не ми оставихте друг шанс, освен да ви следвам... което, както подозирам, е типично за маниера ви на действие.

Сграбчвайки я за раменете, Майк я отдръпна от себе си и се засмя.

— Да не би да сте ядосана, че Ралф и аз направихме размествания, без да се консултираме с вас?

Кейтлин не можеше да се справи с един напълно луд човек, затова само поклати глава и се засмя.

— Бясна съм. Това е обида! Ралф ме изтъргува безскрупулно, но желае да запази своята Бъни само за себе си.

— Той се опита да ви обслужи — излъга Майк. — Ралф някак си беше втълпил, че имате нужда от някой, който да се навърта около вас, а кой би бил по-подходящ за това от вашия лекар?

Кейтлин не успя да потисне усмивката си. Докато броеше колко пъти щеше да сяде на масата с Майк, всяка фибра от нейното същество звънтеше в очакване. Пристигането на пристанището в Саутхемптън внезапно ѝ се стори, че приближава твърде бързо.

Обаче само час и половина по-късно започнаха да я връхлитат мисли за скритите опасности, които можеха да направят пътуването ѝ тежко и неприятно.

Люлеенето започна по средата на сервирането на супата, след като бе зададен тривиалният въпрос за нейното преместване в по-горна класа.

Кейтлин все още нямаше идея защо бе прехвърлена на първа палуба, а Майк не можеше да проумее защо не е била по-любопитна.

— Въпрос като този не ви ли побърква, докато не стигнете до отговора му? — попита той с нотка на безсилие в тона си.

Кейтлин изискано сръбна от крем супата. Нямаше как да признае, че не ѝ се искаше да задава въпроси, когато можеше да се окаже, че е станала грешка. Сега, при положение че Майк беше неин партньор на масата, тя нямаше желание да бъде премествана на по-долен етаж или където и да било другаде.

— Защо трябва да ме побърква? — попита тя с усмивка.

Майк не можеше да измисли някаква важна и смислена причина, но неговото собствено любопитство бе раздразнено.

— Би трябвало да знам по чие нареждане и защо е станало това — каза той, след което се замисли. — Разбира се, понякога отделът за обществени връзки прави такива услуги на пътуващи агенти, водачи на групи, журналисти...

Кейтлин наостри слух. „Журналисти?“ Мина ѝ през ум тази вероятност, но веднага я отхвърли.

— Сигурно имате предвид колеги, които са известни и пътуват често. Аз списвах една малка колонка в малък седмичен вестник в Сент Пийте...

— Смятах, че сте манекен — прекъсна я Майк. — И то професионален, преуспяващ — трябва да добавя.

Кейтлин се почувства поласкана от комплимента, но също така разстроена от това, тъй като тя наистина искаше да бъде толкова успяваща, колкото предполагаше Майк. Несвикнала на изкушението да се опитва да впечатлява, когото и да било, тя се смути и дори забрави за всички свои истински успехи, с които можеше да се похвали.

— Мисля, че съм професионалистка в буквалния смисъл на думата, но никога не съм разполагала с огромни хонорари и изгодни договори.

Майк бе изненадан.

— Защо не? Та вие притежавате отличителна външност и освен това личеше, че знаете какво правите на шоуто този следобед.

— Както всяко нещо, една значима кариера в модата изисква себеотдаване, което при мен липсва. Когато бях шестнайсетгодишна, си мислех, че ще бъда следващата Черил Тийгз, но не след дълго разбрах, че не ми се иска да си давам много труд, за да постигна големия успех — каза тя почти предизвикателно.

— Тъй че превключихте на журналистика?

Кейтлин се засмя.

— Господи, не. Бях регистрирана към един временен офис на агенция за издирване на работа в Сент Пийте. Изпратиха ме в редакцията на вестника да замествам секретарката им. Стана така, че тя напусна и аз останах, но ми беше скучно. Само поради остро отчаяние написах две пробни колонки за редактора. Бяха главно съвети за красотата, въпреки че направих и някои други любопитни неща на

различни теми. Мисля, че един път имаше дупка в редакторските материали и затова отпечатаха нещо мое, което пък се оказа, че е достатъчно различно и интересно, така че колонката да има успех и да стане редовна.

Майк беше много заинтригуван и забрави за проблема с преместването.

— С каква тема се захванахте?

— Насочих се към това, към което обществото ни се отнася стеснително — зрелостта на жената — отговори Кейтлин и леко се намръщи. — Като че ли стареенето изглежда нещо малко ненормално за една жена в свят, който е посветен на култа към младостта. Както вероятно знаете, във Флорида има много жени на зряла възраст.

— И така, вие започнахте с колонките. Не опитахте ли да пишете и в по-големи вестници, ежедневници например? Или списания?

— Почти не. Аз съм аматьор, случайно заместил някого в нужда. Продължих с колонката, защото ми беше забавно. Във всеки случай от нея не падат пари — Кейтлин се замисли за момент и после добави: — Знаете ли, наистина написах нещо във връзка с това пътешествие... — но с лек отрицателен жест на главата тя каза: — Не, няма как хората от компанията да са видели колонките. Мисля, че дължа благоволениято просто на късмета си.

Майк поклати глава безпомощно.

— Доволна ли сте от това обяснение?

— Защо да не съм? Такива неща се случват, нали знаете.

— Тогава защо не вярвахте, че същото може да ви се случи и в журналистиката? Или в манекенството? — Майк усети, че се е изтървал, навирайки нос си в чужди работи, ала не можеше да спре. — Защо се отказахте?

Защо ли наистина, помисли си Кейтлин, отказвайки да признае, че той бе попаднал на болното ѝ място.

— Никога не съм имала изгарящата амбиция да бъда на корицата на „Глеймър“ или да се превърна в любимка на някой дизайнер — изрече тя направо. — И за да дойдем точно на въпроса, който ви човърка относно мен, ще ви доверя — тук и начаса — при все че ще бъдете шокиран и ужасен, че за разлика от другите като мен — тя се наведе напред и заговори с артистично шептене, оглеждайки се потайно, — не ме е грижа дали ще имам бляскава кариера.

Като се изправи отново, тя сви рамене.

— Във всеки случай как бих могла да се отнасям сериозно към работа, която винаги съм смятала за особено глупава? Не е ли така, Майк? Това, което правите вие, е нещо, но какво ще кажете за мен — да се фръцкам насам-натам, като си играя на преобличане? Или да съчинявам колонки за това как да предпазим грима си от размазване? Всичко това е хабене на сили.

— Тогава трябва да разбирам, че сте богата и независима — каза Майк с тон, некриещ сарказма, вложен в него. Той се бе трудил много, за да постигне обикновените човешки удобства, но никога не бе имал търпението да се занимава с глезотии. Очевидно Кейтлин Грант беше точно такава.

Кейтлин усети раздражението в гласа на Майк и забеляза стягането на челюстта му. Почуди се как е могла да се заблуди и да вярва, че те двамата могат да прекарват времето си заедно, без да стигат до словесни спречквания. Явно той беше достатъчно арогантен, за да мисли, че всички са длъжни да споделят неговото виждане за живота.

— Ще започна с това, че имам сносни доходи, но не съм и богата — с равен глас каза тя, като постави лъжицата си на масата и го погледна право в очите. — Не съм маниачка на тема кариера, ала наистина работя. Момиче, което се занимава с всичко и не го бива за нищо. Скитничка и празноглавка, как ви звучи, а? Издържам се, с каквато работа ми падне подръка — секретарка, продавачка, сервитьорка, та дори и манекен.

Майк беше напълно изумен. Всеки от неговото обкръжение се стараеше да постигне колкото може повече. Никога не беше срещал човек с подобен светоглед — „каквото дошло, добре е дошло“. И въпреки че съжали за проявеното незначитане към работата на Кейтлин — била тя успешна или не — и за това, че се държеше точно като хората, които го вбесяваха с въпроси от рода на „С какво се занимавате?“ и които на всеки неподходящ отговор гледаха с насмешка, той просто не успя да прикрие неодобрението си.

— Първа класа на „Кралица Елизабет II“ е малко над възможностите на една сервитьорка или секретарка — отбеляза той.

— Това пътуване ми е подарък — каза Кейтлин, чудейки се защо си прави труда да обяснява. — Завещание от моята леля. Или по-точно

— пралеля.

— Съжالياвам — каза Майк, като определено му се искаше да не беше се намесвал, като не е наясно. — Много ли ви обичаше?

Кейтлин го гледа известно време с недоумение, докато накрая разбра грешката си.

— О, боже! — засмя се тя. — Подведох ви с една дума. Леля ми е съвсем жива. Просто реши да ми даде част от наследството по-рано, така че да е сигурна, че аз съм направила нещо разумно с него. А тъй като често го наричахме шеговито „завещание“, то се превърна в навик.

Майк едва не зяпна.

— Разумно? Да хвърлиш подобни пари в едно петдневно пътуване, това ли е разумно?

Кейтлин остана спокойна, не искайки да остави Майк да разбере, че е докоснал нежна струна в душата ѝ.

— Едно трансатлантическо пътешествие на борда на „Кралица“, в първа класа, е нещото, което леля ми винаги е желала, но никога не е могла да си позволи, въпреки че е израснала в богато семейство. Виждате ли, тя е оставена да се грижи сама за себе си още от най-ранна възраст.

— Сираче ли е била? — попита Майк.

Кейтлин помръкна. Мразеше тази дума.

— По-лошо — каза тя с нехарактерен за нея рязък тон. — Била е единствено дете, майка ѝ е починала и само баща ѝ се грижел за нея. На седемнайсет години отказала да се омъжи за човека, който баща ѝ бил избрал, и той се отрекъл от нея. Просто я изритал на улицата, без да дава пет пари какво ще прави тя — Кейтлин спря за малко, питайки се защо ли му разказва тези неща. Въпреки това продължи: — Старият тиранин умря преди две години на деветдесет и седем, явно разкаял се през последните си дни. Естествено той никога не разбра, че една мила дума от негова страна щеше да означава много повече за дъщеря му, отколкото малкото богатство, което ѝ остави в завещанието си.

— Твърде малко и твърде късно, независимо от това колко много са били парите — промърмори Майк.

— Точно така. Леля Пени няма голяма полза от наследството си. Тя не може да пътува сега поради влошеното ѝ здраве. Решила бе същото да не се случи и с мен, а знаеше, че и аз се вживявам в мечтите

й за пътуване с луксозен лайнер — Кейтлин си пое дълбоко дъх и се усмихна. — И така, ето ме тук, в смисъл че извършвам пътешествието и заради двете ни. Между впрочем, Майк, според нашия начин на мислене хвърлянето на парите от баща й в това пътуване е много разумно, да не кажа напълно удовлетворяващо.

Майк наистина разбра смисъла. Кейтлин и леля й дори му бяха симпатични. И все пак още ги смяташе за романтички.

— Какво ще стане, когато пътуването завърши? — попита той след няколко секунди.

Кейтлин сви грациозно рамене, както само тя умееше да го прави, решена да не покаже дори и с намек за своите собствени тревоги, свързани с този въпрос. Къде наистина щеше да отиде след това? Накъде беше насочен изобщо животът й?

— Известно време ще го ударя на пестеливост във Великобритания, а когато сумата започне заплашително да намалява, ще се хвана на работа някъде като барманка или отново ще се запиша в някоя агенция по труда. Баща ми е роден в Лондон, така че нямам проблеми с разрешителното за работа.

Тъй като сервитьорът дойде, за да почисти масата за следващата смяна, Майк заразглежда изучаващо Кейтлин с тревожно мълчание. Парите от наследството се бяха стопили. След няколко дни това пътешествие щеше да е само спомен, а тя щеше да прави планове как да изкара прехраната си в една чужда страна. Жената беше безнадеждно наивна, така както и леля й. Дори по-лошо, помисли си той с безпокойство. Кейтлин беше сама. Нещо дълбоко в него се разбунтува срещу идеята тази крехка и красива жена да поднася бира на банда здравеняци в някоя кръчма, да живее в евтин апартамент със съмнителни съседи и даже да се придвижва от място до място на автостоп.

У него се надигаше страх. Кейтлин притежаваше окаяно чувство за посока. А начинът, по който се доверяваше, направо плашеше. Нима не виждаше капаните, които я очакваха? Опасностите? Тя имаше нужда от някой, който да я хване за ръка и да я научи на някои от неприятните истини за живота.

— Говорех за по-далечно бъдеще, Кейтлин — каза той, опитвайки се да приказва спокойно. — Няма ли да бъде по-умно, ако инвестирате парите в нещо? Не е ли по-добре времето и енергията,

които ще прахосате в търсене на каква да е работа, да бъдат използвани по-нататък с по-сериозна цел?

Той е същият като Пам, помисли си Кейтлин. Знаеше как да се добере до най-неудобните истини. Въпреки това не беше съгласна с него. Поне не искаше да е.

— Единствената инвестиция, от която се интересувам, представлява една пълна кошница с ценни спомени — каза тя сухо. Ако мъжът бе склонен да я вижда като безотговорна глупачка, чудесно. Може би е прав, а може би не. На нея не ѝ пукаше. — Моята единствена цел — добави тя — е, когато след две десетилетия се обърна назад, да мога честно да кажа, че съм живяла двайсет години, а не двайсет пъти една година.

Майк я гледаше в ясните зелени очи с невероятна почуда. Тя не само че губеше посоката, но и не се интересуваше къде ще се озове накрая. Наистина не я беше грижа.

— Сериозно ли говорите? — попита той най-сетне, като професионалният интерес взе превес над личните чувства.

— Нямам друг избор — изстреля отговора си Кейтлин.

— Господи! — измърмори Майк.

— Виждате ли? Вие сте шокиран и ужасен — каза Кейтлин, решила да изглежда така, сякаш реакцията на Майк не я засягаше. Пък и защо ли? Заради нечие чуждо мнение да кара безсънни ноци, как не. — Не можете да отречете, че ви предупредих — каза тя вече по-приятливо.

Поднесоха основното ястие и докато им сервираха, Майк има време да осъзнае впечатлението, което беше създал у Кейтлин. Веднага щом влудяващо любезният сервитьор приключи с разливането на сосовете и с подреждането на зеленчуците в чиниите им, Майк му се усмихна и кимна, че е достатъчно. След това се обърна към Кейтлин.

— Не ме разбирайте погрешно. Е добре, да приемем, че съм шокиран и ужасен, но то е, защото се боя за вас, тъй като упорито искате да си докарате беда. Другата част от мен обаче е очарована. Чувствам се като някой антрополог, който се е препънал в липсващата брънка.

Кейтлин елегантно повдигна едната си вежда, усмихна се сладко и се зае ловко да разрязва пържолата си.

— Защо, доктор Харис, вас така ви бива да боравите с думите! Кое доведе до този приятен разговор? Пак ли направих нещо, което другите хора не правят?

Майк я гледа в продължение на минута, след което каза:

— Нали трябваше да докажа, че мога да бъда трезвомислещ и очарователен? Кейтлин, нямах предвид забележката ми да прозвучи така. Единственото нещо е, че не съм срещал друг човек като вас. Сблъсквам се и контактувам с много хора — пациенти, приятели, роднини, но всички те са активен тип хора, амбициозни, самоконтролиращи се, самоуправляващи се, внимаващи за грешки, да не разбият брака си, да не съспят здравето си, да не отидат рано в гроба. В клиниките, по-специално тази в Манхатън, ние се опитваме да помагаме на всички онези, които, обратно, имат афинитет към саморазрушаване на личността си. Това е причината да съм толкова заинтригуван от човек, който е свободен от подобна мания, но изглежда готов да я придобие.

— Случвало ли се е някога някой да предложи на лекар да се захване да лекува сам себе си? — попита Кейтлин с отмерени срички, твърдо решила да накара Майк да се разгорещи малко. Тя застана в очакване той да започне бурно да отрича или дори да експлодира.

Но беше излъгана. Майк избухна в смях.

— Секретарката ми съчини нещо подобно на този израз и го окачи на стената в моя офис. Колегата ми пък ме заплаши, че ще пусне успокоително в сутрешното ми кафе. Но има един плюс в споделянето на проблемите на моите пациенти. Те знаят, че аз разбирам кое ги кара да се оплакват. А сега да се върнем на основния въпрос, Кейтлин. Ако наистина сте толкова безгрижна, както искате да се изкарате, то вие сте уникална.

— Не казах, че съм безгрижна — припомни му тя. — Само това, че има ядове, на които аз не обръщам внимание.

— Как родителите ви възприемат този ваш свободен дух?

След кратко колебание Кейтлин отново повдигна пренебрежително раменете си, но този път не така убедително.

— Когато бях на тринайсет години, тръгнаха на риболов с малък самолет и повече не се върнаха — тя разбираше, че казано по този начин, излизаше сякаш родителите ѝ са я изоставили, ала истинските думи, думите, които можеха да опишат какво се бе случило, бяха

твърде потресаващи. Никога не бе успяла да ги произнесе. От самия ден, когато бе извикана от клас от съседите, у които бе оставена за една седмица. Бе слушала хората, които разказваха, с неистово мълчание и мъчителна агония, толкова всепоглъщаща, че не бе могла да плаче в продължение на месеци след това. Нейните млади и красиви родители били решили най-сетне да си вземат ваканция, нещо като втори меден месец, след дълги години съсипваща работа като юристи, едно партньорство, обмислено още когато се влюбиха и били студенти в Оксфорд. Не успели дори да достигнат до уютната горска къщичка. — Катастрофирали — можа да продума Кейтлин след секунда.

— И тъй, леля Пени представлява всичко, което имам. Сега тя е на седемдесет и допреди две години, когато артритът ѝ рязко се влоши, под нейна опека аз бях заприличала на плашливо домашно животно. Изключение, разбира се, правят петте години, в които тя самата живя като отшелник, за да бъде при мен в скучния Уисконсин — моя роден град. Мислеше, че се нуждае от стабилността на същото училище и същия дом, където съм израснала. Ужасното потискащо чувство, с което вероятно е живяла, е било абсолютно ненужно. Беше ме страх да стоя в този град. Умирах по малко всеки път, когато минавах покрай адвокатската кантора, през парковете, където ходехме на пикник... Струваше ми се като подигравка — всичко онова, което имаше значение в моя живот, беше заличено, а всички други подробности продължаваха да съществуват, сякаш нищо не се е случило — Кейтлин внезапно спря, шокирана от своя изблик. Дори Пам никога не бе успяла да изтръгне такова признание от нея. Преглъщайки буцата, застанала на гърлото ѝ, тя се насили да възвърне спокойствието си. — Както и да е, мога с чиста съвест да кажа, че леля ми напълно одобрява моя така наречен свободен дух.

По неизвестни причини мнението на Майк беше от по-голямо значение за Кейтлин, отколкото ѝ се искаше да е, и тя не се сдържа да добави:

— Би трябвало да подчертая, че успях да завърша и колеж, преди да се превърна в безгрижна скитничка. Е, не е ли това изключително практично?

Много неща около Кейтлин внезапно се изясниха за Майк. Едва доловил последното ѝ изречение, той си я представи като малко момиченце на ръба на юношеството, целия неин свят преобърнат

наопаки, подсигурените ѝ някога безопасност и комфорт — пръснати. Чудеше се кой ли е трябвало да ѝ съобщи ужасната вест, дали са били внимателни, или са изгърсили всичко направо, как е реагирала тя. Имало е само една пралеля, която да ѝ бъде вместо родители. Колко ли самотна се е чувствала Кейтлин през първите страшни часове? Подкрепял ли я е някой?

Осъзнал, че той иска да я подкрепя сега, да се доближи до това момиченце, което, изглежда, все още живееше вътре в студената млада жена срещу него, Майк заговори с престорена сърдитост в гласа:

— И затова за вас и леля Пени е особено важно да грабнете всичко вълнуващо, което можете, преди да е отминало парадното шествие!

— Точно така — каза Кейтлин. — Може би някой трябва да окачи и това на стената във вашия офис, доктор Харис. Заедно с друг хубав, малък библейски цитат: „Помнете, че лилиите в полето имат красив годишен пръстен.“

Майк съжаляваше, че беше предизвикал нейната раздразнителност, но се и радваше. Освен това разбра, че Кейтлин Грант не се интересува нито от съжалението му, нито от съчувствието му.

— Какво ще кажете за нещо по-скромно? Например: „Свободата е синоним на: Нямам какво повече да губя.“ Не звучи ли съвсем подходящо? — каза той нежно. — Мисля, че почвам да разбирам какво кара Кейтлин да бяга. Тя се чувства като дърво без корени, като заклетата песимистка под кривия поглед на един оптимист — и е уплашена.

Кейтлин присви очите си. Проклет да е! Проклет да е заради това, че беше разбрал.

— Нека се върнем към това, което ме наричате — свободен дух. То е толкова безсмислено, колкото и онези думи, само дето не носи отрицателни нотки.

Майк видя смарагдови пламъчета да блещукат в зелените очи на Кейтлин и се почуди колко ли се страхува тя да се привърже към някого, или някое място, в близкото или по-далечното бъдеще.

— Защо сте толкова хаплива, Кейтлин? — попита той, като я наблюдаваше как атакува пържолата.

Тя побутна един кокал с месо встрани на чинията си, остави ножа и вилицата и съобщи:

— Наядох се.

Майк отчаяно тръсна глава и въздъхна.

— Ето, пак едва сте се докоснали до храната си. И отново вие и аз се намираме в задънена улица. Защо все така се случва?

— Защото — Кейтлин се опитваше да бъде колкото може спокойна — аз продължавам да казвам „думат“, а вие — вашето кабинетно „домат“.

Боейки се, че тя едва се сдържа да не стане и да не напусне салона, Майк се засмя, надявайки се да разсее напрежението.

— Дори така да е — гласът му беше тих, а ръката му се протегна през масата, за да улови нейната, — нека не прогонваме всичко.

Сякаш силните пръсти на Майк излъчиха топлина, която прониза тялото ѝ, очите му едновременно я погалиха и съблазниха. Кейтлин откри, че постепенно отстъпва, защитните ѝ сили се стопиха. Накрая, отмествайки с усилие погледа си от този на Майк, тя сведе очи към чинията и промълви:

— В края на краищата може би не съм се нахранила. Може би ще опитам да хапна още малко — погледна отново към Майк и също се засмя. — Ще започна с един „картоф“.

ПЕТА ГЛАВА

Корабът се разлюля за пръв път осезаемо точно когато Кейтлин и Майк влизаха в Големия салон, за да наблюдават спектакъла от програмата, който щеше да започне след малко.

— О, боже! — каза Кейтлин, усмихвайки се, когато усети слабото вълнение под краката си. — Надявах се, че ще има малко движение. Толкова спокоен беше океанът досега, че направо не можеш да повярваш, че си на вода.

Майк също се усмихна неопределено, забавлявайки се с мисълта, че неговото нестабилно състояние наистина приличаше на люлеене по вълните, и то повече, отколкото му се харесваше.

— Предупредиха ни, че ще претърпим буря. Очевидно нашият метеоролог на кораба е по-точен от не разбиращите му от мореплаване колеги от телевизията.

— Страхотно — каза Кейтлин сияеща. — Надявам се да бъде интересно.

— Сигурно едно корабокрушение ще задоволи жаждата ви за приключения — провлачено каза Майк, докато я водеше към малката масичка с добър изглед към сцената. — Не се ли притеснявате, че ще хванете морска болест?

Сядайки на стола, Кейтлин се засмя.

— На Големите езера ме е хващал шквал^[1] в малка платноходка, а съм пресичала и Ламанша през ноември. Съмнявам се, че едно-две леки полюлявания като това ще ме обезпокоят.

— Добре, но ако все пак почувствате, че ви се гади, недейте да търпите. Идете в амбулаторията за инжекция.

— Сега ми се гади — каза Кейтлин, като потрепери с отвращение. — Първо, никога няма да мога да намеря амбулаторията, и второ... инжекцията не е ли твърде драстично средство? Струва ми се, че има разни хапчета, които вършат същата работа. Не че очаквам да имам нужда от нещо...

— Момиченцето се страхува от иглите? — подразни я Майк.

Друг светкавичен огън блесна в очите на Кейтлин.

— От нищо не се боя, батко!

Отмятайки глава назад, Майк избухна в искрен смях.

— Знаете ли, започвам да мисля, че това пътуване ще ми подейства по-скоро като тонизираща напитка, отколкото като губене на време. А вие сте по-добра за мен, отколкото една дузина закарфичени мисли в моя офис. Неизвестно защо, когато съм с вас, не се сещам нито за клиниката, нито за лекции, нито за петгодишни програми.

— Петгодишни програми? — повтори Кейтлин, не обръщайки внимание на трептящата възбуда, която думите му предизвикаха у нея.

— Подлагате развитието на вашата клиника на петгодишни проекти?

— Аз подлагам живота си на петгодишни планирания — отговори Майк, съзнавайки, че Кейтлин ще намери това за смешно и глупаво.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Какво ще стане, ако животът ви откаже да се подчинява на този план?

— Не знам, не ми се е налагало да се справям с подобна ситуация. Дотук всичко е протичало според прогнозите.

„Почти всичко“, добави на ума си Майк. Планът му не предвиждаше да бъде омагьосан от някаква зеленоока морска чародейка.

Доволството на Кейтлин постепенно изчезна, когато Майк спря погледа си върху нейния, задържайки го дълго и настойчиво.

— Кейтлин? — чу тя някой да казва с английски акцент. Въпреки че гласът не се чу много ясно, той наруши мълчанието. Тя се обърна и видя на съседната маса по-възрастна жена, която ѝ се усмихваше.

— О, Дафне, здравейте! — Кейтлин не беше сигурна дали е разочарована от прекъсването, или е благодарна за него. — Къде е Чарлс?

Веждите на жената се повдигнаха с изненада.

— Божичко, имате добра памет — тя се обърна към Майк. — Аз и моят съпруг бяхме едни от многото хора, които говориха с Кейтлин след нейното блестящо представяне в модното ревю. Трябва да сте много горд с нея, господин...

— Майк — помогна ѝ той. — Майк Харис. Впрочем наистина се гордея с нея.

— Майк Харис — повтори замислено жената. — Имате предвид онзи Майк Харис? Доктор Харис, поканеният лектор на кораба? Авторът на тази чудесна книга за видовете личности и заболяванията при тях?

Майк се усмихна с очевидно удоволствие.

— Тъй като я нарекохте чудесна книга, ще си призная, че съм аз. Челото на Кейтлин се смръщи.

— Вашата книга помогна изключително много на моя съпруг — каза Дафне. — Чарлс е първият, който ще признае, че сякаш сте описали него в раздела за видове хора, които изпитват необходимостта да контролират всичко и всекиго около тях. Откакто получи лек сърдечен удар, той прави всичко възможно да отпусне малко юздите, да не казвам, че спазва стриктно диетата си. Години наред се опитвах да го накарам да бъде разумен, а той послуша вас.

„Да контролира всичко и всекиго около него“, мислено си повтори Кейтлин. Но това беше съвършено описание на Майк. Тя беше изненадана, че той е лектор на кораба и че е написал книга. Обикновено окуражаваше хората да разказват за себе си, изцеждаше от тях всичко, докато те гласно не почнеха да се чудят как са могли да си кажат и майчиното мляко. Въпреки това не бе научила и най-повърхностни подробности за Майк. Беше заета в изливане на собствената си душа. А може и да ѝ е казал.

— Не сте споменали, че сте нещо като знаменитост — каза тя, като го удостои с хладна усмивка.

— Не сте попитали — отвърна той. — Освен това аз съм в списъка на водещите програмата на кораба и допуснах, че знаете това. Впрочем трябваше да разбера, че не сте прочели бюлетините, пуснати под вратата ви през нощта. Това би попречило много на планирането на деня ви.

Не съумявайки да устои на един детски порив, Кейтлин му се изплези, подразнена, че той отново е прав.

— О, боже! — промърмори Дафне. — Като че ли причиних някакво спречкване. Извинявам се.

— Няма нужда — побърза да каже Кейтлин. — Аз и Майк само се закачаме — тя му хвърли многозначителна усмивка. — Нали така, Майкъл?

Той не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Точно така, Кейт — отговори, като ѝ намигна. После с широка усмивка продължи да бърби с Дафне, търсейки удобен момент, за да се върне към ексцентричното общуване с Кейтлин. Изпитваше чувство на дискомфорт, което нямаше нищо общо с постепенно увеличаващото се люшкане на кораба.

В продължение на години той бе подбирал жените около себе си с огромно внимание. Привличаха го жени, чиито амбиции съответстваха на неговите, чиито достойнства бяха подобни на неговите, чиито представи за повечето неща се покриваха с неговите и които преди всичко не биха му създали никакви проблеми. Предпазливостта му го бе направила задоволен човек, независим от скандалите, на които понякога беше свидетел. Обичаше да мисли за себе си като за осведомен човек.

С изключение на случая с Кейтлин Грант.

Свободният дух, чиято единствена реакция, когато беше притиснат да даде по-добър отговор, бе да изплезе езика си, този дух го беше обсебил.

И неочаквано той бе изправен пред ситуация, с която не знаеше как да се справи.

Корабът ритмично се люлееше, когато шоуто в Големия салон свърши, а дъждът, който трополеше по прозорците, се погрижи за идеята, прокраднала се у Майк, да се разходи с Кейтлин отново по палубата.

Всъщност той беше наясно, че най-добрият начин да се предпази да не хлътне по Кейтлин е да не допуска да е насаме с нея. Можеше да се радва на компанията ѝ, но винаги да знае, че невинният флирт ще има естествен завършек до момента, когато реши, че повече не бива да се самозабравя.

Всичко, изглежда, вървеше по плана. Кейтлин и той прекосиха доста зали, проверявайки къде какво има, докато се озоваха в казиното.

Кейтлин забеляза едно свободно място на масата за карти и се запъти натам.

— Мисля да опитам късмета си тук — каза тя, като се настани на високата табуретка. — А вие, Майк?

Той поклати отрицателно глава.

— Аз ще гледам. Не си падам по хазарта.

— Защо ли не ме изненадва това? — каза Кейтлин със закачлива усмивка, обръщайки се през рамо към Майк, който в този момент се настани зад нея. Бръкна в дамската си чантичка и извади стодоларова банкнота — това беше определено за разиграване по време на цялото ѝ пътуване.

Майк беше ужасен, когато тя смени цялата стотачка срещу чипове, ала не каза нищо. Ясно, че жената имаше нужда от някой, който да я предпазва, но той не ставаше за тази работа.

— Ще започна с малко и ще видя как върви — каза тя, чувствайки съвсем осезателно сърдития поглед на Майк зад гърба си.

Кейтлин бе играла вече няколко ръце — и за учудване на Майк, бе спечелила всичките, — когато той видя, че една закръглена възрастна жена се приближи до нея. Наведе се над голото рамо, което влудяваше Майк, и каза точно когато крупиеето бе протегнало ръка към Кейтлин:

— Нали няма да ме забравите утре?

— Нямам избор, Сара — отговори Кейтлин, като проверяваше картите си, след което помоли за още една. — В единайсет часа в стаята ми — изцяло погълната, тя направи знак с ръка, че прекратява и крупиеето премина към следващия играч.

Сара леко прегърна Кейтлин.

— Не мога да чакам. Представете си нетърпението ми да разговарям за мода и да взимам съвети как да се гримирам от истински жив манекен.

Кейтлин се засмя, като разсеяно наблюдаваше как и последният играч на масата приключва и крупиеето посяга към нейните карти.

— Прекрасно, скъпа — миг след това каза Сара. — Печелите.

След като Сара се бе отдалечила, Майк озадачено погледна Кейтлин.

— За разлика от вас, аз четох програмния бюлетин и в него нямаше никаква Кейтлин Грант, която да дава уроци по гримиране — той хвърли поглед към спечелените чипове и добави усмихнат: — Или да е професионална картоиграчка.

— Уроците по гримиране не са включени в официалната програма — каза Кейтлин, докато раздаващият картите започваше нова игра. — След модното ревю си побъбрех с някои от дамите от

публиката — наблюдавайки как раздаването на картите набираше скорост, Кейтлин тъкмо щеше да продължи с обясненията за култа към младостта, който караше съвършено привлекателни шейсетгодишни жени да се чувстват като излезли от употреба само защото не изглеждаха на трийсет, когато реши, че сега не беше нито времето, нито мястото да се връща на тази импровизирана лекция. — Сара иска да изглежда супер утре вечер, тъй като двамата със съпруга ѝ ще честват годишнина от сватбата им — каза тя. — Едно нещо води до друго и крайният резултат е, че ще бъда консултант за външния вид както на нея, така и на други две нейни приятелки.

— Нима очакват от вас някакво чудо, което да ги накара да изглеждат като вас? — попита Майк. — И може ли една млада жена да помогне, като се справи с проблеми, с които не се е занимавала дълго време?

— Жените на определена възраст са достатъчно умни, за да не искат да изглеждат като мен или която и да е друга, а единствено и само на себе си — отговори Кейтлин. — Всъщност мисля, че мога да им бъда полезна. Имам опит в това.

Майк отново беше заинтригуван.

— Как се случи, че започнахте да работите с по-възрастни жени?

— Започнах с леля Пени и нейните приятелки — обясни Кейтлин. — После продължих, като водех курсове в един обществен клуб в Сент Пийте. Но не знам как се завъртя наистина. Разбира се, сега ми се случва от време на време. Струва ми се, че по-възрастните интуитивно усещат приятелското ми отношение, защото аз истински харесвам тяхната компания. Животът може да започне на четиридесет години, може и да не започне, но пикантните разкази — със сигурност: Както и невероятното чувство за хумор. А ако вие си мислите, че аз подсъзнателно търся изгубените си родители или че се чувствам по-комфортно с по-старото поколение, защото съм отгледана от своята леля, мога да ви доверя, че най-добрата ми приятелка — Памела — отдавна е казала това, аз съм се съгласила с нея и продължавам да обожавам хора, които имат повече минало, отколкото бъдеще.

Майк започваше да разбира, че у Кейтлин се крие нещо много повече от пленителните очи, безкрайно дългите крака и неспокойния дух.

— Би трябвало да си почивате по време на пътуването, но след като вече сте започнали да пилеете сили насам-натам, то хубаво е да се възползвате и да спечелите някой и друг долар.

Кейтлин го погледна косо.

— Не искам пари. Просто правя услуга. И защото ми е приятно.

— Услуга? — повтори Майк и още повече му стана симпатична, а същевременно му се искаше да я укори, задето е непрактична. — Та това е по-лошо. Имате забележителен опит и не бива да го подценявате — той отхвърли мисълта за самия себе си, колко подхвърляния бе чул, и то за това, че заедно с Дейв бяха пригостили нещо като бараки за медицински офиси в бедните квартали със средства от техните богати градски клиники. Но положението при него беше друго. Печелеше добре и бе подсигурил подобаващо бъдеще за себе си и за своите родители, ето защо можеше да си позволи и да раздава. — Съдейки по тежката огърлица от диаманти, която Сара искаше да заложи, тя е способна да плати скъпо на един професионалист.

— Не бих взела пари от Сара само за един кратък курс по мацане — възрази Кейтлин. — Не може да бъде! Направо ще развалите удоволствието ми от играта — обърна се тя към Майк.

Поведението ѝ вбеси Майк въпреки нарастващото му възхищение към нея.

— Кейтлин, всичко ли трябва да е удоволствие за вас? Всичко съществено на този свят също ли е толкова забавно?

Кейтлин леко повдигна оголеното си рамо, като че ли да покаже, че не отдава значение на въпроса и няма да го удостои с отговор.

— Правите го често, Кейтлин — отбеляза той, като се бореше с поривите на желание, които тя възбуждаше у него.

— Правя често какво? Че се забавлявам ли имате предвид?

— И това. Но искам да кажа, че твърде често свивате рамене.

Кейтлин отметна главата си настрани, засмя се язвително и се зае да събира чиповете си.

— Колко ужасно! — каза тя подигравателно. — Свивам раменете си! При това пред хора! Трябва да ме заключат, а ключът да бъде хвърлен някъде.

— Може би трябва по-рядко да ги свивате по този начин — измърмори Майк. — Нужно е да забогатееете.

Тя се засмя.

— Може би трябва по-често да свивате вашите рамене, докторе. Нужно е да станете по-щастлив. И не се грижете толкова за мен и финансите ми — тя с плъзгане слезе от табуретката, отвори портмонето си и изля като водопад чиповете в него. — Докато си правехте труда да ми мърморите, аз бързо удвоих стоте си долара.

Майк я гледаше недоумяващо.

— Но вие изобщо не следяхте какво правите. Как тогава успяхте да спечелите? Или отново беше просто късмет?

— Комбинация от късмет и познаване курса на залагането — отвърна Кейтлин. — При едно от моите безцелно ориентирани занимания бях крупие в Тахо. Това преживяване беше наистина забавно — наведе се напред и целуна Майк по бузата. — А сега ще ви кажа лека нощ. Познавам пътя до стаята си, така че ако имате намерение да ме изпрацате, не е необходимо. Благодаря ви за прекрасната вечер.

Тя се приготви да тръгва, доволна, че Майк я бе раздразнил достатъчно, за да не съжالياва, че го оставя сам. Чудно ѝ беше дали го е направил нарочно. Защитен механизъм, биха го нарекли психиатрите от неговата клиника, както и Пам. Той не искаше искрите на страст между тях да предизвикат безсмислен пожар, така както и тя не желаше нейното собствено „аз“ да изгори в пламъци. Въпреки многото различия, в това те си приличаха.

— Кейтлин! — почти извика Майк, който съвсем не беше подготвен да я остави да си тръгне, а сам не знаеше защо.

Тя се обърна, брадичката ѝ предизвикателно се повдигна. Но видът на Майк накара сърцето ѝ да спре. Изглеждаше объркан, очите му не гледаха арогантно, а бяха изпълнени с копнеж. Внезапно ѝ се прииска да се върне, да го приюти в ръцете си, да положи глава на гърдите му и да прокара пръсти в копринената му коса.

— Кейтлин, трябва ли да вървите? — запита Майк след един дълъг миг.

Изправяйки гърба си, Кейтлин кимна и тихо каза:

— По-добре ще е. Леля Пени ме е учила да приключвам, когато вода.

След като хапна малко грозде и изяде една ябълка в стаята си, Кейтлин се сети, че може да изпусне закуската в Кралския ресторант. От друга страна, стори ѝ се, че в осем часа сутринта и след една безсънна нощ не е склонна да споделя масата с Майк или ако той не дойдеше — да изпадне в догадки защо не се появява.

Независимо от постоянното люшкане на кораба, Кейтлин се намести в креслото и се захвана с подробния дневник, който пазеше за леля си Пени, а след това нахвърли някои идеи за колонката на седмичника.

Беше решила да разгледа проблемите за красотата от един нетривиален ъгъл, с една серия от материали за преодоляването на характерните проблеми, свързани с поддържането на външния вид, с които пътуващите на кораба се сблъскват. Ала като хвърли поглед върху просторната стая с ярко осветени огледала, дискретния гардероб, вградените шкафове, сешоара и другите неща, Кейтлин разбра, че ще трябва да изчака за по-подходяща ситуация, от която да почерпи вдъхновение за намерението си. На този етап от пътуването не ѝ липсваха никакви удобства.

Сети се, че трябва да освободи за малко стаята, за да я почистят, така че взе набързо един душ, сложи малко грим, пооправи косата си, облече бяло поло, напъха го в пола-панталон в цвят каки, грабна няколко изрязани от вестници серии на бестселъри, които беше взела със себе си, и се упъти към... Тя се засмя. Не беше сигурна къде се е запътила. А и не беше толкова важно. В който и салон да се озовеше първо, щеше да е добре. Едно от удоволствията да не правиш специални планове е това, че не можеш да се провалиш, дръзко се обърна тя в мислите си към Майк. Където и да се стовариш, зависи само от твоето решение. Точно така се беше озовала и тя в Сент Пийте след една дълга зима, прекарана в Минеаполис. Беше ѝ харесало и остана там. И ако Майк я вземаше за някаква странна особа, нея какво я интересуваше?

Престани да мислиш за този мъж, заповяда си тя. Престани да спориш с него, включително и когато го няма! Достатъчно бе спорила за същите неща със себе си през изминалите месеци. Като потъна удобно в един жълто-кафяв кожен фотьойл, Кейтлин реши, че може да се концентрира върху романа си, но дори филм на ужасите не би могъл да фокусира вниманието ѝ. Продължи да гледа минаващите, а

нищожното извинение, че наблюдава безгрижно всички хора, просто не мина пред самата нея. Тя очакваше появата на един-единствен човек и ненавиждаше това признание.

И което беше по-лошо — погледът ѝ непрекъснато отскачаше към дансинга, където я водеше споменът ѝ от предишната вечер за прекрасните мигове с Майк. Чети си книгата, отново си заповяда тя. Бе успяла с усилие да се хване с романа и бе прочела първата глава, когато нейната нова позната Дафне се появи отнякъде, забеляза я и се спря.

— Добро утро — каза Дафне със слаб глас, като приседна върху облегалката на отсрещния фотьойл.

— Добро утро — отвърна бодро Кейтлин, след което забеляза, че Дафне беше подпухнала. — Да не би да сте си легнали късно снощи? — попита тя със съчувствена усмивка.

Дафне промърмори:

— Прекарах ужасна нощ. Цялото това клатушкане и подхвърляне. Разбрах, че не ставам за моряк. А вие изглеждате свежа като утринно цвете, Кейтлин. Нима бурята не ви е притеснила изобщо?

— Всъщност намирах го за забавно — отговори Кейтлин. — Но не мисля, че е необходимо да чуете това. Как е съпругът ви? И той ли се чувства като вас?

— Този здравеняк е добре — изропта Дафне. — А аз току-що идвам от амбулаторията. Още не съм се разболяла истински, затова реших да взема предпазни мерки. Казаха ми, че след инжекцията ще чувствам сънливост и аз истински се надявам да спя през цялото време, докато трае бурята — тя тръсна глава и въздъхна. — Какво ли не бих дала да имам вашето желязно спокойствие.

Кейтлин сви рамене.

— Струва ми се, че съм късметлийка — каза тя и осъзна, че Майк имаше право. Наистина много често свиваше раменете си и обясняваше много от нещата, които върши, с късмет. И думата „забавление“ фигурираше твърде често в речника ѝ. Повърхностна ли беше? Или се страхуваше да бъде сериозна?

Не остана доволна от нито едно от предположенията.

— Къде е вашият приятел тази сутрин? — попита Дафне. — Много се радвам, че лекцията му е утре. Ще съжалявам, ако я пропусна.

— Той не е мой приятел — отговори Кейтлин автоматично. — Случайно се срещнахме.

Дафне я стрелна със загадъчна усмивка.

— Така ли? Колко странно! Бих се заклела, че вие двамата сте... — тя спря. — Е, аз трябва да вървя. Започвам да се чувствам определено млада, а това не подхожда на възрастта ми.

Кейтлин се усмихна и пожела на Дафне по-скорошно оправяне, но когато остана сама, се почувства разстроена. Какво щеше да каже жената? „Бих се заклела, че вие двамата сте...“ Какво? Кейтлин искаше да знае. Любовници?

Тя рязко затвори книгата, убедена, че е чела достатъчно. Пък и четенето ставаше вече трудно поради засилването на бурята. И без това усещаше гадене в стомаха от затанцувалите пред очите ѝ редове.

Обхваната от странно безпокойство, Кейтлин се полута из кораба, като разгледа някои от магазините, а после случайно попадна в театъра, където отдели няколко минути на някаква скучна лекция върху инвестиционната тактика през деветдесетте години. Накрая се върна в каютата си, за да се подготви за урока в единайсет часа.

Настроението ѝ се подобри, когато Сара и още три дами пристигнаха, всяка от тях със собствения си комплект от гримове, както бе предложила Кейтлин. Тя винаги изпитваше удоволствие от възможността да укрепи разклатеното самочувствие на дадена жена, отчасти като ѝ покажеше някой козметичен трик, но главно като подчертаеше хубавото, което жената притежаваше.

— Чудесното е това, че не се чувствам като клоун — каза Сара, след като бе пробвала да постави руж на страните си по начин, който ѝ бе показала Кейтлин. — Веднъж бях прекалила с грима и веднага щом се прибрах вкъщи, го свалих напълно.

„Виждате ли, Майк? — мислено каза Кейтлин. — Знам си работата.“

Приятелката на Сара, Маги, се усмихна, след като Кейтлин разчеса прошарената ѝ коса, придавайки ѝ лека бухналост, и по този начин омекоти чертите на лицето ѝ.

— Харесва ми, че ме накарахте да се чувствам, като че ли всичко ми е наред — каза Маги. — Сега седя тук и се чудя дали досега не съм ходила като повлекана, без да осъзнавам това.

Кейтлин се разсмя.

— Не трябва да мислите така, Маги. Изглеждате великолепно.

Към обед Кейтлин се чувстваше достатъчно развеселена и се осмели да отиде да хапне нещо в ресторанта, твърдо убедена, че не се интересува от това дали Майк ще бъде там или не.

Когато обаче стигна входа на залата, сърцето ѝ започна да бие така лудо, че тя помисли, че всички ще чуят, краката ѝ се подкосиха, а стомахът ѝ се сви на топка. Само гордостта не ѝ разреши да се върне назад.

Дерек я посрещна с обичайните любезности и я придружи до масата. Тя беше празна.

Докато се настаняваше на стола си, от съседната маса се чу гласът на Ралф Ръш:

— Здравейте, Кейт. Как е докторът? Да не го е хванала морска болест?

Заслужил си го е, ако е така, помисли си Кейтлин.

— Сигурно Майк е решил да отиде до сухия бюфет — гласно каза тя, разгръщайки менюто.

Миг по-късно съжали за грубостта си. Никой не заслужаваше да му се пожелава морска болест, а най-малко — Майк. Какво бе направил, че да предизвика такава враждебност от нейна страна, освен че е прекалено привлекателен? Дори когато ставаше трудно поносим, той беше ръководен от най-добри подбуди. И да не би той да беше виновен за това, че докато всички останали неодобрения, изказани по повод нейния начин на живот, тя подминаваше с пренебрежение, само едно негово повдигане на веждата я караше да настръхва?

Когато погледна нагоре и го видя да се задава целеустремено към тяхната маса, със стабилна походка, неповлияна от постоянното люлеене на кораба, Кейтлин отново усети немощ в цялото си тяло. Менюто потрепери в ръцете ѝ, обляха я горещи вълни, а усмивката, която му подари, беше така лъчезарна — особено в сравнение с навъсения вид, който имаше той.

— Да не започнете сега с това, че не съм закусила? — чу се тя да казва, когато той седна. — Аз закусих. Ядох плодове.

— Какво сте яли или не за закуска, не е моя работа — отвърна Майк. Беше изкарал една скапана безсънна нощ, мислейки само за Кейтлин Грант, която желаше така, както никоя друга жена досега. След като не се появи на закуска, остро разочарование, което изпита,

за последен път го убеди, че тя го е разтърсила дълбоко. Най-зле се почувства, когато се опита и не успя да намери спасение в работата. — Ако не изглеждам съвсем весел, то е, защото се намираме в мъртва зона.

Кейтлин премигна недоумяващо.

— Мъртва зона? — тя се осмели да се усмихне. — Сигурно сте прекалили с книгите на Стивън Кинг?

Майк не намери забележката ѝ за остроумна.

— „Мъртва зона“ по море означава, че не можеш да осъществяваш телефонна връзка.

— А защо ви трябва такава? — запита Кейтлин, опитвайки се инстинктивно да задържи чашата си след поредното мощно разклащане. — Едно от очарованията на морското пътешествие е малко или много да бъдеш изолиран, не мислите ли?

— Аз съм лекар, Кейтлин. Пациентите ми зависят от мен.

Кейтлин разбра колко неуместна беше репликата ѝ.

— Разбира се, Майк. Съжалявам за думите си.

Ставайки моментално по-отстъпчив, Майк проумя, че бе използвал мъртвата зона като извинение за онова, което наистина го измъчваше. В края на краищата радистът му бе казал, че може да бъде изпратена телеграма в случай на спешност. А пациентите му не бяха останали без лекари, нали колегите му бяха там.

— Не, Кейтлин, аз съжалявам — усмихна ѝ се той. — Нахвърлих се върху вас, сякаш вие сте виновна за липсата на контакт със сушата. Истината е, че ако не мога да се свържа с клиниката, няма да мога да слушам после упреците на съдружника ми, че не съм го упълномощил да поеме отговорност за тези няколко дни.

— Вярвам ви, че имате толкова много неприятности — каза Кейтлин нежно. — И все пак вие сте си избрали тази професия — здравето е един тревожен хазарт.

Майк се усмихна, ловко улавяйки слънцата в момента, в който едно повдигане на десния борд я изхвърли от масата.

— Както вече съм ви казвал, наясно съм с проблема. Но не съм единствен, и други страдат от него. А сега — към по-важните неща. Първа точка в програмата изисква да кажа, че изглеждате блестящо, както винаги. Втора точка — да поръчаме обед. След това бих искал да чуя всичко за срещата ви със Сара и останалите.

— Наистина ли искате? — попита Кейтлин с непресторено учудване.

— Да. При всичките различия между нас, едно нещо е общо — и двамата имаме афинитет към по-възрастното ни обкръжение. Аз съм загрижен да се разбият предразсъдъците и да се променят здравните навици на едно общество, което все още вярва, че напредването на възрастта трябва да означава понижено качество на живот, а както схващам, вие се стремите към същото, само че по ваш начин.

Той бегло прегледа менюто, стараяйки се да изглежда спокоен и надявайки се, че изгарящото желание, което изпитваше към жената срещу нещо, не личи.

— Какво ще вземете? — попита той, усещайки втренчения ѝ поглед.

Кейтлин трябваше да направи усилие, за да отговори. Чувстваше се леко зашеметена, не можеше да повярва, че е чула добре. Нима Майк бе сравнил заниманията ѝ по гримиране с неговото достойно призвание?

— О... мисля да взема като начало студен таратор — говореше тя, сякаш без да мисли, — след което сигурно ще опитам студена салата от раци. — Пое си дълбоко въздух, тъй като внезапно се бе почувствала странно.

— Звучи добре — измърмори Майк. — Аз ще си поръчам съомга в гювече за предястие и морски деликатеси за обед. Вероятно ще ми дойде малко много, но все пак е риба. А между другото — добави той със самоирония — време е и аз да започна да живея рисковано — затвори листа с менюто и се усмихна приветливо на Кейтлин, твърдо решен да прекара приятно обед с нея и да забрави за младежките пориви, яростно бушуващи в него. Беше достатъчно възрастен и можеше да се справи с това.

Изведнъж усмивката му най-неочаквано изчезна. Кейтлин се взираше в него така, сякаш той се бе превърнал в някое от най-ужасяващите привидения на Стивън Кинг, очите ѝ бяха уголемени и пълни с уплаха, кожата ѝ бе станала безцветна.

В следващия миг тя беше на крака и стремително избяга от салона.

[1] Шквал (от на английски: squall) е силен порив на вятър, опасен за плавателните съдове и летателните апарати с внезапността, особено от страна, противоположна на посоката на вятъра — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Излизайки от умивалнята, Кейтлин съзря Майк.

— Вървете си — промълви тя отчаяно.

Той се усмихна и я прихвана нежно през кръста, докато натискаше копчето на асансьора.

— Боя се, че е време за една инжекция против досадната морска болест. Ще ви заведе до амбулаторията — във вашето състояние едва ли ще можете да се оправите.

— Нямам никаква морска болест и не искам да пропускам обедата си заради мен.

— Ще си поръчам сандвич в стаята — каза Майк. — А вие определено имате морска болест.

— Престанете да го повтаряте! — възропта Кейтлин. — Стомахът ми е малко неразположен, защото... — тя внезапно спря, давайки си сметка, че не желае да каже на Майк, че той е причината за тези ужасни пърхащи пеперуди вътре в нея, които я изваждаха от контрол.

— Защото? — Майк беше нетърпелив. Асансьорът дойде и той помогна на Кейтлин да влезе.

— Искам да се прибера в стаята си — каза Кейтлин, когато Майк натисна бутона за шеста палуба. Тя искаше гласът ѝ да не е толкова несигурен. Искаше цялото ѝ тяло да не трепери толкова. — Ако се опитвате да ме водите към амбулаторията, забравете го — каза тя, присягайки се покрай него да натисне бутон номер едно.

— Кейтлин, държете се глупаво — скара ѝ се Майк.

— Чудесно. Държа се глупаво. Но аз не мисля, че съм болна от морска болест и не искам никаква инжекция. Впрочем на мен не ми беше... — тя спря за малко да поеме въздух, тъй като всичко наоколо започна отново да се върти пред очите ѝ и студена тръпка мина през тялото ѝ. — Не ми беше толкова зле — едва успя да каже тя със задавен глас.

Майк не можеше да повярва на ината ѝ.

— Кейтлин, за бога...

— Няма да отида в амбулаторията и вие не можете да ме накарате — изстреля тя, след което замига като дете, учудена от своя изблик. — Искам да кажа, че не сте мой лекар в действителност. И че се чувствах прекрасно, допреди да вляза в Кралския ресторант — изведнъж тя спря, изплашена, че отново може да се издаде.

— Люлеенето е по-осезаемо тук — каза Майк, когато вратата на асансьора се плъзна встрани и те излязоха на първа палуба. — Вие сте болна, Кейтлин. Колкото по-скоро признаете това и се съгласите да — ви поставят инжекция, толкова по-бързо ще се оправите.

Отдъхвайки си, че е излязла от тясната кабинка, Кейтлин се отправи забързано към своята стая.

— Ще направя компромис. Жената, която се грижи за стаята, ми спомена, че има таблетки против морска болест. Ще взема една. Въпреки че ми няма нищо.

Разтърсвайки ядно глава, Майк я последва, улови я за ръката и я дръпна силно, като я закова на място. Кейтлин го погледна смразяващо.

— Майк Харис, да не сте посмели да опитате...

— Но, милинка, вие грешите посоката — прекъсна я той с усмивка, която премина в раздражение миг по-късно. Нямахме навика да използвам обръщения от рода на „милинка“. — Стаята ви не се намира натам — прибави той кисело, хващайки я още веднъж през талията.

Внезапна топлина заля тялото ѝ и Кейтлин си каза, че това не бяха вълни, предизвикани от докосването на Майк, а от повишената ѝ температура. Сигурно я беше хванал грип. Или треска. Точно така.

Когато стигнаха до стаята ѝ, Кейтлин извади ключа от джоба си и се опита да го вкара в ключалката. Не ѝ се удаде, защото трепереше и се чувстваше толкова зле, че не мислеше за нищо, камо ли да благодари на Майк, който взе ключа и отвори вратата.

— Тъй като сте много упорита, ще ви дам хапче — каза той, като бръкна в джоба си и измъкна оттам малко бяло пакетче, а после затвори вратата.

Кейтлин се подпря на ръба на леглото и го погледна.

— Носите ги с вас?

— Времето е такова, че предизвиква морска болест. Разбира се, че имам хапчета у себе си — той взе една чаша и отиде до хладилника.

— Добре. Имате минерална вода. Знаете ли, Кейтлин, не мога да разбера защо не искате да признаете, че сте болна — продължи той, когато се върна при нея. — Няма нищо срамно в това. На всеки може да се случи, даже и на мен. От дългогодишни моряци съм чувал, че има определена ритмичност в заболяването на пасажерите. Днес просто се случи на вас.

Кейтлин изпи таблетката с водата, която той ѝ подаде.

— Винаги ли сте така подготвен? За всичко? — попита тя между две преглъщания.

„Не“, отговори на себе си Майк. Не беше подготвен например за Кейтлин Грант и за въздействието ѝ върху него.

— Правя всичко възможно. А сега — в леглото.

Кейтлин му хвърли възмутен поглед и щеше да се противопостави на начина, по който той раздаваше заповеди, но едно силно разлюляване на кораба я накара да си помисли, че е по-добре да не коментира нищо. Тя изхлузи сандалите от краката си и се сви върху завивките.

— В леглото — натъртено повтори Майк с въздишка на нетърпение. Не можеше да проумее какво става с него, какви бяха тези изгарящи въглени от желание, които нито посърналият вид на Кейтлин, нито избилите студени капки пот върху челото ѝ бяха в състояние да угасят. — Кейтлин, свалете поне този панталон и се завийте с одеялото. Ще се почувствате по-добре.

Кейтлин изпъшка, Майк беше прав. Коланът наистина пристягаше стомаха ѝ, освен това трепереше от студ. Но нали имаше гордост! А и неудобството. Майк всъщност не беше само лекар и когато бяха заедно, тя — дори и да беше болна — не мислеше за себе си като негова пациентка. Техните взаимоотношения се утежняваха от изключително непрофесионални подводни течения.

— Ще се съблека, след като си тръгнете — каза тя най-сетне.

— Аз няма да си тръгвам — информира я Майк. — Така че съблечете се сега. Ще отида до банята да донеса мокра кърпа за хубавото ви пламнало чело и ако дотогава не сте се съблекли и не сте се пъхнали под одеялото, аз ще се заема с това.

— Добре, добре — прекъсна го Кейтлин. — Боже, вие сте едно надуто...

— Бъдете любезна, Кейтлин — предупреди Майк. — Хамалският език не ви отива.

Докато го нямаше, Кейтлин мърморейки, изреди по негов адрес всички цветисти ругатни, които знаеше, но едновременно с това събу панталоните, като реши, че полото и бикините представляват чудесна пижама.

Когато той се върна, тя беше вече в леглото, очите ѝ бяха затворени, а одеялото издърпано чак до брадичката.

Ново неистово желание, граничещо с примитивизъм, връхлетя Майк. Той беше благодарен на извинението, че трябва да приседне на ръба на леглото, тъй като краката му не го държаха. С единия край на кърпата, която беше приготвил, той внимателно изтри потта от челото на Кейтлин, борейки се с неудържимия и шантав порив да се хвърли в леглото при нея и да я задуши в прегръдките си. Никога преди не се бе чувствал така спрямо жена.

Постави студения компрес върху челото ѝ.

— Скоро ще ви се приспи — каза той колкото е възможно успокояващо, въпреки че гърлото му беше стегнато, а гласът му звучеше сковано. — Да се надяваме, че и бурята няма да трае дълго.

— Нищо ми няма — продума Кейтлин.

Майк поклати глава и се усмихна, като се изправяше. Кейтлин отвори очи.

— Тръгвате ли?

— Смятах да се повъртя наоколо, за да ви наглеждам — каза той.

— Не трябва да го правите — каза Кейтлин. — Бяхте повече от любезен, а аз не съм проявила и грам благодарност за всичко това.

Импулсивно Майк я погали по бузата и попита тихо:

— Не искате ли да остана още малко?

Кейтлин не искаше да признае, че не желае той да си тръгне, а и чувстваше, че няма право да приеме предложението му, затова затвори очи и кимна едва забележимо.

Майк остана дълго време надвесен над нея, без да търси причините за радостта, която караше сърцето му да подскача в гърдите.

— Ще помоля да донесат сандвичи и чай — Гласът му бе станал дрезгав. — Може би ще ви се прииска да хапнете нещичко по-късно.

— Не мога да разчитам на това — промълви Кейтлин, обезпокоена от проявената слабост, че го е помолила да остане.

Както затваряше телефона, след като бе направил поръчката, Майк забеляза една тетрадка, лежаща върху бюрото. Най-отгоре с прилежен почерк беше изписано заглавието: „Дневник от Кралица Елизабет II" — За жени на определена възраст."

— Значи пишете дневник за пътуването? — запита той.

Кейтлин произнесе нещо, което Майк взе за „да“.

— Таен ли е?

— Не. За леля Пени и приятелките ѝ.

— Съгласни ли са тези, за които е предназначен дневникът, да бъдат причислени към жените на „определена възраст“?

— Така ги наричам аз — отвърна Кейтлин и дори успя да се засмее. — А те самите се наричат „стари пушки“.

— Имате ли нещо против, ако го прочета?

Кейтлин се замисли за момент. Тя бе споменала Майк в дневника, но не по име. И не беше описала своите най-интимни мисли и чувства към него.

— Давайте — съгласи се тя накрая. — Но може да ви се стори скучен. Пълен е с подробности. Опитвам се да накарам леля ми и нейните приятелки да се почувстват, сякаш сами са били на това пътешествие. Мисля обаче да прескоча днешния ден. Чувствам се ужасно.

— Какъв благороден жест — Майк бе истински учуден от огромния обем работа. Разлиствайки страниците, той продължи: — Но това е цяла научна разработка.

Кейтлин лекичко сви рамене и това не убягна от периферния поглед на Майк.

— Най-малкото, което мога да направя — тя направи малка пауза, за да се увери, че е преодоляла лекия пристъп на гадене, и после продължи колебливо: — Леля ми... леля ми ми подарява нещо, което тя не може да има, защото... защото здравето ѝ е влошено — още една пауза, след което Кейтлин продължи: — Вместо да ми завидят за пътуването, леля Пени и другите го очакваха със същото нетърпение, както и аз. Много ми се иска да споделя всичко с тях.

Неочаквано Майк се наведе и целуна последователно клепачите на Кейтлин.

— Знаете ли, много сте сладка.

Едновременно изплашена и развълнувана от жеста, Кейтлин отвори очите си и се загледа в Майк, докато той се изправяше. Когато изпълненият с нежност израз на лицето му застраши и малкото останала ѝ самозащита, тя каза:

— Искате да кажете, като изключим това, че съм инат, безотговорна, наивна и кльоцава...

— Не сте кльоцава — възрази Майк, усещайки ускорения си пулс, докато потъваше в бездънните дълбини на влажните зелени очи на Кейтлин.

Кейтлин недоумяваше как може да е толкова болна и в същото време да тръпне от удоволствие.

— Добре, не съм кльоцава — тя потърси спасение в малкото ѝ останали възможности. — Само инатлива, безотговорна и наивна.

— И сладка — припомни ѝ Майк, като взе компреса и избърса с него слепоочията, страните и шията ѝ, докато с другата си ръка галеше косата ѝ.

Изведнъж нещо се случи с Кейтлин. Надяваше се, че се дължи на ефекта от хапчетата. Иначе не можеше да си обясни внезапното разнежване, което я обзе, странното усещане за освобождаване, безпрецедентното отпускане на напрежението, което подсъзнателно я бе тормозило. Тя знаеше, че всичко това бе част от нея през изминалите години...

Сънливостта ѝ нарастваше. С последни сили тя промълви:

— Вие самият сте прекалено сладък, докторе — и след секунда добави: — За един тиранин.

Тя заспа в момента, в който Майк тихо се разсмя.

Той я гледа известно време, като си пожела Кейтлин да престане да събужда у него приливи на нежност. Нежност означаваше беда.

„Тръгвай! — заповяда си той. — Тя е добре. Вече не се нуждае от теб.“ Ала Майк не можеше да излезе от стаята, не можеше да я остави сама. Ето защо той свали сакото си и седна в креслото, с дневника на Кейтлин в ръце.

Беше изумен от подробностите, включени в описанията ѝ относно всеки аспект на пътуването, от невероятното пресъздаване на звуци, ухания, аромати, вкусове и начина на живот на борда на „Кралица Елизабет II“. Някои пътници и членове на екипажа

оживяваха само с прочитането на една фраза, на места изпъстрена с приятелски хумор. Дори Ралф Ръш изпъкваше колоритно.

Колкото повече четеше, толкова повече се удивяваше от факта, че Кейтлин бе направила нещо повече от опит да сподели пътуването със своята леля и нейното обкръжение — като че ли тя преживяваше всичко по-скоро заради тях, отколкото заради себе си.

Би трябвало да го озаглави „Пътникът-заместник“, помисли си той, хвърляйки поглед към нея. После дълго я наблюдава как спи и още по-дълго разсъждава относно личността ѝ.

Чете до момента, в който попадна на висок мургав красив непознат, описан с лекота като една съвършена възможност за авантюра по море. Тя го бе забелязала за първи път на вълнолома...

Майк се облегна назад, притвори очи и пред него изплуваха всички мигове, прекарани с Кейтлин. Той се отдаде на мечтите си за това как биха изглеждали нещата, ако не е толкова адски предпазлив...

Когато се събуди, Кейтлин имаше чувството, че бурята е в разгара си. Както зимните вихри си играят с планинска колибка, така и корабът бе подхвърлян насам-натам.

Погледът ѝ обходи стаята и внезапно се закова на едно място. Тя премигна няколко пъти. Там беше Майк. Значи е останал и след заспиването ѝ. Защо пък не?

Той седеше в креслото на другия край на каютата, беше по риза, с крака върху малката масичка за кафе, а дневникът лежеше разтворен върху гърдите му. Беше заспал дълбоко.

Тя се подпря на лакът и се загледа в него, изненадана от това колко уязвим изглеждаше, колко млад и колко беззащитен.

Мислите ѝ отново се превърнаха в рояк от въпроси — какво го караше да е толкова педантичен, защо се претоварваше от работа, дали винаги оставяше нещата просто да се случват покрай него, вместо да ги направи по-вълнуващи за себе си? Може би беше вярно, че тя бръмчеше наоколо без цел и посока, но не е ли пък тъпо да вървиш по една тясна пътечка като кон с капаци, без да можеш да се насладиш на някои евентуални изненади?

Стори ѝ се, че в стаята е малко хладно. Сети се, че в дрешника има допълнително одеяло.

Ставайки от леглото, тя с радост забеляза, че отново се чувства стабилна на краката си; от морската болест нямаше и следа.

След като внимателно издърпа дневника от ръцете му и го сложи върху масичката, Кейтлин подпъкна одеялото около него и изведнъж трепна изплашена, тъй като пръстите му неочаквано се склучиха около китката ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя, като се изправи. — Мислех, че сигурно ви е хладно. Не исках да ви събуждам.

Погледът, който ѝ отпрати, беше толкова съдържателен, че краката ѝ изгубиха стабилността си.

— Мечтаех си за вас — каза той след един дълъг миг. — За нас двамата.

Кейтлин не беше способна да каже нито дума. Сърцето ѝ биеше лудешки, пулсът ѝ отекваше право в ушите, а кръвта ѝ бушуваше неуправляема. Погледът на Майк се плъзна надолу към гърдите ѝ и тя осъзна, че се чувства, сякаш нажежена жар обгаряше тялото ѝ, а когато другата му ръка се спря върху бедрото ѝ, жаравата се възпламени и избухна.

Ръката ѝ все още беше заключена в нежната му, но здрава хватка, когато той потърси с очите си нейните, а със свободната си ръка поглаждаше бедрото ѝ.

— По-добре ли се чувствате? — почти шепнейки, попита той.

Кейтлин кимна утвърдително, все още неспособна да говори.

— Трябва да си тръгна — каза Майк, без дори да се помръдне. А пръстите му се затегнаха около кръста ѝ. — Не мога да се боря повече — произнесе той тихо. — Освен ако вие не искате това. Кажете ми да си вървя, Кейтлин. Кажете само думите и аз ще си отида.

Майк интуитивно усети напрежението у нея.

— Ти си права — затруднено каза той, като му се искаше тя да не трепери толкова силно. Стори му се, че отмалява. — Какво, по дяволите, си мисля, че правя? — притегли я и я притисна до себе си.

Кейтлин отдръпна главата си назад и го погледна.

— Но аз нищо не съм казала!

— И не трябва, Кейтлин. Истина е. Няма причини, поради които да го правим. Не ми беше работа...

За първи път една ужасна мисъл споходи Кейтлин.

— Божичко, да не би да има някоя друга? Да не би да съм посегнала върху собствеността на друга жена? — веднага щом го каза, тя разбра, че се е изразила неправилно.

Майк обви ръце около раменете ѝ и леко я отстрани.

— Чуй това, Кейтлин Грант. Никога не съм бил и няма да бъда собственост, на която и да е жена.

— Нямах предвид в този смисъл, Майк...

— И още нещо — продължи той, — никога не съм бил и надявам се да не бъда никога подлец. Когато правя нещо съществено с някого, не си играя на същото с друг.

Кейтлин се почувства като ограбена. Коя ли щеше да бъде жената, заслужаваща Майк? Защо толкова много я болеше при мисълта, че не може да бъде тя тази, която да се радва на неговата любов и лоялност?

Решена да не му позволи да заподозре мислите ѝ, тя се усмихна.

— Е, хайде да не се задълбочаваме чак толкова. Слава богу, успяхме да спрем, преди да сме отишли твърде далече. Мисля, че трябва да ти благодаря.

— Щеше да си ми повече благодарна, ако не бях толкова глупав, че да се възползвам от слабостта ти. Съжалявам, Кейтлин. Дали ми вярваш или не, но не останах тук заради това.

— А за какво? — попита тя едва чуто.

Майк не знаеше как да отговори. Щеше да звучи направо налудничаво, ако признае, че е останал, защото не е имал сили да си тръгне.

— Аз... започнах да чета дневника ти. Чудесен е. Сега знам защо онзи редактор в Сент Пийте помества колонките ти. Ти имаш дарба — той дълго я изучава с очи, а после поклати глава. — Можеш да се справиш с всичко, което пожелаеш, и то по-добре, отколкото много други хора могат да си пожелаят дори. Чудно ми е защо не го правиш — без да дочака отговора, той я целуна по челото. — Сега поспи още малко. Ще намина към осем да видя как си. Ако се чувстваш във форма за Кралския ресторант, ще отидем да вечеряме.

Кейтлин присви очите си и замарширува към леглото, след което театрално се строполи отгоре и се сви в поза, сякаш готова за сън.

— Да, сър. Веднага заспивам, сър — изкозирува тя.

Майк тръсна глава и се засмя, след това се отправи към вратата, въпреки че нещо болезнено го стегна отвътре при изкушаващия вид на Кейтлин в леглото.

— Ще се видим в осем — повтори той дрезгаво и после спонтанно добави: — Довечера ще си поговорим повече относно твоите планове за Англия или да се изразя по-правилно — за плановете, които нямаш за Англия.

Кейтлин направи нацупена гримаса.

— Довечера ще се чувствам чудесно, но не трябва да минаваш да ме вземаш — извика след него тя, докато той отваряше вратата. — Мога да се оправям сама до ресторанта тези дни. Освен това не разбирам защо е необходимо да обсъждаме моите планове или липсата на такива за скитанията ми във Великобритания.

Майк отново се засмя и затвори вратата след себе си.

Кейтлин се изруга. Той не беше отговорил. Тя нямаше представа дали да го очаква в осем или не.

Прекара остатъка от следобед в опити да се убеждава, че не я е грижа за това.

СЕДМА ГЛАВА

Майк почука на вратата ѝ точно в осем часа. Беше спокоен, пулс — нормален, кръвно налягане — отлично, след което Кейтлин отвори.

Беше облечена в права, плътно прилепнала жарсена рокля до глезените в сигнално червен цвят, с толкова дълбоко изрязано деколте, че сърцето на Майк издаде пронизителен писък и засече, когато той я погледна. След един безкрайно дълъг миг ударите му се възстановиха — неравномерни и силни, така че имаше чувството, че отекват по целия коридор.

Той се изкашля.

— С риск да прозвуча като англичанин, преди още да сме стигнали в Саутхемптън — произнесе той с усилие, — изглеждаш поразително.

Кейтлин отговори с лека, уморена усмивка, но не го погледна. Излезе от стаята и се обърна да заключи вратата, като се чудеше дали трябва да е толкова невероятно красив в този смокинг.

— Не бях сигурна, че ще ме вземеш — каза тя.

— Как така? Нали казах, че ще дойда.

— Но аз ти казах да не се притесняваш.

Майк беше възвърнал своята самоувереност, затова се усмихна широко.

— Кога съм дал повод да си помислиш, че ще се подчиня на командата ти?

Пускайки ключа в чантичката си, Кейтлин каза:

— О, правилно. Все забравям. Ти си човек, който раздава команди.

— Сега вече схващаш нещата — отвърна Майк, когато тръгнаха.

Тонът му беше небрежен, но той, както и Кейтлин, се чувстваше неловко. Забеляза, че тя все още отбягва погледа му и реши да се занимае най-напред с неудобството, което тежеше помежду им.

— Не си се оправила — нежно каза той и постави ръката си върху гърба ѝ, докато се отправяха към асансьора.

— Чувствам се прекрасно — малко прибързано отговори тя. — Твоето хапче извърши чудеса.

— Нямах предвид морската ти болест.

— Аз не съм имала морска болест.

— Добре, да кажем, че си имала „мал дьо мер“. Така по-приемливо ли звучи? Но това, за което говоря, е, че ми изглеждаш нервна. Дори засрамена. — Майк натисна бутона за асансьора.

— Защо трябва да съм засрамена? — Кейтлин се опитваше да изглежда безцеремонна. — Ние подминахме срамежливостта някъде на юг от Исландия.

Асансьорът пристигна и те влязоха в него. Майк беше доволен, че са сами. Очевидно имаше още бариери за преодоляване, преди да стигнат в ресторанта.

— Да го кажа тогава така — каза той, докато вратата с плъзгане са затваряше. — Водещата сила клони на моя страна.

Неочаквано Кейтлин откри, че мънистата по вечерната ѝ чантичка са изключително интересни.

Майк обхвана с двете си ръце кръста ѝ и я привлече към себе си, принуждавайки я да го гледа в очите.

— Това е въпрос на контролиране, Кейтлин. Ако не се лъжа, ядосана си на себе си. Просто си изплашена и си решила, че си играя с теб.

— А не е ли така? — Гласът ѝ беше плах, а очите ѝ отново сведени към чантичката.

— Няма да се преструвам, че се забавлявах от мисълта, че мога да направя каквото поискам с теб — започна той внимателно. Тъй като забеляза, че шията ѝ се покрива с руменина и чу внезапно накъсаното ѝ дишане, той постави пръста си под брадичката ѝ и я повдигна, като по този начин я накара отново да го погледне. Очите ѝ пламтяха и излъчваха разпалено желание. — О, да, Кейтлин, аз се наслаждавам на въздействието, което ти оказвам. Но това, което търсех този следобед, беше жената. Той я придърпа още по-близо и прошепна на ухото ѝ: — И ако още не си разбрала, че влиянието ти върху мен е толкова мощно, че можеш да промениш положението по всяко време, като наклониш везните в твоя полза и по твой избор, то ти си далеч по-наивна, отколкото трябва да бъде една дама на твоята възраст.

Вратите на асансьора се отвориха и той отдели Кейтлин от себе си, без тя да може да каже и една дума.

Влязоха в дългия и тесен бар, предхождаш ресторанта. Салонът беше декориран семпло и боядисан в топли цветове, с онзи тип художествени акценти, които подсилваха впечатлението у Кейтлин за филм с участието на Фред Астер. Едната стена беше от стъкло и представляваше идеално място да съзерцаваме на океана.

Майк забеляза, че погледът на Кейтлин се е спрял върху белите тапицирани столчета с форма на черупки.

— Имаш ли нещо против да пийнем нещо преди вечерята? — попита той.

Кейтлин бе поблазнена от идеята, но вариантът с наблюдаването на океана не я очарова особено. Тя премигна с дългите си мигли към Майк и попита по детски, с оттенък на подигравка:

— Искаш да кажеш, че ми се разрешава да пия?

— Една сода няма да навреди — отвърна той вежливо. А ако се опитваш да ме уличиш в деспотизъм, съветвам те да не си губиш времето. Разбрах намеренията ти и работя по въпроса.

Неподготвена за откровеното му признание, Кейтлин не успя да сдържи смеха си.

— Работиш по въпроса? Може би си ме излъгал?

— Не съди за това по начина, по който се държа с теб — каза Майк и се усмихна. — Ти провокираш диктатора вътре в мен. А сега ще останем ли тук за по едно питие или ще влезем да вечеряме?

— Аз отивам в трапезарията — каза Кейтлин, без да се колебае. — Умирам от глад. Но ако ти искаш първо да пийнеш, не се считай задължен да ме ескортираш...

— Не ставай глупава — прекъсна я Майк, като пхна ръка под лакътя ѝ.

Първоначално раздражена от елегантния отказ на Майк да я пусне да върви напред сама, Кейтлин се почувства приятно както от допира, така и от жеста му.

— Защо смяташ, че аз провокирам диктатора в теб? — попита тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи нормално.

— Не знам. Може би защото имам чувството, че имаш нужда от такъв. — Те стигнаха входа на ресторанта и Майк отвори остъклената врата, като кимна на салонния управител. Дерек ги посрещна с такава

радост, че отне всичката пиперливост на отговора, който Кейтлин беше приготвила.

Докато приближаваха тяхната маса, Майк забеляза колко много хора говореха с Кейтлин, и то сякаш им бе близка. Всички те бяха достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат баби и дядовци. Майк се възхити от особеното разбирателство, което съществуваше между нея и възрастните. Започваше да му се изяснява защо Кейтлин прилича на човек от друга, по-предишна епоха, независимо от суперсъвременния ѝ външен вид.

Току-що бяха седнали и сервитьорът с виното застана до тях.

— Не мисля, че тази вечер ще искаме нещо, Джейсън — каза Майк, като смяташе, че няма да е честно спрямо Кейтлин, ако само той пие вино с вечерята.

Кейтлин отмести поглед от менюто, което разглеждаше.

— Сега ти ставаш глупав. Вярваш или не, но аз мога да те наблюдавам как пиеш вино, без да изпитвам нужда да грабна бутилката и да си пийна здравата.

Майк погледна към Джейсън и двамата си размениха усмивки в смисъл: „Може ли да се спори с една жена!“

— В такъв случай, както обикновено — поръча Майк.

Джейсън кимна и в очите му заблещукаха весели пламъчета.

— „Шато Миле“, господине. Много е добро.

— Ето на, Кейтлин. Виждаш ли? — обърна се Майк към нея, след като Джейсън вече го нямаше. — Не съм чак такъв началник в края на краищата. Накара ме да променя решението си без всякакво усилие.

— Да допуснем, че бях поръчала вино и за себе си? Тогава какво?

Майк се усмихна.

— Във всички случаи бих се опитал да те разубедя още не сме сигурни дали си преодоляла морската болест, а вълнението е все още доста силно.

— Аз не бях болна от морска болест — каза търпеливо Кейтлин, въпреки че започваше да ѝ писва от този рефрен. — Истината е, че съм страшно гладна. Ще започна с хайвер, после ще изям една студена малинова супа, след това ще се нахвърля върху пиле, пълнено с трюфели... — Тя затвори менюто и се усмихна. — Десертът ще избира

по-късно. Повярвай, този път няма да се наложи да ме обвиняваш, че не се докосвам до храната.

— Напротив. Точно този път трябва да хапнеш съвсем малко, ако не искаш да претовариш стомаха си. Или си решила да си навлечеш беля, Кейтлин?

— В състояние ли си някога да спреш да проповядваш, докторе? Той вдигна ръка с жест, който казваше, че се предава.

— Добре, добре, примирие. Обещавам, че ще прехапвам езика си всеки път, когато усетя, че почвам да чета лекции. Щеше ми се да обсъдим абсолютната ти неяснота относно пребиваването ти в Англия, но ще отменим и това. Достатъчно ли ти се струва?

— Почти достатъчно. — Кейтлин застана нащрек. — Да не би да си намислил нещо?

— Искам само да се уверя, че непрекъснато ще виждам прелестната усмивка на лицето ти.

Тя направи усилие да не се усмихне и под горещия поглед на Майк, който се опитваше да размекне крехката ѝ защита, едва забеляза, че сервитьорът беше дошъл.

— Кейтлин? — обърна се Майк любезно към нея и ѝ предостави възможността да избира първа.

Тя погледна нагоре и се поколеба. Знаеше, че Майк е прав по отношение на избора на храна и затова реши, че ще трябва да мине към нещо по-разумно. Но не ѝ се искаше бульон, печено пиле или варени зеленчуци. Е, какво, в крайна сметка ще принуди Майк да бъде по-отстъпчив. Време беше да си стъпи на краката и да поеме водачеството.

— Ами... ще започна с хайвер, след това...

Майк повече не коментира постъпката ѝ и към края на яденето реши, че може би не е бил прав. Кейтлин изглеждаше цветущо, ни най-малко обезпокоявана от люшканията на кораба, които на моменти бяха толкова силни, че се наложи два пъти да спасяват бутилката с вино да не се разлее. Дори когато Ралф Ръш и неговата Бъни пътъм се спряха при тях да побъбрят, Кейтлин се държа приветливо, очарователно и приятелски.

Самата тя беше доволна от вечерта дотук. Примирието важеше с пълна сила. Двамата с Майк се забавляваха истински, разказваха си вицове, описваха весели случки от живота си и даже се шегуваха

добронамерено с техните диаметрално противоположни личности и виждания.

Но по средата на десерта тя започна да се пита дали още един шамфъстъчен сладолед, полят с горещ карамел, няма да ѝ дойде малко множо. Вече бе усетила предупредително къркорене в стомаха си. Гордостта не ѝ позволи да покаже, че ѝ е лошо дори когато с усилие се престори, че не забелязва ритмичното подскачане на кораба. В един миг обаче се почувства, сякаш балансира върху люлеещо се столче.

— Кафе? — попита сервитьорът.

Кейтлин поклати отрицателно глава.

— Опитвам се да се откажа от този навик. — Тя хвърли многозначителен поглед към Майк, който пиеше втората си чаша. — Чувам, че не било добре за теб — добави тя, осъзнавайки, че може да се издаде с тези пресилени нотки в гласа си. — Би ли ме извинил, Майк? — Правеше невероятни усилия да изглежда усмихната и спокойна.

Изправи се, вдигна глава и се запъти към изхода, но веднъж вече излязла от ресторанта, крачките ѝ станаха по-големи и по-бързи и докато стигне познатата умивалня встрани от асансьора, тя се бе впуснала в лудешко тичане.

Когато след десет минути се появи, Майк я очакваше.

— Струва ми се, че това представление вече сме го играли преди — небрежно и провлачено заяви той.

Кейтлин го погледна сърдито.

— Ако сега ми кажеш, че си ме предупредил, кълна се, че ще уредя да бъдеш изхвърлен зад борда.

— Не е необходимо да ти казвам това — отговори Майк с пресилена веселост, докато натискаше бутона на асансьора. — Ти вече сама го знаеш. А сега наистина е време за инжекция.

— Няма да отида за инжекция.

Майк повдигна едната си вежда и я изгледа строго. Да не би да ѝ има нещо, което той не подозира? Да не би да се бърка там, където не трябва?

— Продължаваш ли да настояваш, че не си...

— Добре — прекъсна го тя, — имам морска болест!

Майк се стъписа. Точно когато не знаеше какво да мисли за нея, тя взе, че си призна. Тази жена беше невъзможна.

— Но нямам нужда от инжекция — с тих, но решителен глас каза Кейтлин.

— Имаш нужда — мрачно каза Майк. Асансьорът дойде. Вътре имаше двама души. Знаейки добре намерението на Майк, тя се отдръпна. Той я прегърна и тръгна напред, така че Кейтлин не можеше да отстъпва повече, без да направи сцена.

Майк натисна бутона за ужасната Шеста палуба.

Кейтлин се опита да натисне първа, ала Майк се засмя, гушна я към себе си и по този начин ръцете ѝ останаха притиснати от двете страни на тялото.

Когато асансьорът спря на по-долната палуба, хората слязоха и Кейтлин понечи да тръгне с тях.

Майк стегна ръцете си около нея.

На Шеста той я подкани да слезе. Тя направи опит да остане в асансьора.

— Ти върви напред — каза му тя с последна надежда да избегне неизбежното. — Аз ще те настигна.

Той се разсмя и поклати категорично глава.

В следващия момент Кейтлин се озова в чакалнята на амбулаторията. Двама души седяха там и чакаха. Те приличаха на бежанци от Марс.

Стомахът на Кейтлин се сви.

— Ще изпия едно хапче — прошепна тя. — Две хапчета. Но не искам инжекция.

— Наистина ли се боиш от някаква си малка игличка? — попита Майк с укорителен тон. — Госпожица Безстрашна ще допусне пътешествието, за което е мечтала, да се провали поради това, че не може да изтърпи едно леко бодване, което трае само миг. Странно, не съм те мислил за такава бебе.

Кейтлин го погледна унищожително.

— Не Съм бебе. И къде се забива?

— Кое? Иглата ли?

— Не, бебето. Разбира се, че иглата. — Гласът ѝ бе станал фалцетен.

Майк сви вежди.

— На обичайното място. Защо?

— Кое обичайно място? Ръката ли?

— Не това място имам предвид — отвърна Майк, правейки усилия да не се разсмее на глас. — Какво? Да не би да си толкова стеснителна, колкото и страхлива?

— Нито едното, нито другото. Просто не ми пука... — изсумтя тя — ... за всичкото това унижение. Впрочем кой поставя инжекцията? Сестра може би?

— Корабният лекар ще ти хареса — увери я Майк. — Запознахме се, когато ме развеждаха да видя с какви медицински съоръжения разполагат на борда. Той е бащински тип.

— Мразя бащински типове — възропта Кейтлин. Това, разбира се, не бе вярно.

Пребледня, когато вътрешната врата се отвори и сестрата повика единия от марсианците. Оставаше само един човек между нея и отвратителната игла. По-скоро би умряла, но не би признала пред Майк, че изпитва ужас от игли.

Майк я удостои с невинна усмивка.

— Може би предпочиташ твоя личен лекар да има честта да извърши манипулацията? Обещавам да бъда внимателен, Кейтлин. Там, в клиниката, когато стане нужда за инжекция, всеки пита за доктор Харис.

Очите на Кейтлин се изпълниха с диво възмущение.

— Не и докато си жив, Майк Харис! Ти не си моят лекар! — Поглеждайки към другия пациент — една по-възрастна жена, която ококори очи при последната ѝ реплика, Кейтлин се усмихна, отпусна се в един стол и скръсти ръце като примерна ученичка, гледайки право напред. — Започвам да се чувствам по-добре. Глупаво е да ми се бие инжекция. Мен морска болест не ме лови. Хайде на бас, че леля Пени никога не е прибягвала до инжекции, когато е прекосявала Атлантика, а е плавала с ужасно стари кораби, подхвърляни от вълните като хартиени лодчици, не с луксозни лайнери като този.

Майк хвърли на Кейтлин намръщен въпросителен поглед. Отново ли леля Пени беше причината за тази глупост? Нима Кейтлин се опитваше да живее, имитирайки някакъв невероятен образ?

Няколко минути по-късно и последният пациент влезе в лекарския кабинет. Идваше ред на Кейтлин. Решавайки да направи последен и отчаян опит за бягство, тя стрелна Майк с очи и когато той приклепна до нея, за да я чуе, каза, привидно послушно:

— Ти беше прав. Всичко се дължи на засиленото люлеене на кораба на по-високата палуба. Нищо друго. Нямам нужда от инжекция. Сега се чувствам чудесно. — Тя понечи да стане.

— Значи си намислила да прекараш остатъка от времето на пътуването тук, в амбулаторията? Е, тогава сигурно ще си в прекрасна форма — каза Майк, като я хвана за ръка и я принуди да седне отново, като по този начин категорично приключи спора.

Те останаха в мълчание, докато дребничката, с приятна външност, закръглена медицинска сестра се появи на вратата, придружавайки треперещата пациентка, погледна към тях и разпозна Майк.

— О, доктор Харис — каза тя, а големите ѝ кафяви очи заблестяха като светлините на Бродуей. — Колко се радвам, че ви виждам отново. Вярвам, че не вие сте болен. — Тя замига кокетно и задържа погледа си върху него, след което добави с тон, едва прикриващ намека: — Изглеждате ми твърде здрав.

Кейтлин присви очите си и почти усети как ноктите ѝ порастват и стават големи като на дива котка.

— Аз съм пациентът — каза тя с усмивка, която приличаше по-скоро на гримаса. — Моят лекар бе така мил да ме придружи дотук. — И наблегна на „моят“.

Майк едва се сдържа да не се изкиска на глас.

— Така е — каза той, посягайки да хване ръката на Кейтлин и нежно издърпвайки я от стола. Беше стъписан от това колко е вдървена и изведнъж цялата комичност на ситуацията престана да го забавлява. Остана единственият въпрос в съзнанието му: Защо тя толкова се страхува от такова дребно нещо? — Моята пациентка — и също като нея наблегна на „моята“ — е леко неразположена.

Сестрата даже не погледна към Кейтлин.

— От хапче ли има нужда? — Начинът, по който гледаше Майк, беше недвусмислено боготворящ.

— От инжекция — застреля я Кейтлин, като издърпа ръката си от Майк и уверено влезе в кабинета.

Сестрата остана неподвижна за секунда, след това смигна на Майк.

— Една от нервните, а, докторе?

Майк кимна вяло, стреснат от острата нужда да защити, която се надигаше у него. Имаше чувството, че изоставя Кейтлин в ръцете на страшната съдба. От професионалната му безпристрастност не бе останала и следа.

След като сестрата най-после го остави и последва Кейтлин в кабинета, затваряйки вратата след себе си, Майк за пръв път, откакто беше лекар, разбра какво изпитват бащите, очакващи бебета, които бе виждал да сноват нетърпеливо пред родилните зали. Или кършещите ръце родители, принудени да стоят в зоната на рецепцията, докато хирурзите закърпят децата им. Или който и да било роднина или приятел, молец се да узнае нещо за близък човек от спешния екип на бърза помощ.

От гледна точка на собствените му стресови преживявания, това оспорваше първото място. Горедолу на това ниво беше и реакцията му след очевидния изблик на ревност от страна на Кейтлин.

Беше озадачен и напълно объркан. Той не понасяше ревността на жените. И най-малката подобна проява беше достатъчен повод да си събере багажа. Въпреки това нещо странно го жегна и му достави удоволствие, когато Кейтлин прояви чувство на притежание към него.

Той придоби безгрижен вид, когато Кейтлин излезе. Лицето ѝ беше зачервено, а долната устна — подута от нервното хапане.

— Свърши ли? — попита той със съчувствена усмивка.

Тя кимна утвърдително, стискайки малката чантичка с двете си ръце, сякаш се подpirаше на нея.

Майк благодари на сестрата и прегърна Кейтлин през раменете, като я поведе към асансьора, а оттам — към нейната стая.

Кейтлин беше разстроена и дори не му достави удоволствието да поспорят, след като той я въведе в стаята и ѝ нареди да легне. Съблече се в умивалнята и излезе оттам, увита в мъхест розов халат, а Майк с мъка се сдържаше да не я прегърне.

— Ще ти донеса малко вода — каза той с усилие и изчезна, забавяйки се дълго, така че тя успя да се мушне под завивките.

Когато се върна, тя лежеше по гръб, загледана в тавана. Поставайки водата върху нощното шкафче, той седна на ръба на леглото и нежно я докосна по бузата.

— Нямах много късмет на това твое мечтано пътуване — тихо промълви той.

— Ти също, благодарение на мен — отвърна тя и долната ѝ устна потрепери леко.

Майк се усмихна.

— Да, но за мен то не е било мечта. Аз трябва да съм в Лондон в петък, да говоря на една медицинска конференция и щях да пътувам със самолет, ако не бяха ме помолили да участвам като лектор на този кораб. Дори тогава щях да откажа, но Дейв — Дейвид Мастърсън, моят колега и съдружник — събуди любопитството ми към демографията. Пасажерите на „Кралица Елизабет II“ се доближават много като обща характеристика до нашите пациенти по отношение на възрастови граници и житейски стандарт. Дейв изтъкна, че мога да предложа книгата си на корабната аудитория, която вероятно ще е склонна да прояви интерес, да изкарам някакъв вид почивка и едновременно с това да извърша проучвателна работа, като наблюдавам тези хора отблизо. Той настояваше, че е от огромно значение да знаем дали вманиачените към работа богаташи си почиват истински на едно петдневно океанско пътешествие, или просто успяват да намерят друг отдушник за натрупалата се нервна енергия у тях.

— Както правиш ти? — вметна Кейтлин.

Майк тихичко се засмя.

— Което ме навежда на мисълта за главната причина, поради която Дейв взе всичко в свои ръце и ми уреди това пътуване. Искаше да му се махна от главата. Няма да се учудя, ако е подкупил и природните сили, за да се озовем в мъртвата зона, за която ти казах.

Кейтлин се улови, че се усмихва.

— Наистина ли се чувстваш толкова засегнат?

— Предполагам. Но то няма да е задълго. А що се отнася до почивките ми, аз наистина имам проблем с тях. Все не намирам време, пъхам си носа във всички работи на клиниката и както вече знаеш, винаги мисля, че съм прав за всичко.

— В моя случай мнението ти е напълно оправдано — каза Кейтлин покаяващо се. Тя си пое дълбоко въздух. — Докато бях в лекарския кабинет, размислих за някои неща. Впечатлена съм от това, че всъщност ти си последният, когото трябваше да го е грижа дали ще ми поставят инжекция или не. Че не би трябвало ти да ме хванеш за ръка и да ме заведеш, за да си сигурен, че съм постъпила разумно. Че

не трябваше ти... — тя преглътна с усилие — ... да правиш всички онези смислени неща за мен от момента, в който се срещнахме. — Потърси очите му и се взира дълго в тях. — Защо, Майк? Веднъж вече те питах лекомислено за това, но сега държа наистина да знам. Би могъл да имаш всяка жена, която пожелаеш. Защо си създаваш главоболия с такава трудна и неблагодарна жена, каквата съм аз?

Лицето на Майк се проясни, той прекара показалеца си по очертанията на устните ѝ и каза:

— Кой знае? Харесваш ми, това е всичко. Нямам друго обяснение. — Осъзнавайки, че още веднъж го обзема желание да прегърне Кейтлин и да я задържи в прегръдките си, той въздъхна и поклати глава. — Просто ми харесваш. — Гласът му прозвуча нежно, той се наведе и я целуна по челото. — А сега е по-добре да си вървя. Инжекцията ще те накара да заспиш бързо. И ще ти подейства, Кейтлин. Утре отново ще си ти, независимо от състоянието на времето и водата.

Кейтлин успя да се усмихне въпреки напиралите сълзи, които пареха клепачите ѝ. Смешно, помисли си тя. Защо трябва да се трогва толкова от проявената нежност на Майк? Защо думите му достигаха до една дълбока и потайна част от нея, която тя никога не бе позволила да бъде видяна? Защо така гореше от желание той да я дари с любов?

— Лека нощ — каза тя, когато той се изправи и се запъти към вратата.

— Лека нощ — отговори ѝ той.

Тъкмо отваряше, когато Кейтлин се чу, че произнася името му.

Майк се спря, после се обърна и бавно се върна, като застана до долния край на леглото. Нима тя щеше да го помоли да остане? Нима беше луд да се надява, че е така?

Кейтлин дълго го гледа и накрая каза:

— Забравих да ти благодаря.

Въпреки разочарованието, Майк се усмихна.

— Удоволствието беше изцяло мое, миличка. А сега — заспивай.

Стаята изглеждаше ужасно празна, когато той си отиде.

Кейтлин беше доволна от ефекта на инжекцията, която започваше да действа, и усети сънливостта да я обзема. Не искаше да продължи да мечтае за неща, на които не можеше повече да устоява.

ОСМА ГЛАВА

Някой чукаше на вратата. Кейтлин отвори едното си око, после седна в леглото и когато вратата се откряна, тя беше вече напълно будна.

— Съжалявам, че ви безпокоя, мадам — каза каютната стюардеса със своя напевен шотландски, докато безшумно влизаше вътре, носейки поднос. — Вашият лекар ме помоли да ви донеса закуската в стаята. Освен това беше много придирчив в избора, трябва да призная. Той каза, ако не ядете, да му докладвам за това ваше непослушание. Къде да оставя храната, госпожо? В леглото ли?

— Върху масичката за кафе ще е добре — промърмори Кейтлин, търкайки очите си, за да се разсъни. — Сега ще стана. — Първоначално тя помисли да върне подноса обратно, за да покаже, че не приема нареждания от доктор Майкъл Харис, но беше гладна, а и купата с плодове я изкушаваше. Имаше още кисело мляко и малка каничка с мед, дори чай. Изглежда, Майк се беше самозабравил, докато е избирал закуската й. Стомахът й се сви от нетърпение. — Благодаря ви много, Маги. Не бива да се тревожите. Ще изям и последната трохичка. Направо умирам от глад. Какво е времето тази сутрин?

— Все още има вълнение, но най-лошото мина — отговори Маги весело. — Да дръпна ли завесите, госпожо? Още няма слънце, но малко светлина ще поразведри обстановката.

— Чудесно, благодаря — каза Кейтлин, като се протегна да вземе халата си и скочи със замах от леглото.

— И да не ме разочаровате, госпожо — каза Маги, отправяйки се към вратата. — Да изядете всичко, иначе ще трябва да издрънкам за това на сладкото ви докторче.

Кейтлин стисна устните си, за да се въздържи да не я поправи, че Майк не е неин лекар. За сметка на това се усмихна.

— До шушка — обеща тя и седна до масата.

Маги още не бе затворила вратата след себе си, когато Кейтлин се нахвърли върху храната.

Час по-късно се почувства готова да се покаже на света. Инжекцията бе извършила чудеса, въпреки че ѝ беше неприятно да го признае. Изобщо не беше толкова страшно. Благодарение на Майк тя бе направила първата стъпка към преодоляване на тази своя фобия.

Като пхна дневника в голямата бяла чанта, праметната през рамото ѝ, тя напусна стаята. В този момент видя Маги, която се задаваше по коридора.

— Можете да докладвате, че унищожих закуската си — обърна се тя с усмивка към стюардесата.

— Това е добре, госпожо. Когато вашият лекар казва нещо, той го прави.

Кейтлин кимна и се запъти към Кралската зала.

Там поговори с няколко души, след което се зае с дневника, като несъзнателно поглеждаше от време на време към часовника. Но малко преди единайсет часа спря да пише и тръгна към театъра и след като два пъти се обърка, най-сетне стигна до него. Там се бе събрала внушителна тълпа, включително и много от новите ѝ познати.

Тъкмо се настаняваше на крайното място до пътеката на една средна редица, когато Майк прекоси сцената и застана на подиума. Той веднага я забеляза и дискретно ѝ се усмихна. Майк изглеждаше поразително красив, но това, което успя да пробие уж здраво бронираната ѝ защита, бе усмивката му. Тя също му се усмихна свенливо, след това бързо отместа поглед от него.

В същия миг видя Дафне, която ѝ хвърляше свойски погледи. Кейтлин почти чу как тя казва: „Майк не е ли вашият... Бих се заклела, че...“

Кейтлин не искаше да знае за какво би се заклела Дафне. Беше достатъчно заета да се чуди на себе си кое я беше накарало да слуша лекцията на Майк. Не беше ли прекарала повече време, отколкото трябваше, с този мъж? Не трябваше ли и без това да седят един срещу друг още доста пъти, докато пристигнат в Саутхемптън? Не беше ли се наслушала на лекциите му, че сега беше и тук?

Но това, което най-вече я подразни, бе, че се чувстваше нервно възбудена. Искаше ѝ се всеки човек в залата да признае, че Майкъл

Харис е най-способният лекар след Хипократ, най-очарователният мъж след Кари Грант и най-добрият оратор след Джон Ф. Кенеди.

Разбира се, не можеше да си представи как ще стане това, имайки предвид неприятната истина, че досега Майк бе говорил пред аудитория, състояща се предимно от закоравели пушачи, наркомани и преуспели любители на обилната храна и алкохола.

Но само броени минути след като бе започнал да говори, Кейтлин разбра, че е подценила силите му както по отношение на убедителност, така и по отношение на наблюдателност.

Очевидно не си бе губил напразно времето през тези два дни, с изненада констатира тя. Той познаваше тези хора така добре, сякаш ги бе изучавал от години. Умееше да поднася съветите към тях във форма, която те намираха за приятна. Много скоро те разбраха, че мъжът пред тях не бе някой надут младок без познания, но с претенции, изпълняващ задължение да проповядва пред възрастни, а един истински професионалист, който им се възхищаваше, че са живели дълго и значимо в такъв напрегнат и динамичен свят. Той не осъждаше своите слушатели за лошите им навици. Подчертаваше, че много от тях са израснали във време, когато цигарите са били шумно рекламирани и подкрепяни от всички — от филмовите звезди до лекарите на бъдещите президенти. Той не предлагаше медицински заместители на адските мъки на различните диети против напълняване, заседналият начин на живот и претоварването с работа, а внушаваше, че всички хора вече са готови да поставят под контрол собственото си здраве.

На това място той погледна към Кейтлин и задържа очите си върху нея, докато тя не знаеше къде да се дене от смущение, подобно на ученичка, чийто учител току-що е направил забележка, без да споменава имена, но давайки на всеки да разбере кой е виновникът.

В този момент ѝ се прииска да го удуши.

След което Майк продължи словоохотливо и успокояващо да цитира фрапантни случки и смешни ситуации от своята практика, илюстрирайки как дори малки промени в „управлението на живота“ могат да донесат големи дивиденди при един дълготрайно спазван „качествен контрол“. Търговската терминология бе точно изчислена, сети се Кейтлин. Майк беше умен човек. Брилянтен кукловод, определи го тя и леко потръпна при тази мисъл.

Разбра също така, че повечето от съветите на Майк можеха да бъдат прочетени в популярни здравни списания и въпреки това той правеше евентуалните ефекти от тях да изглеждат вълнуващо, някои прости истини — да звучат силно и красноречиво, малките саможертви — да означават много, когато са възнаградени.

Тъкмо беше започнала да става настъпателна, когато той я обезоръжи, казвайки точно това, което и тя мислеше, че нищо в неговата лекция или книга не представляваше някаква особена новост или откритие; само неговите лични преживявания се опираха на съвременните норми според потвърдени научни данни.

Страхотен е, помисли си Кейтлин. Как можеше да бъде толкова скромнен? Толкова искрен? Така адски очарователен?

Какво ли щеше да си помисли за Майк нейната леля? Вероятно, че е красив и галантен и че един лек флирт с него си заслужава, реши Кейтлин, но не е човек, с когото да се задълбочаваш. Леля Пени щеше веднага да забележи доминиращите му склонности и да издаде строга забрана за срещи с него.

Бедата беше там, че въображаемите поучения на леля й не можеха да се сравняват с истинския Майк, с въздействието на неговия магнетизъм, дори със звученето на гласа му, когато говореше.

— Единственото нещо, което се осмелявам да предложа, дами и господа — Майк приключваше речта си, — е да се отнасяте с тялото си така, както се отнасяте с вашия кадилак. Ако го направите, ще бъдете удивени от дълголетие, с което сте го дарили.

Когато той напусна сцената и се запъти направо към нея, Кейтлин отново се почувства в центъра на вниманието, но този път по начин, който я накара да се развълнува и да бъде горда, че той е неин... Тя се намръщи. Неин какво? Разбира се, не неин лекар, въпреки всичките глупости, които си бяха наговорили във връзка с това. Тогава неин приятел ли беше? Думата не беше съвсем точна. Майк беше нещо друго, нещо повече и все пак не можеше да го нарече свой любовник.

Той беше едно увлечение, каза си тя. Едно заслепение. Кое то трябвало да й се случи някога. Била е късметлийка, че толкова дълго е успяла да избегне този вид глупости.

Видя го, че се опитва да дойде при нея, но не може да си пробие път през тълпата, която внезапно го наобиколи.

— Не си тръгвай — каза той, предизвиквайки няколко любопитни погледа да се заковат върху нея.

Особената интонация на думите му накара Кейтлин да остане на мястото си, вместо да хукне, да се скрие от Майк Харис и от невероятните чувства, които събуждаше у нея. Молбата в гласа му, наместо обичайната команда, просто я парализира.

След безкрайно дълго време, както му се стори, Майк най-сетне успя да се извини на ентузиазираните, но настоятелни свои почитатели, като им предложи да се срещнат по-късно този следобед в Кралската зала, където щял да бъде на разположение да отговаря и на други техни въпроси. След това си проправи път до Кейтлин.

— Здравей — каза той, като ѝ протегна и двете си ръце. — Така добре ли се чувстваш, както и изглеждаш?

Тя се изправи и пусна хаплива усмивка.

— Надявам се, че изглеждам поне наполовина така, както се чувствам, благодарение на теб. Инжекцията свърши хубава работа. Опустоших закуската, която ми изпрати, и искрено се надявам да прекарам остатъка от времето в удоволствия даже ако трапезарията се превърне в циркова арена.

— Готова ли си да опиташ? — попита той, когато напуснаха театъра.

— При едно условие — отвърна Кейтлин, като му хвърли кос поглед и усмивката ѝ придоби по-естествен израз. — Ти да даваш нарежданията.

На Майк му бе неприятно, че Кейтлин трябваше да отиде в минералния басейн, докато той отговаря на въпроси в качеството си на автор и специалист. Освен това се питаше, след като му беше трудно да се раздели с нея само за няколко часа, как щеше да се чувства, когато се наложи да ѝ каже „сбогом“ в Саутхемптън?

Неочаквано си спомни за Дейв и останалите колеги от клиниката, които му пожелаха след изявата му на лондонската конференция да изкара една истинска ваканция — без лекции, без водене на записки, изобщо никаква работа.

Стана му смешно. Почивка? От години не бе имал такава. Не можеше. Имаше пациенти, за които да мисли.

Това бе госпожа Банърман например, неговата осемдесетгодишна любимка, с нейните средно викториански

„тупкания“ на сърцето, което беше толкова здраво — но самотно, — каквото рядко се срещаше. Тя беше много разстроена, когато научи за заминаването му извън страната дори и само за седмица, и поради тази „мъртва зона“ той не можеше да ѝ се обади просто за да ѝ каже „здравей“ и да я увери, че доктор Мастърсън гори от нетърпение да ѝ докаже, че е точно толкова мил и добър, колкото и доктор Харис. Освен нея, там беше и свадливият петролен магнат, неоснователно притесняващ се за резултатите от изследванията си. И...

Майк спря да мисли по-нататък. Ако той самият беше пациент, щеше да се убеждава, че трябва да върши нещо приятно и увлекателно, за да се разсейва от подобни безполезни тревоги.

Той знаеше със сигурност кое е приятното и увлекателно занимание, което щеше да му помогне, ала прелъстяването на Кейтлин, с цел да си осигури разнообразие не му се струваше достойно. И прелъстяването ѝ, поради каквато и да е друга причина, щеше да доведе до усложнения, за които в живота му нямаше никакво място. Неразположението ѝ предишната вечер бе навременно, то го принуди да се замисли сериозно за чувствата си към нея и той бе взел решение да обуздае тези чувства.

За жалост, когато по време на своята лекция в театъра той бе погледнал към публиката и я бе зърнал, мъдрото му решение се бе изпарило от главата. Всичко, което знаеше в този момент, бе, че при вида ѝ през тялото му премина електричество. Всичко, което запомни, бе пулсиращото желание за нея. Всичко, което го интересуваше, бе да приключи по-бързо с лекцията и да отиде при Кейтлин, да я докосне и да разговаря с нея.

И той трябваше да се сбогува с тази жена след четиридесет и осем часа?

Не беше сигурен, че може да го направи.

Както винаги, Майк бе сразен от начина, по който Кейтлин го погледна, когато той мина да я вземе от стаята ѝ за последната, официална вечер на пътешествието.

— Не разбирам много от мода, но трябва да кажа, че в този тоалет ще бъдеш гвоздеят на вечерта — каза той, преценявайки ефекта на дългата, плъзгаща се по тялото жарсена рокля, която Кейтлин бе

облякла. От пръв поглед тя направо шокираше със семплата си кройка и с дълбоко изрязаното деколте, което се придържаше от тесни презрамки през раменете, както и с цепката чак до бедрото.

Кейтлин излезе и тръгна пред него, а Майк усети кръвта му да кипва в тялото, докато я гледаше отзад. Тънките презрамки представляваха всичко, което можеше да се нарече гръб на роклята, пресичаха се във вид на мрежа от раменете до тялото и там свършваха, възбуждащи въображението на Майк дотолкова, че той почувства, че се изпотява. Не знаеше как ще изкара цялата вечер, без да изгуби своята непоколебимост. Без да изгуби разума си.

Когато влязоха в бара пред ресторанта, Кейтлин се усмихна на Майк.

— Този път бих искала да се отбием тук и да пийнем нещо преди вечерята. Океанът се е успокоил и по всичко изглежда, че ще има прекрасен залез.

— Добра идея — съгласи се Майк, повеждайки я към две свободни места до прозореца, почти на същото място, където бе седял през късния следобед, обзет от мрачни мисли. Той бе мислил за Кейтлин и за своя планиран подход към живота, за внезапно възникналите съмнения относно цялото му съществуване. За предсказуемостта му съществуване. Бе наблюдавал как сноп слънчева светлина пронизва надвисналия сив облак и покрива морето с блестящо злато, което го накара да се надява на една ясна нощ и точно нея той искаше да подари на Кейтлин.

— Обожавам океана — промълви Кейтлин.

— Не си злопаметна — каза Майк с усмивка. — Океанът се отнесе нелюбезно към теб. — Той се подвоуми и каза внимателно: — Така ли прощаваш и на хората?

Кейтлин се почувства неудобно от въпроса, уверена, че Майк го бе насочил към нейния вътрешен мир, към най-съкровените мигове от живота ѝ, когато бе оставала сама, уязвима и обърквана.

— Всъщност правя кукли-вещици и ги бода с игли — равно каза тя.

Майк премигна два пъти.

— Сега си обяснявам мистериозната болка, която чувствам в областта на сърцето — пошегува се той, но същевременно знаеше, че думите ѝ бяха истина.

На Майк му се искаше да може да хвърли котва и да задържи кораба.

Като ехо на тревожните му мисли, Кейтлин каза:

— Как удивително бързо отлитат тези пет дни. Вече сме минали повече от половината път до Англия и... — Гърлото ѝ се стегна и тя направи пауза. След като го прочисти, продължи с приглушен глас: — И ще вечеряме заедно само още един път след тази вечер. Като че ли... — Думите ѝ заглъхнаха, когато отмести погледа си от Майк и се вторачи в невероятно спокойната вода.

— Колко дълго планираш да останеш във Великобритания? — попита той.

Кейтлин понечи да свие рамене, но се усети.

— Времето на обратния ми полет за Ню Йорк е неопределено. — Въпреки че все още се съмняваше в разумността на своите планове, тя се усмихна и заговори, сякаш нямаше търпение да започне тяхното изпълнение. — Най-напред ще прекарам няколко дни с Пам — приятелката ми, за която съм ти споменавала. После ще обиколя Оксфорд с проучвателна цел, преди да се отправя на истинска разходка.

— Разходка? — повтори учудено Майк. — Пътуваш до Англия, за да се разходиш там?

Кейтлин предусети избухването на друг конфликт и с изненада откри, че го иска, сякаш не се чувстваше удобно с Майк, ако двамата не се спречат за нещо.

— Говоря за дълга разходка — поясни тя. — През Котсуълдз. След което вероятно ще продължа по на север, към граничните райони, описани в разказите на сър Уолтър Скот. Може дори да се отправя за Шотландия.

Майк размишлява известно време върху това, което чу, след което каза:

— Ще бъдеш ли придружена от екскурзовод?

Кейтлин поклати глава.

— Ще се справям сама.

— Значи сама и в двата смисъла на тази дума? — Във въпроса му се усещаше остро раздражение.

— В обичайния смисъл на думата — отговори тя, като вдигна брадичката си.

— По дяволите, Кейтлин! — избухна той.

Кейтлин подскочи, както и няколко души край тях. Майк трябваше да си поема няколко пъти дълбоко въздух, докато се успокои. След това заговори тихо, с внимателно отмерени думи:

— Ти се губиш на кораба, сладката ми! А как ще се справиш в цяла една проклета страна?

— Тъй като няма да имам никаква предварително набелязана цел на пътуването, няма да е от значение, ако се загубя — отвърна тя с пълното съзнание, че това, което казва, е абсолютна безсмислица.

— Ще свършиш някъде в някое тресавище! — предвеща ѝ Майк, който стискаше челюсти, а очите му придобиха стоманеносин оттенък, докато я гледаше яростно, представяйки си всички беди, които тя сама можеше да си докара. — Ще се качиш на автостоп при някой йоркширски удушвач. Ще обикаляш в кръг из Шеруудската гора, но там няма да го има Робин Худ, за да те спаси.

Част от куража на Кейтлин се изпари. Тя не можеше да отрече, че си бе представяла такива кошмарни неща, че и по-лоши, но си бе казала, че е мелодраматична.

— А какво е едно приключение без малко опасности? — почти насила каза тя с тих глас.

— Какво?! — Майк чувстваше, че не може да се контролира от ярост, нещо, което му бе абсолютно непознато досега. Тази жена беше безумна още от начало знаеше, че се нуждае от човек, който да я наглежда. Човек, който да я наглежда ли? Не, тя трябваше да бъде затворена и пазена, строго. Под постоянно наблюдение. — Слушай, има най-различни обиколки с екскурзоводи. Защо трябва да го правиш по трудния начин? По такъв идиотски начин, за да бъда по-точен.

— И никога не казвай, че не си се отнасял с мен безцеремонно — каза Кейтлин. Мигът на почуда от надигащото се у нея радостно вълнение беше кратък. Тя беше спокоен човек. Защо тогава така обичаше да се кара с Майк? А може би преследваше нещо друго? Тъкмо щеше да потърси отговор на този въпрос, когато той присви очи и настръхна като разярен лъв само защото смяташе някаква си нейна идея за вятърничава. — Не съм толкова смотана, колкото си мислиш — информира го тя типично в неин стил, сякаш го питаше: „Как смееш да ме обиждаш?“ — Възнамерявам да се движа по оживени пътища, а не да бродя из пустошите като Кати, която търси Хийтклиф. И за твое

сведение, аз фактически съм се подготвила за малките си екскурзии: изкарах курсове — един по разчитане на топографски карти и друг за самозащита. На изпита по ориентиране се провалих, но в класа по джудо бях първа.

Майк не се чувстваше успокоен ни най-малко.

— Чудесно. Надявам се, че можеш да събориш петима здравеняци, преди те да са ти скочили.

Кейтлин избухна в смях, в който се прокрадваше известна нервност. Не, тя нямаше да се поддаде на страховете си.

— За бога, Майк — подразни го тя, — та ние говорим за добрата стара Англия, родината на следобедните партита, изисканите маниери и честната игра.

— А също и на Джак Изкормвана — добави той. Кейтлин пребледня, но реши да не отговаря директно на забележката.

— Изглежда, наистина смяташ, че съм някаква глезла. Всичко, което планирам, е нищожно! Длъжна съм да ти кажа, че в годините на своя разцвет моята леля е била авантюристка в буквалния смисъл на думата. Леля Пени е яздила камили в пустинята, работила е с мисионери в Китай и е била всеотдайна в работата си като учителка в Австралия. Присъединила се е към женския батальон по времето на Втората световна война и е участвала в битки по фронтовете. Е, мисля, че аз пък мога да се справя с една разходка из английските туристически центрове!

— Какво общо има леля Пени с тази дискусия? Или изобщо с всичко около теб?

— Какво искаш да кажеш? — попита Кейтлин, въпреки че знаеше прекрасно за какво става дума. Пам Дженингс беше изразила същите съмнения: че Кейтлин полага усилия да живее според вижданията на леля Пени.

— Няма значение — каза Майк, решил да се върне на по-предишната тема. — Мисля, че беше споменала, че ще се хванеш на работа. — В сравнение с намеренията, за които току-що бе чул, представата за Кейтлин като барманка в някоя кръчма не му се струваше толкова ужасна.

Кейтлин трепереше вътрешно. Майк я бе вбесил така, както Пам никога не бе успявала, въпреки че той предполагаше същото, което Пам бе констатирала направо.

— Действително казах, че ще потърся работа, в случай че закъсам финансово. — Тя се мъчеше да говори спокойно, но не ѝ се удаваше съвсем и затова се ядосваше до безкрайност. — Но първо ще искам да разгледам околностите. — Предпочете да не споменава за желанието си да посети местата, за които ѝ бяха разказвали нейните родители, за необходимостта да почувства останките от тяхното присъствие, от тяхното щастие. Той би я помислил наистина за луда, ако му кажеше всичко това. — Да видя полята и градините, живописните селца. Отблизо и в естествения им вид, а не иззад прозорците на приятно охладения туристически автобус. Разбира се, ти не би разбрал тази моя амбиция, Майк. Тя не води до никаква изгода, освен едно преживяване. По-лошо — може да включва и известни неудобства. О, небеса, в твоя стерилен, луксозен, съзнателно дирижиран...

— И предсказуем — помогна ѝ Майк.

Кейтлин леко трепна, но изправи раменете си и продължи:

— Да, предсказуем. В твоя предсказуем свят такава неща не е позволено да съществува. — Тя изведнъж прекъсна, виждайки, в очите на Майк да се образуват буреносни облаци. Беше отишла твърде далеч с предизвикателството си към него. А не знаеше защо го бе направила. Най-вероятно той бе събудил бунтовника в нея, така както се предполагаше, че тя събужда диктатора в него. — Извинявай за последното, беше неуместно. Но не беше умишлено.

Майк само отпи от бърбъна, без да каже дума, и потъна в мълчание, докато размишляваше.

— Майк, наистина много съжалявам — отново каза Кейтлин. — Трябваше да си отрежа езика.

Той я погледна, сякаш току-що се сещаше, че тя е там, след което фокусира вниманието си върху устните ѝ.

— Недей да правиш нищо прибързано. — Гласът му звучеше изкусително. — Мога да изброя няколко причини, поради които не заслужава да бъде отрязан.

— Ти не играеш честно — прошепна тя.

Майк бавно поклати глава.

— Ако трябва наистина да споря с теб, то не виждам ползата да спазвам правилата, Кейтлин. Ще направиш добре да запомниш това.

Тя се вгледа в него, като се опитваше да проумее какво точно ѝ казваше той.

— Звучи доста... заканително.

Майк се усмихна. Бяха му казвали и по-рано, че когато си наумеше нещо, ставаше толкова краен, че изглеждаше направо заплашителен.

Ето защо си каза, че няма какво да се чуди на широко отворените очи на Кейтлин. Явно, че в този момент не бе нищо друго, освен една заплаха за нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За Кейтлин вечерята с Майк тази вечер бе напрегната и в същото време — невероятно вълнуваща.

Тя се чувстваше изпълнена с живот, както никога досега. Независимо че бе поръчвала напосоки от менюто, с удоволствие и апетит опитваше от всичко, което ѝ се поднасяше.

„Шато Миле“ — червеното вино, което Майк бе поръчвал постоянно през тези дни и от което сега без колебание ѝ наливаше, беше достатъчно приятно, за да бъде опасно. Кейтлин мислено си каза, че трябва да внимава колко ще изпие.

— Как така тази вечер ми се разрешава да пия вино? — попита тя, след като отпи. — Нима моят лекар се е отказал да ме насочва в правия път?

Майк ѝ се усмихна иззад ръба на чашата си.

— Както сама си подчертавала няколко пъти, Кейтлин, аз не съм твоят лекар. Ако действително бях такъв, нямаше да има защо да ти забраня да пиеш вино тази вечер. Хранила си се добре през целия ден, така че едва ли ще получиш главоболие или стомашно разстройство. А що се отнася до насочването в правия път, това е работа, която изисква много по-голяма ангажираност, отколкото един обикновен лекар може да предложи.

Кейтлин внимателно постави чашата си върху масата — не искаше Майк да забележи, че внезапно бе почнала да трепери. Какво искаше да каже той? За какво намекваше? „Ще се бориш!“ — заповяда си тя, въпреки че нямаше точна представа за какво или срещу какво ще го прави.

— Знаеш ли, склонен си да проявяваш снизходителност — отбеляза тя, като прободде с вилицата си един домати.

— Да, знам — съгласи се той. — То върви редом с желанието да бъда доминиращ. Както вече ти казах, работя по въпроса.

Кейтлин присви очи.

— Както и аз ти казах, Майк Харис, ти можеше...

— Правилно. Можех да те засегна. Но, Кейтлин, ти си причината, за да продължавам да правя грешки. От самото начало прогони добрите ми намерения и продължаваш да го правиш. Тъкмо стигнах до мисълта, че не съм чак толкова лош човек в крайна сметка, и неочаквано ти се появяваше на сцената, а аз се превръщам в хуна Атила.

Кейтлин изведнъж прихна в смях.

— Цивилизованият Майк Харис — варварин? Изобщо не мога да си те представя, подменил изящното си бяло вечерно сако с няколко наметнати кожи, нагръдник и сандали до коленете. Не, този образ не ти отива.

Горещи вълни я обляха, когато се улови, че се опитва да си представи как изглежда Майк, без каквато и да е дреха.

Принудително насочи вниманието си отново към яденето. Словесните битки с Майк бяха грешка. Те служеха само да я подведат, за да тръгне тя по пътя, изпълнен с капаните на чувствата.

След вечерята Кейтлин направи колеблив опит да избяга от Майк и неговото обезкуражаващо обаяние, като каза, че отново иска да пробва късмета си в казиното. За нейна изненада, той бе готов да направи същото.

— Но нали каза, че не си падаш по хазарта? — протестира Кейтлин.

— Не си падах — отвърна Майк, — но известно време наблюдавах тези мои неофициални обекти на изучаване как играят и докато наблюдавах, преодолях страховете си.

Кейтлин отново остана изненадана. Не очакваше, че Майк ще признае някаква своя слабост, още повече такава неща като страх. Този проблем се отнасяше за нея, а не за него.

— Всъщност страх ли е точно това, което изпитваш? — Тонът ѝ бе по-нежен, отколкото бе през цялата вечер досега. — Или може би се тревожиш, че ще бъдеш принуден, или нещо друго?

— Моят баща имаше навика да залага и да губи — след кратко колебание отговори Майк. Не беше споделял тази част от своето минало с никого досега. — Татко беше мечтател, човек на идеите, такъв, на когото трябва да се плаща за това, че създава нови схеми и

нови начини за правене на нещата. Ала малко хора плащат за такъв вид съзидателност и така, докато аз... Докато татко бе финансиран от човек, който вярваше в него, който наблюдаваше как други хора осъществяват проектите му.

Кейтлин правилно схвана думите на Майк и не се съмняваше кой така безрезервно е повярвал на баща му, за да финансира една идея.

— А когато баща ти се почувства финансово сигурен, успя ли да реализира някой от своите планове?

Майк се усмихна, обзет от внезапна гордост.

— Абсолютно, Кейтлин. И не само един, а няколко. Днес баща ми е един първокласен предприемач, а майка ми, която винаги го е поддържала и която не реагира скандално на банкрута на семейния бюджет, откри, че притежава умения, които и досега липсват на баща ми, относно ежедневното ръководене на работата. Те са прекрасен екип. Татко вече не е принуден да посещава казиното с надеждата за някой бърз удар. Само аз малко по-бавно се съвзех от гадното чувство, което обхващаше стомаха ми при вида на пощенски картички от Рино или Вегас... — Майк се спря, ужасен от своята изповед.

Кейтлин тъкмо беше започнала да разбира причината за решителността на Майк да контролира в такава степен живота си, когато от изражението му разбра, че съжеляваше за разказаното с такива подробности. Той се нуждаеше от малко разсейване.

— Голямата беда при сериозния хазарт е, че когато имаш най-голяма нужда да спечелиш, тогава загубата ти е гарантирана — каза тя нещо.

Майк не беше стъписан от самото наблюдаване на играта, а от начина, по който Кейтлин играеше. И въпреки това на масата за карти тя съвсем не изглеждаше безразсъдна. Само дето не беше особено загрижена дали ще спечели, или ще загуби.

— Не разбирам — каза той, докато бавно се приближаваха към казиното. — От това, което си ми казала, излиза, че не можеш да си позволиш да прахосаш сто долара, а първата вечер с лекота ги обмени срещу чипове и след това нехаеше за картите.

Кейтлин се засмя.

— Не е нужно да си Айнщайн, за да броиш до двадесет и едно. Аз внимавах кога да задържа своите карти и кога да поискам нова. Бях готова и да загубя стоте долара, но да си доставя удоволствие в

казиното. В случай че беше станало така, просто щях да ги отпиша — за сметка на доброто прекарване. Всяко спечелено нещо е премия.

— Чудно — измърмори Майк и се усмихна озадачено на Кейтлин. — Ти наистина си разумна. — После плъзна ръката си около кръста ѝ и с бърз жест я притисна до себе си. — Може би много повече, отколкото предполагам.

— И може би много по-малко, отколкото аз си мисля — изтърва се Кейтлин.

Двамата се засмяха, но погледът, който си размениха, стресна Кейтлин. Тя осъзна, че Майк не беше единственият, който бе позволил да бъде разкрит повече, отколкото искаше. Тя също му бе разрешила да надникне в собствените ѝ вътрешни съмнения. А това тя не допускаше лесно.

След няколко скромни печалби и загуби Майк предложи да се разходят по палубата. Кейтлин жадуваше за глътка чист въздух и не му отказа. Освен това беше истински упоена от насладата от играта и не можеше да устои на изкушението да бъде насаме с него.

Дори когато той се извини и изчезна за малко, преди да излязат, Кейтлин го изчака, потънала в блажено мечтание, като отговаряше вяло на минаващите покрай нея.

— Всичко е наред — каза Майк, когато се върна.

Тя се усмихна и му разреши да я изведе.

— Неповторимо е — меко каза тя, когато усети внезапната топлина на бриза и се загледа в звездите, които изглеждаха съвършено близко. — Как могат хората да стоят на закрито в такава нощ? Защо си губят времето да плават, вместо да летят, като не обичат океана?

Майк се усмихна.

— Кой знае? Снобска изява може би. Последният от най-големите презокеански суперлайнери като символ на социалния им ранг. Други пък предпочитат да плават, но не и да се качат на самолет. Не забравяй и фактора комфорт. Дори аз съм готов да призная, че пътуването с кораб е несравнимо.

— Искам да ти кажа нещо — прекъсна го Кейтлин с тон, който беше нежно предизвикателен. — Никога, когато ти се зададе въпрос, не отговаряш точно.

Бяха стигнали до стълбите, които извеждаха на палубата за спорт. Засмивайки се добронамерено, Майк с удоволствие забеляза, че

Кейтлин изкачи стъпалата веднага щом я подкани да стори това. Той беше доволен, че тя не е в настроение да спори и беше подготвен да се възползва от веселостта ѝ, напълно осъзнал надигащото се желание, едва прикрито от външните ѝ прояви.

Запита се дали е достатъчно хладнокръвен за прелъстяването, което подготвяше. Определено не се чувстваше хладнокръвен. Но знаеше, че е виновен в преднамереността на деянието, ако и да бе взел решение за него само преди два часа.

За човек, който винаги е планирал своя живот до най-малките подробности и никога не се е отклонявал от схемата, той бе извършил една забележителна и рязка промяна. Бе започнал вечерта, твърдо решен да обуздава чувството си към Кейтлин поне докато стъпи на сушата. Щеше да остане единствено само краткият флирт, заслепението, както двамата определяха взаимните си чувства.

И тогава тя бе пуснала бомбата. С една простичка реплика бе превърнала плановете му в отживелица. В продължение на няколко мига той се бе борил с чувствата, бушуващи в него, и накрая бе признал, че не е възможно да остави Кейтлин на нейните собствени плановете. Впрочем той изобщо не можеше да я остави.

Като се облегна на перилата на палубата, тя пое дълбоко от соления въздух и се загледа в зеленикавосинята пяна, образуваща се от движението на огромния и мощен кораб.

— Няма жива душа. Спомням си първия ден, когато времето беше все още хубаво, тази палуба беше претъпкана от хора в бански костюми. Направо е странно, че сега е толкова пусто и тихо.

— Не ти ли казах? Аз резервирах това място за нас — каза Майк и му се прииска да бе направил точно това.

Кейтлин го изгледа косо.

— Не вярвам да си ти — каза тя, въпреки че знаеше, че той се шегува. Беше готова на всякакви урагани и морски болести, стига да не се налагаше сбогуването ѝ с Майк.

Отказваше да мисли за тази раздяла. Нямахше начин да я избегне, но тя предпочиташе да не се вживява още в това.

Неочаквано отнякъде се появи сервитър, който носеше сребърен поднос с две кристални чаши и бутилка вино, поставена в сребърна кофичка с лед.

— Много добре, Алъстер — каза Майк с усмивка.

Младежът изглеждаше доста доволен от себе си, оставяйки подноса върху една от масичките в края на палубата, непосредствено до неподвижно закрепените шезлонги, и изчезна по същия незабележим и бърз начин, както беше и дошъл.

Кейтлин се сети, че Майк сигурно е уредил всичко това, докато бе отсъствал, преди да се качат на палубата.

— Чувствам, че трябва да кажа нещо за тази предварителна подготовка — призна тя със смях. — Знаеш ли, за досадник като теб ти си наистина прекрасен.

Майк почувства угризение на съвестта. Дали Кейтлин щеше да го смята за прекрасен, ако знаеше какво е намислил?

Но той наля от шампанското, припомняйки си, че в края на краищата тя е достатъчно голяма. Трябваше да знае защо един мъж ще я ухажва така екстравагантно. А и не изглеждаше да е особено несъгласна.

— Какво е това нещо върху подноса? — попита Кейтлин, неспособна да въздържа повече любопитството си, докато Майк ѝ подаваше чаша шампанско.

— Ще видиш — каза той, като ѝ намигна.

След секунда по палубата се разнесе музиката, която тя обожаваше.

— Но как можа да поръчаш невидим оркестър — попита тя, безкрайно учудена.

— Където и да отида, моят верен малък касетофон е с мен — отвърна Майк усмихнат. — Та как иначе ще се справям, нали съм работохолик? Но и сантименталните песни също ме придружават. Нали съм безнадежден романтик?

Кейтлин поклати недоумяващо глава.

— Но как Альстер го е взел от стаята ти? И как си му казал?

— О, най-неочаквано дамата, която не се интересува дори от причината, поради която е богоизбрана с преместване в по-горна класа, започва да става любопитна — закачи я Майк. — Какво е един любовен роман без малко тайнственост?

Кейтлин се усмихна.

— Колко... изненадващо.

Майк протегна ръка към нея.

— А сега може ли да те поканя за този танц?

Тя се озова в ръцете му без колебание.

Движеха се бавно под звуците на музиката, като отпиваха от шампанското. Соленият дъх на морето се смесваше с нейния жасминов парфюм и с аромата на мускус, излъчван от Майк. Ефирният бриз галеше кожата ѝ.

Кейтлин докосна с устни шията му.

— Никога няма да забравя тази нощ — каза тя с дрезгав глас. — Без значение какво ще стане, ще я помня винаги.

Загубвайки представа кой от двамата всъщност е прелъстен, Майк почувства как мускулите му се стягат.

— Тогава това е нощ, която никой от нас няма да забрави — промълви той и наведе глава, за да доближи устните си до нейните.

Тя вече предусещаше вкуса на целувката, която беше на един дъх разстояние, когато той се задържа така, безмилостен и обещаващ.

— Мисля, че се нуждая от още шампанско — успя да каже тя, неможеща да издържа повече на напрежението.

Майк вдигна своята чаша към устата на Кейтлин и нежно погали с кристалния ръб долната ѝ устна.

Остро желание прониза тялото ѝ, а шампанското беше последното нещо, което ѝ се искаше, но тя отпи една глътка, после реши да му отвърне със същото и доближи чашата си към неговите устни. Тъй като цялата трепереше, тя разля течността върху брадата му. За миг го изгледа смутена, след което импулсивно се наведе и облиза хладните капки с върха на езика си. Внезапно в нея избухна неистово желание. Тя чу приглушения стон, който Майк издаде, и в следващата секунда вече жадно търсеше устните му, като същевременно предлагаше своите на ненаситната му страст. Все още с чашата, тя обви с ръце врата му и остана така, притисната в прегръдката му.

Отдаден на удоволствието, Майк смътно си помисли, че иска да се отърве от винените чаши, но не му се щеше да остави Кейтлин дори за миг. Имаше чувството, че не желае никога да я оставя. Тя беше като еликсир, чувствена, гореща и копнееща, тялото ѝ така съвършено пасваше на неговото, сякаш бе създадено за него.

Случайно обаче чашата му се наклони, част от съдържанието ѝ се разля и накара Кейтлин да потръпне от студената течност, която бавно потече по гърба ѝ.

Повече развълнувана, отколкото изплашена от внезапния контраст между ледената течност и горещите ръце на Майк, Кейтлин му помогна, като свали ръцете си от врата му, а той взе чашите и ги постави върху таблата. После я хвана за раменете и я завъртя с гръб към себе си.

— Позволи ми — прошепна той. Наведе глава и улови струйката вино с езика си точно когато тя се стичаше към най-горните кръстоски на презрамките ѝ. Поставил двете си ръце на талията ѝ, той прокара устни нагоре, като облизваше шампанското, замаян от нейния вкус. Достигайки до тила ѝ, той не спря. Обсипа с целувки рамото ѝ и упражнявайки лек натиск върху кръста ѝ, успя да я обърне отново с лице към себе си.

От предишната съпротива на Кейтлин не бе останала и следа — тя бе сломена. Всеки сантиметър от тялото ѝ бе наелектризиран. Колкото по-настоятелни ставаха целувките на Майк, толкова по-жадна беше тя да дава и да взема. Много смътно тя долови думите на песента „Не можеше да не си ти“. Колко точно съвпада, помисли си, като вдигна поглед към Майк, уверена, че очите ѝ безмълвно признават пълната ѝ капитулация, така както се пееше в припева на песента.

— Хайде да потърсим някое друго, по-усамотено място — предложи той с глас, изпълнен от желание, и я притисна в обятията си.

Сгушвайки се в него, Кейтлин кимна одобрително.

— Някое много усамотено място — отвърна тя и подложи лицето си за още една целувка.

Не беше на себе си, когато Майк я поведе навътре, през различните салони, по много стълби, избягвайки препълнените асансьори. Накрая осъзна, че стои пред една стая, недалеч от нейната собствена, като само след миг вече знаеше и кой е обитателят ѝ.

— Не съм предполагала, че си бил толкова близко до мен през цялото време — каза тя тихо.

— А аз знаех — отвърна Майк — и, полудявах при мисълта, че си само през няколко стаи.

Докато отключваше вратата, той се опитваше да разсея съмненията, които бяха започнали да го измъчват, щом като магията на танца под звездите беше разсеяна от шума и светлините вътре в кораба. Но нали Кейтлин го желаше така, както и той нея, каза си той, окачвайки табелката „Не ме безпокойте“ на вратата.

Отражението на луната във водата изпращаше меки отблясъци през илюминатора в тъмната му каюта и даваше възможност да се долови доверието в очите на Кейтлин.

— Би трябвало да ти кажа нещо — започна той с огромно усилие. — През цялата тази вечер — е, не съвсем през цялата... От момента, когато решихме да пийнем нещо преди вечеря... От мига, в който реших да правя любов с теб, всичко, което казвах или правех, бе част от моя план да те имам. — Той спря за малко, очаквайки, че тя ще избухне и ще затръшне вратата зад гърба си.

— Е, и? — зададе въпроса тя, отмятайки назад главата си, за да го погледне с недоумение. — Направих ли нещо, с което да променя решението ти?

Майк се намръщи.

— Ти май не разбираш, милинка. Всичко това е просто част от моята отегчителна необходимост да бъда водещ. Реших да те притежавам и — ето те тук.

Ъгълчетата на устата ѝ леко се извиха нагоре.

— Възхитителен си, знаеш ли?

Тази жена ще ме побърка, реши Майк.

— Какъв съм?

Тя го целуна по брадичката, след това прошепна:

— Аз може да съм лекомислена, Майк Харис, но не съм глупава. Знаем кога ме прелъстяват. — Обхващайки лицето му между дланите си, тя му се усмихна закачливо. — Как ти се струва?

На Майк му беше необходимо известно време, за да проумее смисъла на думите ѝ.

— Но кога? — най-сетне попита той. — Кога взе решение да си разменим ролите?

— Не съм разменила ролите — с внезапна сериозност каза Кейтлин. — Просто стигнах до заключението, че е глупаво да продължавам да се боря с чувствата, които изпитвам към теб. — Тя се усмихна отново и дръпна папийонката му, за да я развърже. — Колкото до това кога съм решила, не съм сигурна. Мисля, че стана някъде по времето между края на вечерята и разливането на шампанското.

Докато сваляше внимателно копчетата от яката му, Кейтлин се преструваше, че не забелязва шокирания поглед, с който я наблюдаваше Майк. Тя му бе казала истината. Не знаеше точно кога,

как и защо бе отстъпила пред завладяващото я желание да бъде близко до него по всякакъв възможен начин, без да се съобразява нито с бъдещето, нито с това дали са подходящи един за друг, нито с факта, че съвсем скоро двамата щяха да поемат различни житейски посоки. Единственото, което знаеше, бе, че ще съжалява непоправимо, ако не се отдаде на желанието си да стане част от него поне за малко. Тя можеше да се залъгва за много неща, но не биваше да се залъгва относно чувствата си към Майк. Поне не повече.

Пресегна се зад него и постави златните копчета върху шкафа, след което сложи ръцете си на гърдите му и плъзна длани под ризата. Устните ѝ потърсиха неговите.

Като току-що излязъл от някакъв транс, Майк обгърна с ръце главата и зарови пръсти в косата ѝ, отговаряйки на търсещите ѝ устни.

Самата Кейтлин ставаше все по-самоуверена. Започна да съблича ризата му. Не чувстваше никакъв свян, желаше го прекалено силно, за да изпитва каквато и да е срамежливост.

— Може би трябва да помогна — каза Майк с нисък глас, като се освободи от сакото си и го метна настрана.

— Може би помощта трябва да е взаимна — отвърна Кейтлин усмихната, развълнувана от дълбоката чувственост на Майк.

Събличаха се бавно, като се наслаждаваха на всеки момент, на всяко докосване и всяка целувка. Майк проследи с пръсти презрамките на роклята ѝ дотам, където те се завързваха отзад, и с едно рязко дръпване направи това, за което бе копнял през цялата вечер.

— Кейтлин, толкова си прекрасна — промълви той.

Внезапно той я грабна и я отнесе в леглото, полагайки я, сякаш беше някаква скъпоценност, а после се надвеси над нея, готов да я има само за себе си...

Майк никога не бе изпитвал подобен любовен екстаз. Никога не бе знаел колко сладко може да бъде едно отдаване. Никога не бе се доверявал в такава степен на някого.

После, докато отпочиваха мълчаливо в прегръдките си, Кейтлин и Майк бяха замислени и тревожни. Никой от тях не бе подготвен за поразителния ефект на това, което се бе случило между тях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейтлин шляпаше боса из стаята, облечена в кимоно, като се опитваше да не мисли много, докато затваряше куфарите си и ги изнасяше в коридора, откъдето трябваше да бъдат взети и събрани на едно място преди акостирането им на следващия ден. Същото правеше и Майк в своята стая, преди да се върне при нея и да прекара последната нощ в леглото ѝ.

Последната нощ ли, унесе се тя в мисли, невярваща. Ами вечерта? Ами изминалия ден?

Като сгъна един панталон и го постави в последната чанта, която ѝ предстоеше да подреди, Кейтлин се усмихна мрачно. Тя имаше точна представа как бе протекъл днешният ден. Двамата с Майк положиха много усилия да бъдат общителни и любезни с останалите пътници, без да издават взаимната си страст, но от време на време изчезваха в неговата или в нейната стая, за да се отдадат на следващото диво, необузвано сливане, като че ли искаха да наваксат изгубеното време — минало и бъдеще.

Нищо все още не е изгубено, повтаряше си тя, докато прибираше тоалетните си принадлежности и гримове.

Майк щеше да остане в Лондон няколко дни, както и тя. Разбира се, той щеше да е зает с медицинската конференция и щеше да отседне в елегантния хотел „Сент Джеймс Корт“, докато тя бе решила да спази първоначалния си план и да спи у Пам, така че нямаше да я има онази особена интимност на корабния живот, която да поддържа магията, но поне няма да се наложи да си кажат последно сбогом веднага щом „Кралица Елизабет II“ застане на пристан в Саутхемптън.

Кейтлин въздъхна тежко, разбирайки, че нямаше значение кога ще се раздели с Майк окончателно, щеше да ѝ се наложи да се изправи пред тази раздяла рано или късно, но знаеше също така, че тяхната близост ще направи и без това неприятната действителност още по-мъчителна.

Почуди се дали изобщо бе повярвала, че би могла да се измъкне незасегната от тази неотразима, но кратка любовна авантюра с Майк. Сега, когато бе познала топлината и силата на ръцете му, радостта да бъде негова, блаженството да заспива, усещайки дъха му върху кожата си, и трепета от събуждането, виждайки усмивката му, как щеше да продължава да живее?

Тя рязко изправи гърба си. Когато няма избор, човек просто върши това, което е необходимо.

А тя имаше ли?

Кейтлин тръсна глава, за да прогони глупавите си мисли. Даже и да е била толкова наивна, че да повярва в някаква дълготрайна връзка с Майк, той не бе дал повод за нищо подобно. Очевидно беше наясно, че техните личности и миогледи са твърде различни. В истинския живот те щяха непрекъснато да се разминават.

Във всеки случай, каза си твърдо Кейтлин, тя бе нетърпелива да поеме по предварително избрания от нея път. Щеше да седи под някой кестен по средата на зелена поляна и да се наслаждава на спокойната самота. Леля Пени обичаше Англия и бе пропуснала възможността да я посети, ето защо Кейтлин щеше да изпише много страници за хората, вилите и градините, за вкусните и ароматни корнски хлебчета и за силната английска бира, която се сервираше в опушените селски кръчмици.

Там беше и Оксфорд, паркът, където се бяха запознали родителите ѝ, когато майка ѝ бе посетила древния университетски град; малкото мостче в градската градина, на което Джон Грант бе направил предложение на Морийн Съливан, бе решил да се премести в нейния роден щат Уисконсин и да започне нов живот там; фонтаните с фантастични фигури, които бяха вдъхновението за безбройни снимки, карали Кейтлин да се смее неудържимо, когато беше малка. Тя винаги се бе удивявала, че родителите ѝ изглеждаха вечно млади и смешни, та правеха такива гротескни физиономии пред обектива.

Въздъхвайки отново, Кейтлин закопча чантата си и я изнесе в коридора — тъкмо навреме, за да види Майк, който идваше насреща ѝ. Той носеше само дипломатическото си куфарче и беше облечен в модния ленен костюм, който носеше, когато за пръв път го бе видяла. Пулсът ѝ се ускори и сладко–горчива радост се надигна в гърдите ѝ, докато го пропускаше покрай себе си.

— Вратовръзката ми е в джоба, а куфарчето ми е достатъчно голямо, за да побере най-важното — обясни той, като го остави и придърпа Кейтлин към себе си. — Останалият ми багаж вече е отнесен.

— А къде ти е домашният халат? — попита тя закачливо. — Ами пижамата?

Майк тихо се засмя.

— Боя се, че съм ги забравил — измърмори той, преди да покрие с устните си нейните.

Те се любиха през цялата нощ със страстна безразсъдност, дремваха съвсем за малко, след което се събуждаха и пак се любеха.

Утрото настъпи по-бързо, отколкото очакваше Кейтлин. Тя се притисна в Майк, като че ли можеше да се скрие поне още за малко, а той я държеше така, сякаш чувстваше същото.

— Кейтлин — започна той, като разсеяно я галеше. — Има нещо, което искам да ти кажа. Едно предложение, за което искам да помислиш. Няма да го обсъждаме сега. Само помисли върху него, а ще говорим по-късно.

Кейтлин вдигна главата си от гърдите му и го погледна озадачено. Дали щеше да ѝ изнесе лекцията, която бе премълчал успешно през времето, докато бяха заедно? Или щеше да обяснява причините, поради които се бе захванал с нея? Или пък щяха да последват строги съвети за това как да се присъедини към някоя туристическа група по пътя ѝ към Котсуълдз? Той бе невероятно мълчалив по този въпрос, като се има предвид първоначалната му реакция. Как ще издържи тя, ако той наистина се впусне в приказки за това колко глупаво постъпва и т.н., и т.н.? Би ли предпочела да не го е грижа за нея?

— Добре, докторе. Говори! — каза тя, сгушвайки се отново в него, защото това ѝ доставяше удоволствие.

— Знаеш, че предвиждам да летя обратно за Ню Йорк следващия вторник.

Кейтлин знаеше това твърде добре. След конференцията Майк щеше да прекарва времето си в обикаляне на различни британски клиники, след което щеше да се прибере у дома, обратно в своя нормален, грижливо подреден, свършен свят. Край на историята,

помисли си тя, изтръпвайки пред ужасното чувство на загуба, което изпълваше цялото ѝ същество.

— Ела с мен — каза той най-последно.

Кейтлин застина.

— Какво предлагаш?

— Точно това, което казах. Върни се с мен в Ню Йорк следващия вторник. Мисля, че се нуждаем от време, Кейтлин. Имаме нужда да се опознаем по-добре.

— Забрави ли, че изобщо не сме подходящи един за друг? — попита тя внимателно.

— А ти забрави ли, че те помолих само да помислиш по предложението ми? — рязко ѝ отвърна той. — Без да обсъждаме, помниш ли? Ти се съгласи и аз настоявам да удържиш на обещанието.

Кейтлин се изправи, шокирана и внезапно изплашена.

— Пускаш ми това и нареждаш да не се дискутира?

— Казах, че трябва да говорим по-късно. Да дадем възможност на идеята да покълне и да се доразвие.

И да пусне корени, помисли Кейтлин, а сърцето ѝ заби лудо. И да прикове Кейтлин Грант на едно място, докато Майк Харис ѝ се насити. А след това — самота, която тя не ще може да понесе.

— И каква ще бъде целта на завръщането ми заедно с теб? — отново внимателно попита тя, ровейки с пръсти в косата си. — Може би пробна... пробна... пробна връзка или нещо такова? Вече знаем как завършва това.

Майк я наблюдаваше с огромно задоволство. Реакцията ѝ съвпаднаше с неговите надежди. Освен това беше великолепна, каза си той, като обхождаше с поглед стройното ѝ тяло.

— Без дискусии! — Гласът му прозвуча решително.

— О, правилно — язвително каза Кейтлин, като грабна кимоното си и го облече. — Дискусията не е включена в програмата, а ние трябва стриктно да се придържаме към нея.

— Изплашена си — спокойно каза Майк. — Всичко, което искам, е заради теб — да преодолееш първоначалната си паника и след това да поговорим разумно за възможностите.

— Паника? Но аз не съм паникьосана!

Като кръстоса ръцете си зад главата, Майк се усмихна.

— Грешката е моя. А бих се закълел, че си. Треперещият глас, руменината, пълзяща по гърдите и гърлото, истинският страх в очите ти... Но понякога симптомите подвеждат. Може би ти си просто развълнувана. Вероятно ти харесва идеята да останеш с мен. Или пък си повече от сигурна, че аз съм онзи, заради когото нещата ще свършат зле. И вероятно именно това те плаши най-много от всичко. Повечето хора обичат да живеят по познатия начин, независимо че той примерно не е най-добрият. Мисля, че ти така си свикнала със самотата, че не си уверена, че можеш да живееш без нея. Така че подреждаш съществуването си единствено в смисъл да си добре и да си сама — изключвайки, разбира се, привързаността ти към леля Пени, която между другото представлява допълнително затруднение. Било от благодарност или чувство на вина, било от истинска привързаност, ти емоционално изцяло си се отдала на твоята леля, Кейтлин. Ето защо очакваш да чуеш нейното мнение — дали няма да каже, че грешиш, като се отказваш от независимостта си, за да дадеш шанс на мен. На нас двамата.

Кейтлин го погледна гневно.

— Нали настояваше да не се обсъжда нищо? Това ли наричаш без дискусии?

— Извинявай — засмя се Майк. — Увлякох се.

Кейтлин стисна зъби и се опита мислено да се върне към онова, което беше казал Майк.

— Ще взема един душ — изведнъж каза тя.

— А компания не искаш ли? — извика той, след като беше влязла в банята.

Страните на Кейтлин пламнаха при спомена за последния път под душа — тогава бяха двамата с Майк. Нищо чудно, той смяташе, че тя ще го следва навсякъде като някакво ремарке. През последните тридесет необикновени часа бе вършила всичко, което той бе пожелал, и на всичко отгоре тя самата бе инициатор на няколко безсрамни идеи!

Тя затръшна вратата на банята и я заключи. Силният смях на Майк обаче я подразни още повече и тя пусна душа с мощна струя, за да го заличи от съзнанието си.

Кейтлин искрено се надяваше да прогони своите вътрешни гласове, които безмилостно я изпълваха със съмнения и объркване.

Майк престана да се смее веднага щом разбра, че Кейтлин вече не го чува и въздъхна с облекчение.

Толкова се бе тревожил, че е разбрал Кейтлин неправилно, че тя ще реагира по друг начин. Ако спокойно и трезво му бе отказала да се прибере в Ню Йорк с него или ако тихо и кротко бе приела забраната му да се дискутира случаят, то тогава той би бил сигурен, че чувствата ѝ към него не са чак толкова силни. Би бил сигурен в същото и ако тя бе приела вълата му покана с готовност.

Внезапното ѝ изригване и бягство бяха красноречиво доказателство за това, което той искаше да знае — Кейтлин изпитваше към него нещо много повече, отколкото ѝ се искаше на нея самата. Отколкото се осмеляваше. Предложението му я бе съкрушило.

Това, което трябваше да направи сега, бе да превъзмогне всички пречки, които тя в момента измисляше и след малко щеше да му изтъкне. И тогава...

— О, не! — изведнъж долетя гласът ѝ от банята.

Той моментално скочи от леглото.

— Какво има? — извика Майк. — Кейтлин, добре ли си?

Чу как душът спря и после Кейтлин започна да сипе порой от цветисти ругатни, каквито никога не бе предполагал, че знае.

— Миличка, какво става там? — настояваше да научи той, натискайки дръжката на вратата. — Божичко, да не си се попарила, Кейтлин?

В този момент вратата се отвори и тя застана на прага, като го гледаше втренчено, а водата се стичаше от косата надолу по голото ѝ тяло.

— Шампоанът ми! Няма го! Майк премигна недоумяващо.

— Шампоанът? — повтори той, безкрайно ядосан, че го бе изплашила така за нищо. — Създаваш целия този шум заради един шампоан? И да крещиш така? Ами използвай моя, сега ще го извадя от куфарчето.

— Ти не разбираш — почти изплака тя. — Току-що си спомних, че сложих шампоана си в чантата още снощи!

Майк кимна с глава, като в същото време наистина се мъчеше да проумее смисъла.

— Добре, добре, ще го вземем оттам. Къде е тя?

Кейтлин безпомощно завъртя глава.

— Снощи я изнесох в коридора. Би ли... би ли погледнал навън да видиш дали е там?

Майк грабна две хавлиени кърпи, уви едната около Кейтлин, а другата около себе си, като не можеше да се начуди защо от такава дреболия тя прави голям проблем.

Открехна леко вратата на стаята, колкото да надзърне в коридора, после я затвори и се върна при Кейтлин.

— Няма я.

— Има ли някакъв начин да си я взема обратно?

— Не и според стюарда на моята стая — отговори Майк навъсено. — Веднъж вече отнесени, чантите не се връщат, докато не слязат пътниците от борда. — В главата му започна да се оформя ужасна мисъл. — Кейтлин, да не би да искаш да кажеш... Сложила си всичко... Скъпа? Наистина ли?

Кейтлин кимна обезкуражено.

— Абсолютно всичко! — Очите ѝ бяха огромни. — Дори и обувките. Толкова се безпокоях да не забравя да опаковам нещата си навреме и да ги подреда добре, а и исках да отделя дрехите, които ще оставя при Пам, от тези, които ще взема със себе си, когато тръгна на обиколка... че пропуснах да сложа настрана облеклото си за днешния ден. Майк, освен кимоното... — Тя тръсна глава отчаяно, а очите ѝ гледаха все така невярващо. — Боже мили, никога не съм и помисляла, че може да се случи, но в момента аз наистина нямам какво да облека!

Майк я гледа втренчено известно време, след което започна да се кикоти. После изведнъж избухна в бурен и заразителен смях. Той сграбчи Кейтлин и я притисна до себе си.

— Радвам се, че го намираш за толкова смешно — промърмори обидено през рамото му, въпреки че и самата тя виждаше чистия хумор в ситуацията.

— Мила, ей сега ще взема един душ, ще се облека и ще отида до някой магазин да ти купя нещо — каза Майк весело. — Мисля, че видях хубави костюми и дори някакви леки обувки от плат. Те ще свършат работа, докато слезем от кораба и прибереш обратно куфарите си. Става ли?

Кейтлин въздъхна дълбоко, като се чудеше какво ли, по дяволите, щеше да прави, ако Майк не беше до нея, за да я измъкне от тази каша.

— И още нещо, миличка, как очакваш от мен да съм спокоен за теб, когато правиш такива работи? — Той продължаваше да се смее сърдечно.

Кейтлин застана неподвижна.

— Това ли е причината, поради която желаете да се върна с теб в Ню Йорк? Защото мислиш, че съм такъв идиот, че няма да мога да се оправя сама?

Майк трепна, а смехът му се стопи. Как можа точно сега да направи такава тактическа грешка?

— Не, не е заради това. Вече знаеш защо, казал съм ти. — Той говореше спокойно. — Но трябва да призная, че ти ме караш да изпитвам нужда да се грижа за теб, Кейтлин.

Кейтлин не можеше да отрече, че тази склонност у Майк ѝ харесва, но това не бе достатъчно. Внезапно тя разбра, че само едно нещо ще бъде достатъчно. Едно кратко, но жизненоважно изявление. А Майк все още не бе го направил.

Смешно, помисли си тя. Как можеше да се надява да чуе думите, преди да е променила своите планове? Та тя се държеше като романтична хлапачка.

И все пак копнееше да чуе тези думи от него сега. И те да бъдат истински. *Обичам те, Кейтлин. Не мога да те оставя да си отидеш.* Даже и ако Майк трябваше да се отдръпне по-късно, то тя имаше нужда от него, за да повярва в този момент, че той наистина я обича. Защото тя го обичаше. Нищо, че той олицетворяваше всичко онова, от което бе бягала години наред и с което вероятно трудно щеше да свикне — ред, постоянство, практичност. Просто го обичаше и това не бе в никакъв случай морска авантюра, която щеше да приключи, щом стъпят на суша.

— Предлагам да се изкъпеш преди мен, в противен случай ще загубим време — каза тя.

— Добра идея — отвърна Майк, като я целуна силно по челото и тогава я пусна.

Той знаеше, че е изгубил доста позиции с безгрижните си закачки. Чудно му беше дали съществува начин да си ги възвърне. За съжаление, при всичките му прозрения относно онова, което караше Кейтлин да се сърди, той все още се чувстваше като самомнителен тип в сравнение с нейния очарователен, но вбесяващ женски ум.

След като разбра, че магазините са затворени, Майк отиде при бордовия домакин.

— Знам, че е трудно да си представите, че човек може да е така разсеян, Колин — каза той, след като обясни какво се бе случило, — но госпожица Грант всъщност е много умна жена.

— Изобщо не е трудно за вярване — каза Колин Милър добродушно. — Неща от този род се случват често. За съжаление чантата на госпожица Грант е една от хилядите в багажното отделение. Може би ако помоли някоя от каютните стюардеси, те винаги имат нещо подръка, ще успее да дочака освобождаването на багажа си.

— Стюардесата действително ѝ предложи, но Кейтлин е твърде висока — отбеляза Майк. — Ако такива неща са обичайни, то тогава сигурно има и изход за излизане от положението — каза той любезно, но настоятелно. — Още повече, когато се касае за пасажер като Кейтлин, която в труден момент помогна на вашите хора, замествайки една от манекенките в модното ревю.

Нещо сякаш проблесна в главата на домакина.

— О, за тази госпожица Грант ли става дума? Разбира се! Трябваше да се сетя по името. Доста необичайно е — имам предвид участието на Кейтлин не само в ревюто, но и присъствието ѝ на кораба. Преди още да ни свърши тази услуга, ние бяхме инструктирани да се грижим добре за нея. Изглежда, че някой, навярно рекламният отдел, е изпратил в нашия офис за обществени връзки някаква изрезка от вестник — един доста добре написан материал, в който госпожица Грант бе описала колко отдавна мечтае да извърши пътешествие на борда на „Кралица Елизабет II“ и как скоро тази нейна мечта вероятно ще се сбъдне. Естествено там тя обещава и продължение за това дали пътуването е оправдало надеждите ѝ. Боже мой, но ние трябва да направим наистина нещо за тази дама. Нека да се обадя по телефона, може би ще намеря някоя от продавачките в магазина.

„Да се обадя по телефона“, повтори си Майк и изведнъж осъзна, че от онзи ден не му бе дошло наум дори да се опита да се свърже с клиниката, не бе се почувствал притеснен от липсата на контакт със сушата, откакто Кейтлин бе завладяла съзнанието му. Невероятно.

Половин час по-късно Майк се върна в стаята на Кейтлин с голям пакет от спортния магазин.

Радостта ѝ беше огромна, което го накара да се чувства като герой. А това чувство му харесваше.

Настанявайки се в креслото, Майк с удоволствие наблюдаваше как Кейтлин пробва костюма в зелено и бяло и белите еспадрили, които ѝ беше купил.

— Можеш да считаш, че заслугата за това е напълно твоя — каза той скромно, като ѝ разказа за разговора си с бордовия домакин.

Кейтлин бе изненадана.

— Как може да е повлиял материал от някакъв малък седмичник? Чувала съм колко могъща е пресата, но това е просто смешно. — Тя се замисли за момент, после се засмя. — Сигурно леля Пени е изпратила изрезката до офиса на компанията. Това е точно в неин стил. Но не мога да си представя, че именно то ме е привилегировало. — Тя се усмихна загадъчно и реши да направи едно признание. — Ще ти доверя нещо. През цялото време бях любопитна да узная причината, ала ме беше страх да попитам, за да не би някой да се сети, че е станала грешка и аз да се озова в първоначалната си каюта, а тогава вече нямаше да има малки интимни вечери с един много секси доктор.

На Майк му се прииска да имаше още малко време, за да се любят отново. Когато Кейтлин произнесе последната реплика, цялото му същество пламна. Точно тогава той реши, че на всяка цена трябва да я убеди да се върне с него в Щатите.

— Ако си готова, да тръгваме към ресторанта и за последен път да закусим заедно на нашата маса — каза той бодро. — При тази нужда от калории...

Кейтлин прихна, въпреки болката, която изпита от думите на Майк. За последен път, помисли си тя. Нещата приближаваха своя край твърде бързо. Нима нямаше начин да се забавят малко? Кейтлин Грант е голямо момиче, каза си тя. Бе изживяла един любовен роман на кораб, но сега пътешествието свършваше. Самосъжалението не бе разрешено.

— Между другото — каза тя небрежно, пресягайки се да вземе портмонето си — колко ти дължа за дрехите?

Майк хвърли недоволен поглед към портмонето. Трябваше ли тази жена да е толкова независима?

— Повече, отколкото притежаваш в брой или в чекове — отговори той и се протегна да я хване за китката, придърпвайки я да седне в скута му.

Тя пребледня.

— Господи, да не си направил покупката от някой дизайнерски бутик? — Не мислеше, че е така, но...

— Не се притеснявай за тоалета — прекъсна мислите ѝ Майк. — Това, което ми дължиш, няма нищо общо с парите. Ти преобърна живота ми изцяло, Кейтлин Грант. Направи на сол моята петгодишна програма. Отне ми съня, принуди ме да се замисля за цялостния ми начин на съществуване, напълно разстрои душевния ми мир. Затова сега ми дължиш една сделка.

Кейтлин се намръщи.

— Каква сделка?

— Ще ти обясня по-късно — каза Майк. След това обхвана с ръце главата на Кейтлин, придърпа я към себе си, подарявайки ѝ една продължителна страстна целувка, която не ѝ позволи да започне да спори.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Истински конвой от буксирни лодки заприижда към „Кралица Елизабет II“, когато корабът наближи пристанище Саутхемптън. Кейтлин и Майк се облегнаха на перилата на палубата и загледаха прехласнати как малките съдове направляват гигантския кораб до определеното му място на кея.

— Приличат на кутренца, които обикалят слон подхвърли Кейтлин със смях, след което, за своя собствена изненада и без никаква връзка с казаното, добави: — Не мога да си позволя да живея в Ню Йорк.

Майк сдържа усмивката си.

— Би могла да останеш при мен за известно време, нали?

Кейтлин задържа погледа си върху него.

— Познаваш ме от пет дни и искаш да живея при теб?

— Да останеш при мен — поясни Майк. — Има разлика. — Дори и като го каза, той знаеше, че постъпва безразсъдно, отправяйки тази покана. А безразсъдството беше поредното отстъпление от неговото собствено „аз“. Как ли щеше да свърши? Защо не можеше да спре да мисли за това, че Кейтлин няма да допусне да бъде толкова зависима от него? — Толкова ли страшно ще бъде, ако си моя гостенка? А и кой казва, че не можеш да си го позволиш? Би могла да създадеш страхотен бизнес за отрицателно време с твоите специфични интереси и умения.

Кейтлин смръщи вежди.

— Какви по-точно?

— Способността ти да помагаш на по-възрастните жени да изглеждат и да се чувстват добре. Няма да има нищо лошо, ако сформираш курсове или частни консултации и вземаш хонорар. Притежаваш и талант, за да издаваш някакъв бюлетин, който ще ти помогне да спечелиш доверието на клиентите. В случай че изпиташ вина за това, че получаваш твърде много пари, мога да те насоча към няколко места, където ще можеш да успокоиш съвестта си чрез

доброволен труд. Но за да започнеш, трябва да получиш някои обяснения, свързани с работата ти, от нашата клиника, както и от някои специалисти по пластична хирургия, които познавам. Здравето и добрият външен вид вървят ръка за ръка, Кейтлин. А ти ще извършваш много важни услуги.

— И ще трябва да бъде зависима изцяло от постоянния стремеж към някакъв успех — подхвърли Кейтлин, без да се замисли, въпреки че не можеше да отрече, че идеята на Майк я заинтригува.

— Аз например не гоня успеха — отбеляза Майк. — Поне не се стремя към него. Просто върша това, което ми се струва, че е от значение, а успехът идва сам. Не е ли време да спреш да бъдеш страничен наблюдател, при положение че съществува крещяща нужда и огромно търсене на нещо, което ти обичаш да правиш? — Той поспря за момент, след което се реши да каже и останалото: — Не е ли време вече да престанеш с този авантюристичен живот, който леля Пени не може повече да води, и да започнеш свой собствен?

Кейтлин остана мълчалива.

Накрая Майк беше принуден да наруши тишината.

— Ако не съм прав, миличка, кажи. Но не мисля, че е така.

Кейтлин много добре знаеше, че е прав. И въпреки това не можеше току-така да се откаже от всичко, което в продължение на години бе считана за важно.

— Колко дълго ще трае тази идилия? — попита тя. — Какво ще стане, ако ми хареса да бъда твоя гостенка, а ти след няколко дни решиш, че съм ти омръзнала?

Доволен, че тя започваше да разсъждава по предложението му, Майк избухна в смях и поклати глава.

— В случай че стигна дотам, ще помоля някой от клиничните психиатри да ме прегледа. Да ми омръзнеш след няколко дни? Няма такова нещо. Нито след няколко седмици, нито след месеци, нито... — Внезапно спря, преди да е добавил и „за цял живот“. Може би наистина трябва да говоря с някой от своите психиатри, помисли си Майк.

От друга страна, той като че ли за пръв път в живота си разсъждаваше трезво. Може би откриваше, че дълбоко в него съществува зрънце вяра в бъдещето, както и в собствения му разум. Може би нямаше повече нужда от своите петгодишни програми.

— Виж, знам, че може да ти се стори странно, че точно аз бих направил такова... прибързано нещо... като да помоля една жена, която едва познавам, да зареже всичко и просто да дойде с мен у дома. Самият аз трудно бих го повярвал. Но ако погледнеш по-отблизо, ще видиш, че не съм чак толкова безхарактерен, както изглеждам.

— Разбира се, че си — каза Кейтлин, без да си направи труда да го изслуша, въпреки че копнееше да му повярва. — Все още си под влияние на пътуването с кораба. Това е причината да си толкова... — тя се усмихна — ... толкова прибързан.

— Да, все още съм омаян, но не корабът е чародейт — каза сериозно Майк, не обръщайки внимание на закачката на Кейтлин. Той я прегърна и каза тихо: — Слушай, милинка, преди известно време споменах за сделка. Тази, която ми дължиш. Ето и твоето участие в нея — да останеш с мен тази седмица в Лондон, вместо да отиваш у приятелката си.

— Говорили сме за това — каза Кейтлин, полагайки усилия да не се поддаде. — Ти ще си зает с конференцията, нали така каза.

Майк се усмихна лукаво.

— Добре, истина е, че ще съм много ангажиран. Но поне можем да бъдем заедно, когато се случи да се измъкна.

— И да те изморявам още повече — не се сдържа да подхвърли Кейтлин, въпреки че чувстваше как започва да се предава. Като се противопоставяше на желанието на Майк, тя усещаше, че губи. А може би печелеше. Не знаеше точно.

Майк докосна с устни нейните. Това бе ласка, пропита с чувственост и нежност.

— Изтощи ме — промълви той. — Изтощи и двама ни. Какво лошо има в това, Кейтлин? — И добави с умишлено предизвикателство: — Не ти ли се иска да преживееш едно истинско приключение?

Кейтлин се отпусна в обятията му.

— Отвратителен си, Майк Харис.

Майк се засмя и я прегърна.

— Това означава, че ще останеш при мен тази седмица, нали?

Застанала до едно място, където продаваха риба и пържени картофи, недалеч от Лондонския театър, Кейтлин помахаша с ръка, когато видя как Памела Дженингс тича срещу нея, облечена необичайно официално в бяла плисирана пола и моркосин ленен блейзер.

— Не ти ли се струва, че този прекрасен ден е поръчан специално в твоя чест? — каза Пам, като протегна ръце към Кейтлин и я прегърна. — Без проблеми ли намери мястото?

— Фасулска работа — отвърна Кейтлин, смеейки се с истинско удоволствие. Пам беше руса, синеока, много красива и представляваше живо доказателство за пословичния външен вид на англичанката. Освен това беше човекът, към когото Кейтлин бе особено привързана. — Ти ме познаваш достатъчно и не си губи времето да ми обясняваш кое е на север и кое е на запад, а просто ми даде инструкции на понятен за мен език.

— Чудесно! — каза Пам, докато отиваха към един малък ресторант. — Гордея се с теб. Ама честно, не се ли изгуби поне веднъж?

— Е, имаше нещо такова — призна си Кейтлин през смях. — Заблудих се в един от магазините на „Либърти“ и излязох през погрешен изход, но помолих един полицаи да ми посочи пътя за Паладиума, след което всичко беше наред.

— Седни на някоя маса — каза Пам. — Аз ще отида да донеса нещо.

Кейтлин откри свободна маса и се отпусна на стола, безкрайно доволна, че може най-сетне да откъдне след такава тежка сутрин — след два тежки дни впрочем. Беше запълнила дните си с достатъчно занимания, за да прогони тревожните мисли.

— Съжалявам, че бях толкова заета през тази седмица — каза Пам, завръщайки се с табла, върху която имаше филе от риба и пържени картофи. — Представи си, вече си в Лондон, а нямахме възможност да се видим толкова дълго време. Е, казвай, миличко, какво ѝ се иска на моята любима янки да прави тези дни?

— Нека да започнем първо с теб — каза Кейтлин, която още не беше готова да говори за Майк и за неудобния избор, пред който беше изправена.

Пам с охота започна да разказва за новата си работа в една банка, с язвителен хумор говори за своя интимен живот, който почти

липсваше. Тя сподели, че копнее да види отново димната мъгла на Лос Анджелис. Ала неизбежният момент настъпи и тя смени темата.

— А сега за теб. Какво означава този разкош — пътуваш в първа класа на борда на „Кралица Елизабет II“ и отсядаш в хотел като „Сент Джеймс“?

— Не знам — искрено призна Кейтлин. — Направо съм онемяла. Дали наистина има хора, за които това е нормален начин на съществуване?

Пам се усмихна и повдигна стройните си рамене по същия начин, както правеше и Кейтлин.

— Откъде да знам, миличко. Нямам представа. Но съм сигурна, че не си за оплакване. Уверявам те, едно огромно легло в хотел „Сент Джеймс“, споделено с мъж, е много по-удобно и определено заслужаващо повече внимание, отколкото самостоятелната кушетка в моя апартамент.

— О, изобщо не се оплаквам. Всичко беше превъзходно. Но... — Кейтлин въздъхна. — Истината е, че се влюбих безнадеждно в един невероятен мъж.

Пам тревожно смръщи челото си.

— О, бедничката. А винаги си била толкова предпазлива! Но слушай, случва се. На практика всяка жена в даден момент е попадала на семеен мъж. Най-доброто нещо в случая е незабавно да скъсаш с него. В края на краищата кушетката ми вкъщи не е чак толкова лоша.

Кейтлин поклати глава.

— Не, не е това. Той не е женен.

— Тогава какво? Каза, че е лекар, а не някой наркбос или търговец на незаконно оръжие, нали?

— Да, лекар е — каза Кейтлин със смях. — И днес сутринта изнесе лекция на един международен симпозиум на медиците. — Тя погледна часовника си. — Трябва вече да е свършил. Опитах се да се свържа с него преди малко, за да чуя как е минало, но още не се беше прибрал.

— Какъв е тогава твоят проблем? — настояваше Пам. — Нима този неангажиран и международно признат медик е нехаен по отношение на теб?

Кейтлин отново въздъхна.

— Не знам, не съм сигурна. Е, разбира се, че го е грижа за мен. Нали той ме помоли да остана при него в Щатите. Но не ми е казал, че ме обича.

— Боже, какъв мръсник! А го познаваш от една седмица!

Кейтлин се усмихна сладко.

— Сега нямам нужда от английското ти чувство за хумор, Памела.

— А аз нямам нужда от твоите хитрости, Кейтлин. Винаги си се страхувала, да не би да се увлечеш по някого. Ужасявала си се само при мисълта, че може някога да се отречеш от тъпото си обещание да останеш стара мома за цял живот. Между другото как е леля Пени?

Непоправими са, помисли си Кейтлин за Пам и Майк, които по еднакъв начин говореха за едни и същи неща.

— Не съм употребявала думата „стара мома“ — меко възрази тя. — Казвала съм само, че считам женитбата за прехвалено и остаряло нещо. А здравето на леля Пени би могло да е и по-добро, но тя самата е весела и бодра, както винаги. Това беше странно съпоставяне.

— Кое?

— Обещанието ми да остана стара мома и здравето на леля ми.

Пам помълча, преди да продължи.

— И ти не виждаш връзката?

— Имаш предвид, че леля Пени никога не се е омъжила?

— Налага ли се отново да ти обяснявам? — попита Пам с пресилено раздражение. — Добре, чуй ме. Ти безкрайно боготвориш леля си, и то с основание. Но си спомням, че когато слушах историите за нейните подвизи, аз имах чувството, че ти би желала да си Пенелоп Съливан. И вярвам, че години наред си живяла с чувството за вина за това, че тя е трябвало да дойде и да се грижи за теб.

Вина, помисли си Кейтлин, спомняйки си, че Майк бе употребил същата дума.

— Леля Пени никога не ме е карала да се чувствам виновна — тихо възрази тя.

— Не съм казала такова нещо. Ти просто сама стигна до това заключение. Знаеш ли, децата обикновено разсъждават по този начин. Но са длъжни да го израстат по-късно. — Неочаквано Пам тръсна глава, разлюлявайки дългите си руси коси. — Каква нещастна досадница съм! Да се нахвърлям така върху теб, когато не сме се

виждали повече от година. Но се тревожа, скъпа. Искам ти да си щастлива, а изглежда, че си попаднала точно на истински мъж. Каж ми какво представлява?

Въпреки че познаваше доброто сърце на Пам и нейните искрени чувства, Кейтлин бе изтърпяла достатъчно. Истински мъж ли? Тя се поддаде на изкушението да поразкраси малко портрета му пред приятелката си. Изпитваше нуждата да ѝ го върне.

— Ами намирам, че Майкъл е привлекателен — каза тя, като придоби глуповато изражение и се престори, че се напъва да измисли какво точно е привлекателното у него. — Първо, той е много добър човек. Нежен е, сговорчив, никога не ми създава тревоги. Наистина, Пам, той е като сладко малко... гальовно кученце! Е, трябва да призная, че би изглеждал по-добре, ако леко коригира носа си, а и се надявам да го убедя да престане да сресва онези два кичура от едното към другото ухо така, сякаш могат да покрият очарователното му лъскаво теме. — Тя спря за секунда, за да се наслади на полуразочарованата, но любезна усмивка на Пам, а после продължи с повече жестокост от всякога: — Но знаеш ли, най-удивителното е, че успях да преодолея онзи глупав предразсъдък, че мъжът трябва да е по-висок или поне колкото мен. Толкова уютно се чувствам, като подпра брадичката си на темето на моя любим, докато танцуваме в захлас... — Тя изненадано погледна към Пам, която премигна няколко пъти, а Кейтлин реши да се позабавлява още и изкриви лицето си в обидена гримаса.

Ала Пам вече не я слушаше. Тя бе отправила взор към входната врата.

— Можеш да си запазиш скъпото докторче с привлекателната външност, милинка. Аз предпочитам този тук.

Кейтлин се обърна и се стъписа.

— Майк! Какво правиш тук?

— Майк? — повтори Пам. — Също като твоя Майк? Каж ми, че не е така. Моля те. Трябва да има някаква справедливост на този свят.

Майк бегло ѝ се усмихна, след което сияещ се обърна към Кейтлин.

— Един от лекторите не дойде, така че аз минах по-рано и свърших преди един час. Свободен съм, мила. Претърсих всяко кътче, докато те открия. Напътствията, които ми даде, бяха точни, но

необикновени. Защо не ми каза простичко: Завий на север по „Риджънт“, след това на изток... — Той спря, осъзнавайки, че жената до Кейтлин се залива от смях. — Извинете. Прекъснах ви.

— О, продължавайте нататък, скъпи — отвърна Пам с нетърпение, като не спираше да се кикоти. — Искате ли малко риба с пържени картофи?

— Добре ли ги правят тук? — попита Майк.

— Направо са чудесни — увери го Пам. — Но е на самообслужване.

Майк отправи въпросителен поглед към Кейтлин.

— Наистина не ми се ще да се натрапвам. Просто не желяех да те изгубя за целия следобед в някоя съмнителна художествена галерия.

— Въобще не се натрапваш — каза Кейтлин. — Пам се интересуваше от теб. Сега вече може да получи информация от първа ръка.

Но не съвсем отблизо, добави тя наум, след като ги представи един на друг.

— Тъкмо Кейтлин екзалтирано разказваше колко невероятно, колко безумно прекрасен сте — усмихнато каза Пам. — И въпреки всичко ви е подценила.

Майк се засмя смутено и се запъти към касата.

— Нямам време да бъда дипломатична — каза Пам в мига, в който Майк се отдалечи и не можеше да чуе. — Така че, моля те, постарай се да проумееш, че това, което ще ти кажа, е продиктувано от искрена любов и приятелство. Време е да пораснеш, мила Кейтлин. Ако позволиш на този наистина изключителен мъж да си отиде от теб само заради някакви бог знае какви страхове и задръжки, останали от детството ти, ти ще си една проклета малка глупачка и някой ще трябва да ти налее мозък в главата. А сега имам намерение да разкажа на Майк всичко, което чух от теб. — Без да обръща внимание на стъписаното изражение на Кейтлин, Пам прие артистично ядосан вид, примесен с подигравка. — Брадичката ти, подпряна нежно на върха на леко плешивото му теме?! Ей, искам да ти кажа нещо: аз лично нямам нищо против да поставя моята брадичка върху тази глава. Това извиква във въображението възхитителни картини всъщност...

— Ръцете долу! — каза Кейтлин полушеговито, след като се съвзе от шока. — Брадичката също.

Пам направи уплашена физиономия, но когато Майк се върна, беше отново в добро настроение.

Кейтлин се влюби още повече в Майк по време на обед. Свикнала да обсъжда с Пам, понякога по доста безцеремонен начин, своите любовни срещи и флиртове, сега тя просто се развесели пред очевидния факт, че Майк дори не си даде сметка, че Памела Дженингс — иначе лоялна приятелка, която в никакъв случай не би отвърнала на флирта умишлено, практически не можеше да устои на неговата мъжественост. Той беше приятелски настроен. Нищо повече.

Внезапно Кейтлин си спомни нещо. Майк ѝ беше казал, че не възнамерява да бъде собственост на никоя жена. Но и никога не би бил мошеник. Когато се хванеше с една жена, не би се занимавал с някоя друга.

Кейтлин се питаше сериозно ли се бе хванал с нея. Беше ли възможно само след една седмица познанство да бъде сериозен за таква нещо?

И което беше по-важно, можеше ли тя да бъде сериозна?

— Аз наистина трябва да изчезвам — каза Пам неочаквано. — Бихме могли да прекараме уикенда заедно. Позвънете ми или ако се намирате някъде в близост до нас, просто отскачете и... — Сините ѝ очи затанцуваха, когато се спряха върху Майк, а дяволитата усмивка разкри очарователните ѝ трапчинки. — И ме събудете с чукане.

Кейтлин притисна длани към очите си и поклати отчаяно глава, след като приятелката ѝ тръгна към изхода и помахала невинно с ръка, преди да излезе.

— Мисля, че това е английски израз — каза Майк, надявайки се, че не е причинил разпра между двете жени. — Не означава ли всъщност да почукаме на вратата ѝ?

— Пам е непоправима шегобийка — отвърна Кейтлин, като се смееше. — Тя живя в Щатите достатъчно дълго, за да знае как да употребява тази фраза пред един американец.

— Надявам се, не си разстроена от това. Тя само се шегуваше.

— Как мога да съм разстроена? — попита меко Кейтлин. — Когато изведнъж се оказвам изправена пред изключителен следобед с теб, когато си положил толкова труд, за да ме откриеш... — Тя се намръщи. — Но чакай да помисля... След като написах указанията за

срещата ми с Пам тук, аз скъсах листа от бележника и го взех с мен. Как си могъл да ги следваш, когато не си ги имал?

Майк се ухили самодоволно.

— Ако не бях станал лекар, щях да уча за детектив и щях да бъде следващият Сам Спейд. Тайната се крие в стария номер с отбелязването. Това, което си написала, се беше отпечатало върху долната страница на бележника.

Кейтлин се загледа продължително в него. Явно той бе положил повече усилия да я намери, отколкото тя предполагаше. Може би тя самата трябваше да влезе в ролята на детектив и обективно да погледне на доказателството, което Майк ѝ предлагаше, като ключ за чувствата му към нея. Не би ли могла да стигне до някакво заключение относно това, доколкото той я харесва в крайна сметка? Нима наистина само думите бяха от значение, когато делата говореха толкова красноречиво?

— Хайде да се разходим към местата, описани в романите за Шерлок Холмс — каза тя разсеяно, усещайки, че твърде дълго е мълчала.

— Какво всъщност се крие зад тези твои зелени очи? — попита той, не можейки да устои на изражението на Кейтлин, което заплашваше чувството му за благоприличие и го теглеше към решението да я грабне, да я отнесе до най-близкото такси и да я отведе в хотелската стая. — Чакай да помисля — имитирайки я, гласно каза той. — Това не е лоша идея.

— Кое не е лоша идея? — попита Кейтлин, като внезапно застана нащрек, долавяйки приятната „опасност“, която се излъчваше от Майк. — Няма ли да се разходим?

Той се изправи.

— В известен смисъл — отговори той тихо, подавайки ѝ ръка.

Кейтлин я пое и от чувствената тръпка, която я разтърси, разбра, че нямаше да се отправят към Бейкър стрийт. Беше близко до ума.

Тя лежеше, сгусена до него в леглото, с глава върху рамото му. Почти се стресна, като чу гласа му.

— Ето плана — каза той тихо, но твърдо.

Кейтлин леко се изсмя.

— Петгодишен ли е? — подразни го тя.

— По дяволите, не! — престорено изруга Майк. — Отказах се от тях още когато те видях на вълнолома в Ню Йорк, преди да знам как ще се развият нещата. Не, този план ще е само двуседмичен. Той е нашата сделка. Ако си спомняш, все още не съм споменал за моето участие в нея.

Сделки, помисли си Кейтлин, като че ли сделките имаха нещо общо с онова, което тя чувстваше към този мъж. Но беше любопитна.

— Казвай тогава.

— Ако не възразяваш, ще те придружа до Котсуълдз. Само за една седмица, ала се надявам, че до края ще си преодоляла нежеланието да се върнеш с мен в Щатите.

Кейтлин тъкмо щеше да се притисне към рамото му, когато думите му я накараха да застине.

— Веднъж завинаги се отричам от всичко, което съм ти казала. Никога повече няма да те обвинявам за това, че умееш да предвиждаш нещата. А сега кажи ми просто какво предлагаш?

Майк се усмихна и спокойно повтори казаното от него.

— Не е нужно да правиш всичко това заради мен — протестира Кейтлин, въпреки че се чувстваше поласкана. Повдигна се леко, подпря се на една ръка и го погледна усмихната. — Оценявам жеста, но не е необходимо.

— Необходимо е — каза Майк и се протегна да я погали.

— Искам да докажа както на теб, така и на себе си, че мога да бъда гъвкав, че мога да се съобразявам с обстоятелствата, били те и не дотам благоприятни.

— Казах ти, че съжалявам, че направих този гаф — каза Кейтлин, като го погледна недоволно.

— А аз не. Радвам се, че стана така. Ти беше права. И самият факт, че съм хлътнал по теб, говори, че има някои страни у мен, които съм потискал несъзнателно, а ти ми ги показа. Искам да науча повече за английската природа, Кейтлин. Искам да науча повече за себе си, за теб, за нас двамата. — Той се засмя закачливо. — И все пак продължавам да мисля, че ще затънеш в някое тресавище, ако не съм аз да ти показвам правия път.

Кейтлин го погледна и избухна в смях.

— Сигурно си прав. Но какво ще стане с клиниката?

— Обадох се на Дейв — отвърна Майк с хитра усмивка. — Той е доволен, че най-после съм си дал малко отпуски. Там всичко върви гладко и без мен, дори най-капризните ми пациенти се разбират чудесно с моя заместник. Изглежда, наистина не съм толкова необходим.

— За мен си — каза Кейтлин нежно. — Обичам те, Майк.

Той се вгледа в нея и накрая каза:

— Аз също те обичам, Кейтлин.

Кейтлин премигна.

— Наистина ли?

— Разбира се. Мислиш ли, че един мъж ще се промени коренно заради една жена, ако не я обича?

Тя коленичи на леглото, а очите ѝ искряха гневно.

— Защо не ми го каза по-рано? Знаеш ли как жадувах да чуя тези думи от теб? Да не би да си от онези мъже, които смятат, че думите не струват нищо, че не са нужни? Но те са, Майк Харис! Думите са изключително важни!

Майк протегна ръка и я повали върху себе си, като не преставаше да се смее.

— Слушай. Когато ти предложих да дойдеш и да останеш при мен в Ню Йорк, ти реагира така, сякаш си бях изгубил ума. После каза, че можем да бъдем заедно само за седмица. Не смеех да ти кажа, че съм безнадеждно, безвъзвратно, неконтролируемо влюбен в теб!

Устните на Кейтлин се разтегнаха в усмивка.

— Неконтролируемо?

Майк не отговори веднага, а след това въздъхна.

— Неконтролируемо — повтори той. Имаше чувството, че неуправляемата част от живота му вече е свършила. Хубавата част току-що е започнала. Но реши, че трябва да се увери в това за последен път. — Всъщност — каза той непринудено — има още една част от плана, която забравих да спомена.

— Тъкъ? — провлачено измърка Кейтлин, твърде щастлива, за да си прави труда да мисли. — Каква част?

— Трябва да се запозная с леля Пени.

Кейтлин направи гримаса. Тя нямаше намерение да разказва на леля си как е изоставила живота на авантюристка заради една любов. Но бе размишлявала дълго и бе стигнала до извода, че Пам е права... И

Майк също. Кейтлин Грант трябваше да има свой собствен живот, не да бъде заместник на някой друг.

Кейтлин се усмихна на Майк.

— Ще призная, че леля Пени вероятно ще е разочарована отначало от това, че съм се свързала с някого. Но ако има някой, който би могъл да ѝ влезе под кожата, то това си само ти.

Той не отговори и продължи да мълчи, ето защо Кейтлин вдигна глава да провери дали не е заспал. Не беше заспал. Гледаше замислено в тавана. Тя даже усети известно напрежение.

— За какво мислиш толкова? — попита тя.

— За най-добрия начин, по който мога да спечеля леля Пени.

Кейтлин се разсмя.

— Много мило от твоя страна, но и без нейно одобрение аз твърдо идвам с теб, така че не е нужно...

— Разбира се, че е нужно — каза Майк. — Когато поискам от старата дама ръката ти, Кейтлин Грант, желая тя да бъде изцяло на моя страна.

ЕПИЛОГ

— Боже мой, но ти си един самоуверен нещастен кучи син...

— Бъди любезна, лельо Пени — Майк я прекъсна с усмивка, потупвайки сбръчканата ръка, която беше пъхната под неговата. — Отново звучиш като племенницата си. Хамалският речник, който моите жени използват, е достоен за окайване. Какво ще правя с вас двете?

Пенелоп Съливан се изкиска, но бързо се съвзе и въздъхна мъченически.

— Предполагам, че тази разходка никога няма да свърши — възропта тя. — Ще ми мърмориш, докато не приключа. — Ставайки по-отстъпчива, тя се усмихна. — А трябва да призная, че се чувствам по-добре, като спазвам режима, който ми наложи. Но защо не бива да почивам на лаврите си? Защо толкова настояваш да правя поне по две крачки повече всеки ден? Ходенето по пясък не е като да се разхождаш по брега за удоволствие, знаеш ли?

Майк прихна да се смее, след което прегърна дребничката белокоса жена, която беше по-малко приведена и измъчвана от болки, откакто той и Кейтлин бяха пристигнали в Сент Пийте преди няколко месеца. Градът имаше нужда от клиника за предпазване от стресови заболявания, а леля Пени склони да започне отново да се лекува от отвратителния артрит с помощта на Майк.

— Пак игра на думи, разбира се — подразни я той.

Леля Пени се засмя, но не продума нищо, докато се концентрираше в последните крачки, които ѝ оставаха. Вече се връщаха към шезлонгите си, когато тя неочаквано спря и се загледа в далечината, където някакъв кораб се носеше по вълните.

— Никога няма да се почувствам спокойна — каза тя с въздишка. — Толкова много свят не съм успяла да видя.

— Хайде да се разберем — отсече Майк, решил да поддържа доброто настроение на своята скъпа пациентка. — Ти вярваше, че завинаги си прикована към твоя дом, а ето сега излизаш всеки ден да

се разхождаш на слънце. И всяка допълнителна крачка, която изисквам от теб и с която ти досаждам, е неочаквана награда, нали?

Леля Пени поклати глава с престорена безнадеждност.

— Така е — отстъпи тя. — И с жена си ли си така отвратително оптимистичен и деспотичен?

— Само когато заслужава — каза Майк весело, след което нежно добави: — Тя също може да бъде грубичка с мен, когато се налага. Недей да я подценяваш. Никой не издевателства над нея, включително и нейният съпруг.

— Къде е това момиче впрочем? — попита леля Пени, настанявайки се в своя стол.

— Вероятно има извънредни часове в общинския център — измисли си Майк, потискайки своето собствено нетърпение — или нещо е объркала. Нали познаваш Кейтлин.

Леля Пени се засмя обичливо.

— О, да, познавам я. — И след секунда добави замислено: — И въпреки това — не изцяло. Поне не, докато ти се появи. Винаги е пазила нещата вътре в себе си. Криеше чувствата си, докато накрая се отказах да правя опити да позная какво ѝ е. Кога започна да споделя? По-точно, ти как се справи с това?

— И аз не знам — каза Майк, като седна на земята. — Мисля, че стана по време на нашата обиколка. Посетихме едно място, което тя си спомни, че познава от разказите на родителите си. Там чух от нея един анекдот, който за пръв път от години насам бе извикан в съзнанието ѝ и който предизвика порой от сълзи, но и много смях. Кейтлин правилно се бе доверила на инстинктите си, когато бе пожелала да посети тези места. Усещането ѝ бе такова, сякаш разтваряше вратите на дълго заключени стаи и пускаше светлината да нахлуе вътре. Аз само трябваше да я слушам, да я държа за ръката и да бъда до нея. — Поглеждайки нагоре, той внезапно съзря Кейтлин, която тичаше боса покрай брега към него.

Майк я погледна в зелените очи и разбра.

Тя се хвърли в разтворените му обятия.

— Ти беше прав! Обичам те, Майк Харис! Луда съм по теб! Мислех, че никога няма да стигна дотук и да ти кажа! Беше абсолютно прав!

Майк зарови лице в топлия ѝ врат, щастието му беше неопишимо.

— Хей, вие двамата! — Леля Пени си даде вид на обидена. — Явно не се срамувате да показвате чувствата си. За какво, по дяволите, е прав този непоносим младеж?

Кейтлин се сгуши в Майк и се усмихна на леля си.

— Ужасно е да си омъжена за лекар, лельо Пени. Направо ужасно.

— Без съмнение. Но защо признаваш това сега? Като погледна Майк с блеснали очи, Кейтлин каза:

— Защото той позна преди мен. Току-що идвам оттам, където потвърдиха неговата диагноза.

— Познал какво? — Леля Пени беше сериозно разтревожена. — Каква диагноза? Да не би да си болна, Кейтлин?

Кейтлин се разсмя и отново се притисна към Майк.

— Ти ѝ кажи, умнико.

Майк доволно се усмихна.

— Съпругата ми ще става майка, лельо Пени. Точно навреме, за да отбележи своя тридесети рожден ден. А теб ще направи прапралеля. Е, какво ще кажеш за един такъв вид развлечения?

— Прапралеля? — Гласът на леля Пени едва се чуваше. — Боже, о, божичко, как може да съм толкова стара? — После побърза да добави: — Ще бъда прапралеля? О, не мога да мечтая за друго, по-подмладяващо от това да се грижа за дете, създадено от вас двамата. То със сигурност ще бъде дяволче и половина.

— Той — поправи я Кейтлин.

— Тя — каза Майк.

И двамата се разсмяха.

— Каквото и да е — Кейтлин продължи с разтреперан от възмущение глас. — Трябва да започнем да се подготвяме, да променим начина си на мислене с оглед бъдещето, да намерим подходящо място за живеене, което да е в близост с паркове и добри училища...

— Кейтлин — прекъсна я Майк.

— Да?

Той взе лицето ѝ между ръцете си и се усмихна.

— Скъпа, има толкова много време, за да направим тези планове. — Той потърка носа си в нейния. — Това, което трябва да научиш,

сладка моя, е да се оставиш течението да те носи... Остави нещата сами да се случват... Забрави за подготовката на сцената.

Последното нещо, което Кейтлин видя с ъгълчето на окото си, преди да се отдаде на нежната, завладяваща целувка на Майк, бе щастливата усмивка на леля Пени.

Издание:

Гейл Дъглас. Корабът на мечтите

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

Редактор: Иван Колев

ISBN: 954-459-063-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.